Jurisprudentie

ARREST VAN HET GERECHT (Derde kamer)

2 oktober 2024*

„Dumping – Invoer van bepaalde soorten ijzeren of stalen bevestigingsmiddelen van oorsprong uit China – Instelling van een definitief antidumpingrecht – Beroep tot nietigverklaring – Ontvankelijkheid – Procesbevoegdheid – Representatieve vereniging van exporteurs – Artikel 2, lid 6 bis, van verordening (EU) 2016/1036 – Berekening van de normale waarde – Keuze van het passende representatieve land – Artikel 2, lid 10, van verordening 2016/1036 – Correcties – Niet-medewerking – Artikel 18 van verordening 2016/1036 – Berekening van de dumpingmarge voor de niet in de steekproef opgenomen medewerkende producenten-exporteurs – Omschrijving van het betrokken product – Schade voor de bedrijfstak van de Unie – Schadeanalyse per segment – Causaal verband – Berekening van de prijsonderbieding en de schademarge – Macro-economische indicatoren – Procedurele rechten – Vertrouwelijke behandeling”

In zaak T-263/22,

China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products (CCCME), gevestigd te Beijing (China), en de andere verzoekende partijen waarvan de namen zijn opgenomen in de bijlage[1], vertegenwoordigd door R. Antonini, E. Monard en B. Maniatis, advocaten,

verzoeksters,

tegen

Europese Commissie, vertegenwoordigd door G. Luengo, L. Di Masi en J. Zieliński als gemachtigden,

verweerster,

ondersteund door

European Industrial Fasteners Institute AISBL (EIFI), vertegenwoordigd door B. O’Connor en M. Hommé, advocaten,

interveniënte,

wijst

* Procestaal: Engels.

[1] De lijst met de overige verzoekende partijen is enkel bij de aan partijen betekende versie gevoegd.

HET GERECHT (Derde kamer),

samengesteld als volgt: F. Schalin, president, G. Steinfatt en D. Kukovec (rapporteur), rechters,

griffier: I. Kurme, administrateur,

gezien de stukken,

na de terechtzitting op 7 februari 2024,

het navolgende

Arrest

1 Met hun beroep vorderen verzoeksters, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products (CCCME) en de andere rechtspersonen waarvan de namen zijn opgenomen in de bijlage, nietigverklaring van uitvoeringsverordening (EU) 2022/191 van de Commissie van 16 februari 2022 tot instelling van een definitief antidumpingrecht op bepaalde soorten ijzeren of stalen bevestigingsmiddelen van oorsprong uit de Volksrepubliek China (PB 2022, L 36, blz. 1; hierna: „bestreden verordening”), voor zover deze hen betreft.

I. Voorgeschiedenis van het geding

2 Naar aanleiding van een klacht die op 6 november 2020 door interveniënte, European Industrial Fasteners Institute, namens de bedrijfstak van de Europese Unie is ingediend, heeft de Europese Commissie op grond van artikel 5, lid 1, van verordening (EU) 2016/1036 van het Europees Parlement en de Raad van 8 juni 2016 betreffende beschermende maatregelen tegen invoer met dumping uit landen die geen lid zijn van de Europese Unie (PB 2016, L 176, blz. 21; hierna: „basisverordening”) een antidumpingonderzoek geopend met betrekking tot de invoer van bevestigingsmiddelen van oorsprong uit China.

3 Op 21 december 2020 heeft de Commissie krachtens artikel 5 van de basisverordening het bericht van inleiding van een antidumpingprocedure betreffende de invoer van bepaalde soorten ijzeren of stalen bevestigingsmiddelen van oorsprong uit de Volksrepubliek China (PB 2020, C 442, blz. 6) gepubliceerd.

4 Het onderzoek naar dumping en schade had betrekking op de periode van 1 juli 2019 tot en met 30 juni 2020 (hierna: „onderzoektijdvak”). Het onderzoek naar ontwikkelingen die relevant zijn voor de schadebeoordeling en naar het causale verband had betrekking op de periode van 1 januari 2017 tot aan het einde van het onderzoektijdvak (hierna: „beoordelingsperiode”).

5 De CCCME verzocht om als belanghebbende te worden beschouwd, met het argument dat zij de Chinese bedrijfstak voor bevestigingsmiddelen vertegenwoordigde. Interveniënte heeft dit verzoek aangevochten. De Commissie heeft vastgesteld dat een aantal producenten van bevestigingsmiddelen in China de CCCME had gemachtigd om namens hen op te treden en dat de CCCME bij deze procedure alleen belanghebbende kon zijn voor zover zij specifiek door deze producenten van bevestigingsmiddelen gemachtigd was om hen te vertegenwoordigen.

6 De Commissie heeft in haar bericht van inleiding aangegeven dat zij een voorlopige steekproef van producenten in de Unie had samengesteld op basis van de productie- en verkoophoeveelheden in de Unie, waarbij ook rekening was gehouden met hun geografische locatie en de vertegenwoordiging van het midden- en kleinbedrijf ofwel kleine en middelgrote ondernemingen (mkb/kmo's) in de steekproef. Deze steekproef bestond uit zes producenten in de Unie in vier verschillende lidstaten. Een van de in de voorlopige steekproef opgenomen producenten in de Unie (een kmo / onderneming uit het mkb) deelde de Commissie mee dat hij niet in staat was om de vragenlijst volledig in te vullen. De Commissie heeft daarom besloten de steekproef van producenten in de Unie te herzien door deze onderneming te vervangen door de volgende grootste kmo / onderneming uit het mkb in dezelfde lidstaat. In overweging 34 van de bestreden verordening heeft de Commissie gepreciseerd dat de methode voor het samenstellen van de steekproef naar behoren aan de belanghebbenden was meegedeeld en dat er geen opmerkingen over de methode als zodanig waren ontvangen.

7 Tijdens het onderzoek heeft een van de in de steekproef opgenomen producenten in de Unie de Commissie meegedeeld dat hij niet in staat was de vragenlijst van de Commissie volledig in te vullen. Een andere in de steekproef opgenomen producent in de Unie was niet in staat voldoende zekerheid te verschaffen over de te verifiëren verstrekte gegevens. Deze producenten werden daarom vervangen door de volgende twee grootste producenten in termen van hoeveelheden en verkoop, waarbij ook rekening werd gehouden met de geografische spreiding en de brede mix van productsoorten.

8 Overeenkomstig artikel 17, lid 1, van de basisverordening heeft de Commissie drie producenten-exporteurs of groepen van producenten-exporteurs geselecteerd, die samen goed zijn voor het grootste uitvoervolume dat binnen de beschikbare tijd redelijkerwijs zou kunnen worden onderzocht, te weten Jiangsu Yongyi Fastener Co., Ltd (hierna: „Jiangsu"), Ningbo Jinding Fastening Piece Co., Ltd (hierna: „Ningbo Jinding") en Wenzhou Junhao Industry Co., Ltd (hierna: „Wenzhou"). De Commissie heeft verduidelijkt dat de specifieke productsoorten die door de geselecteerde ondernemingen werden geproduceerd geen criterium waren, aangezien alle bevestigingsmiddelen in het kader van het onderzoek als één enkel product werden beschouwd.

9 Het betrokken product betreft bepaalde soorten bevestigingsmiddelen van ijzer of staal, andere dan van roestvrij staal, d.w.z. in wezen schroeven, bouten en sluitringen van oorsprong uit China.

10 Bevestigingsmiddelen kunnen standaard zijn (hierna: „standaardbevestigingsmiddelen") of op basis van tekeningen van de afnemer worden gemaakt (hierna: „niet-standaardbevestigingsmiddelen"). Binnen dezelfde nationale en internationale normen dienen bevestigingsmiddelen te voldoen aan dezelfde fysieke en technische basiseigenschappen met inbegrip van met name stevigheid, tolerantie, afwerking en deklaag. Op grond van hun fysieke en technische basiseigenschappen en uiteindelijke gebruik werden alle bevestigingsmiddelen beschouwd als één enkel product voor het doel van de procedure die tot de bestreden verordening heeft geleid.

11 De Commissie was voorts van mening dat het productieproces op zich niet relevant was voor de vaststelling van de productomschrijving van het onderzoek. Bijgevolg was het onderzoek van toepassing op alle productsoorten, ongeacht of zij door middel van warme of koude smeedprocessen worden vervaardigd.

12 De Commissie was van oordeel dat het bewijsmateriaal dat bij de opening van het onderzoek beschikbaar was, wees op het bestaan van verstoringen van betekenis in China in de zin van artikel 2, lid 6 bis, onder b), van de basisverordening.

13 Na de partijen in dit verband te hebben gehoord, heeft de Commissie Thailand gekozen als passend representatief land, waarvan de niet-verstoorde prijzen en kosten zouden worden gebruikt voor de vaststelling van de normale waarde, overeenkomstig artikel 2, lid 6 bis, onder a), van de basisverordening.

14 Bij de bestreden verordening heeft de Commissie een definitief antidumpingrecht van 22,1 % tot 86,5 % ingesteld op de invoer van bepaalde soorten bevestigingsmiddelen van oorsprong uit China.

II. Conclusies van partijen

15 Verzoeksters verzoeken het Gerecht:

– de bestreden verordening nietig te verklaren, voor zover die op hen van toepassing is;

– de Commissie en interveniënte te verwijzen in de kosten.

16 De Commissie, ondersteund door interveniënte, verzoekt het Gerecht:

– het beroep ongegrond te verklaren;

– verzoeksters te verwijzen in de kosten.

III. In rechte

A. Ontvankelijkheid

17 Interveniënte stelt dat de CCCME geen representatieve vereniging in de zin van artikel 6, lid 7, van de basisverordening is en dat de Commissie haar tijdens de administratieve procedure voorafgaand aan de vaststelling van de bestreden verordening niet als zodanig had mogen beschouwen, aangezien de CCCME niet de belangen van haar leden vertegenwoordigt, maar die van de Chinese Staat. Het mandaat dat de CCCME van individuele producenten-exporteurs zou hebben gekregen, verandert dus niets aan het feit dat zij tot doel heeft concurrentie tussen haar leden te voorkomen wanneer deze hun producten naar de Unie uitvoeren. De procesbevoegdheid in de zin van artikel 263 VWEU kon dus alleen gebaseerd zijn op de vergissing van de Commissie tijdens het administratieve onderzoek en niet op de in de basisverordening vastgestelde rechten. Interveniënte verzoekt het Gerecht derhalve om deze kwestie ambtshalve te onderzoeken.

18 Verzoeksters bestrijden dit betoog.

19 Om te beginnen moet in herinnering worden gebracht dat de interventie volgens artikel 142, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht geen ander doel mag dienen dan de conclusies van een van de hoofdpartijen geheel of ten dele te ondersteunen. In casu worden de argumenten van interveniënte betreffende de ontvankelijkheid van het beroep niet ondersteund door de bevindingen van de Commissie.

20 Het is echter vaste rechtspraak dat de Unierechter zich – indien nodig ambtshalve – kan uitspreken over het middel van openbare orde dat inhoudt dat niet is voldaan aan de bij artikel 263 VWEU gestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden [zie arrest van 22 juni 2021, Venezuela/Raad (Geraaktheid van een derde staat), C-872/19 P, EU:C:2021:507, punt 22 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

21 Volgens vaste rechtspraak kunnen degenen die niet de adressaat van een besluit zijn, slechts stellen individueel te worden geraakt in de zin van artikel 263, vierde alinea, VWEU, indien dit besluit hen betreft uit hoofde van bepaalde bijzondere hoedanigheden of van een feitelijke situatie die hen ten opzichte van ieder ander karakteriseert en daardoor individualiseert op soortgelijke wijze als de adressaat (zie arrest van 21 september 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products e.a./Commissie, C-478/21 P, EU:C:2023:685, punt 50 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

22 Bij de personen die op dezelfde wijze door een Uniehandeling geïndividualiseerd kunnen worden als de adressaten van een besluit, gaat het onder meer om degenen die hebben deelgenomen aan de procedure tot vaststelling van deze handeling. Het feit dat een persoon bij de procedure tot vaststelling van een dergelijke handeling betrokken is, kan hem echter uitsluitend met betrekking tot deze handeling individualiseren indien de Unieregelgeving procedurele garanties voor deze persoon bevat. De exacte omvang van het recht van een particulier om beroep in te stellen tegen een Uniehandeling hangt namelijk af van de rechtspositie die hij krachtens het Unierecht ter bescherming van de aldus erkende wettige belangen geniet (zie arrest van 21 september 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products e.a./Commissie, C-478/21 P, EU:C:2023:685, punt 51 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

23 In casu wordt in het inleidende gedeelte van het verzoekschrift gepreciseerd dat dit beroep in de eerste plaats is ingesteld door de CCCME, voor rekening van haar in bijlage A.2 bedoelde leden (hierna: „betrokken leden van de CCCME") en, wat bepaalde grieven betreft, voor haar eigen rekening; in de tweede plaats door de drie Chinese producenten-exporteurs die in de steekproef van de Commissie zijn opgenomen en in de derde plaats door vijf andere medewerkende Chinese producenten-exporteurs die niet in de steekproef zijn opgenomen en van wie de namen in de bijlage bij de bestreden verordening zijn vermeld. Noch de namen van de drie in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs, noch die van de vijf andere niet in de steekproef opgenomen medewerkende Chinese producenten-exporteurs staan in de door verzoeksters verstrekte bijlage A.2 vermeld als lid van de CCCME, en deze producenten-exporteurs hebben geen documenten verstrekt waaruit blijkt dat zij lid zijn van de CCCME.

24 Ten eerste zij erop gewezen dat de CCCME, naar aanleiding van een vraag van het Gerecht met betrekking tot de gevolgen die moeten worden verbonden aan het arrest van 21 september 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products e.a./Commissie (C-478/21 P, EU:C:2023:685), dat is gewezen na het schriftelijke gedeelte van de procedure, heeft aanvaard dat het beroep niet-ontvankelijk was voor zover het in haar eigen

naam was ingesteld. Desgevraagd heeft de CCCME ter terechtzitting verklaard dat alle grieven in het beroep zowel voor haar eigen rekening als in het belang van haar leden werden aangevoerd. Geen enkele grief is dus afzonderlijk voor eigen rekening door de CCCME opgeworpen.

25 Wat de vertegenwoordiging van de leden van de CCCME in rechte door deze laatste betreft, blijkt uit punt 23 hierboven dat de CCCME in het kader van dit beroep zegt de 31 ondernemingen te vertegenwoordigen die zijn opgenomen in de lijst in bijlage A.2 bij het verzoekschrift en waarvoor zij documenten heeft overgelegd waaruit blijkt dat zij lid zijn van de CCCME. Uit die bijlage volgt dat deze 31 ondernemingen medewerkende producenten-exporteurs zijn die niet in de steekproef zijn opgenomen.

26 Een vereniging kan alleen maar geldig een beroep voor de rechterlijke instanties van de Unie instellen indien ten eerste de natuurlijke of rechtspersonen uit wier naam zij handelt tot haar leden behoren, ten tweede deze vereniging bevoegd is om in hun naam in rechte op te treden, ten derde dit beroep namens hen wordt ingesteld, ten vierde ten minste één van de leden uit wiens naam deze vereniging optreedt zelf een ontvankelijk beroep had kunnen instellen en ten vijfde de leden uit wier naam zij handelt niet parallel daaraan ook zelf een beroep voor de rechterlijke instanties van de Unie hebben ingesteld (arrest van 21 september 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products e.a./Commissie, C-478/21 P, EU:C:2023:685, punt 83).

27 In casu heeft de CCCME ten eerste bewijs van het lidmaatschap van de betrokken leden verstrekt, dat niet werd betwist.

28 Ten tweede is het doel van de CCCME in de statuten die zij als bijlage heeft overgelegd zodanig omschreven dat dit een rechtsvordering om de belangen van haar leden te beschermen tegen handelsbeschermingsmaatregelen kan omvatten (arrest van 19 mei 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products e.a./Commissie, T-254/18, EU:T:2021:278, punt 88).

29 Ten derde is in het verzoekschrift vermeld dat het beroep eveneens in naam van de betrokken leden wordt ingesteld.

30 Ten vierde hadden de betrokken leden beroep kunnen instellen tegen de bestreden verordening. In dat verband wordt in artikel 263, vierde alinea, VWEU bepaald dat iedere natuurlijke persoon of rechtspersoon onder de in de eerste en de tweede alinea van die bepaling vastgestelde voorwaarden beroep kan instellen tegen handelingen die tot hem zijn gericht of die hem rechtstreeks en individueel raken, alsmede tegen regelgevingshandelingen die hem rechtstreeks raken en die geen uitvoeringsmaatregelen met zich meebrengen.

31 In casu wordt aan de voorwaarde van rechtstreekse geraaktheid voldaan, aangezien de bestreden verordening rechtstreekse gevolgen heeft voor de rechtspositie van de leden van de CCCME, en de douaneautoriteiten van de lidstaten over geen enkele beoordelingsmarge beschikken en verplicht zijn de bij de bestreden verordening opgelegde rechten te innen (zie in die zin arrest van 19 mei 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products e.a./Commissie (T-254/18, EU:T:2021:278, punt 118 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

32 Wat betreft de individuele geraaktheid dient eraan te worden herinnerd dat verordeningen waarbij een antidumpingrecht wordt ingesteld volgens de rechtspraak naar de aard en de strekking ervan normatief zijn, aangezien zij toepasselijk zijn op alle betrokken marktdeelnemers

(zie arrest van 28 februari 2019, Raad/Marquis Energy, C-466/16 P, EU:C:2019:156, punt 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Dit normatieve karakter staat er evenwel niet aan in de weg dat door die verordeningen juist die producenten en exporteurs individueel kunnen worden geraakt aan wie de dumpingpraktijken worden toegerekend op grond van gegevens inzake hun commerciële activiteiten, zoals het geval is met productie- en exportondernemingen die kunnen aantonen dat hun identiteit blijkt uit de handelingen van de Commissie en de Raad, dan wel dat het vooronderzoek hen heeft betroffen (arrest van 28 februari 2019, Raad/Growth Energy en Renewable Fuels Association, C-465/16 P, EU:C:2019:155, punt 79).

33 In dit verband moet worden vastgesteld dat de betrokken leden van de CCCME producenten-exporteurs van het betrokken product zijn die de Commissie hun medewerking hebben verleend tijdens haar onderzoek en waarvan de namen voorkomen in de bijlage waarnaar in artikel 1, lid 2, van het dispositief van die verordening wordt verwezen. Als andere, in die bijlage opgenomen medewerkende ondernemingen worden de betrokken leden van de CCCME in wier naam het onderhavige beroep is ingesteld onderworpen aan een antidumpingrecht van een specifiek bedrag dat afwijkt van het bedrag dat van toepassing is op alle andere niet-geïdentificeerde ondernemingen waarop de bestreden verordening van toepassing is. Deze leden worden dus rechtstreeks en individueel geraakt.

34 Ten vijfde heeft geen van de betrokken leden van de CCCME parallel beroep ingesteld ten opzichte van het in casu aan de orde zijnde beroep.

35 De in punt 26 hierboven genoemde ontvankelijkheidsvoorwaarden zijn derhalve vervuld.

36 Uit de rechtspraak blijkt evenwel dat een beroep tot nietigverklaring van een verordening die antidumpingrechten oplegt, indien het wordt toegewezen, nietigverklaring van die verordening met zich meebrengt voor zover daarin een antidumpingrecht aan de verzoekende partij is opgelegd, en dat deze nietigverklaring niet de geldigheid aantast van de andere onderdelen van die verordening, met name niet van het antidumpingrecht dat van toepassing is op de andere handelaren. Hieruit volgt dat, wat de vertegenwoordiging van de leden van de CCCME door de CCCME voor het Gerecht in het kader van het onderhavige beroep betreft, uitsluitend die betrokken leden van de CCCME in wier naam het onderhavige beroep is ingesteld, kunnen profiteren van een nietigverklaring indien het in hun naam door de CCCME ingestelde beroep door het Gerecht wordt toegewezen (zie in die zin arrest van 19 mei 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products e.a./Commissie, T-254/18, EU:T:2021:278, punten 110 en 112). Het betreft de leden Haining Hisener Trade Co., Ltd, Changshu City Standard Parts Factory Co., Ltd., Ningbo Nanjubaoge Fastener Manufacturing Co. Ltd, Jinan Star Fastener Co., Haiyan Xinglong Fastener Co., Ltd, Zhejiang Excellent Industries Co. Ltd, Zhejiang Channov Auto Parts Co., Ltd, Zhejiang New Shengda Fastener Co., Ltd., Shanghai East Best Foreign Trade Co., Ltd., Lianyungang Suli Hardware Technology Co., Ltd., Yuyao Alfirste Hardware Co., Ltd, Zhejiang Chaoboer Hardware Co., Ltd, Haiyan Shangxin Standarf Parts Co., Ltd, Jiaxing Shangxiang Import and Export Co., Ltd, Zhejiang Tianyuan Metal Products Co., Ltd, Jiashan Xiaohai Metal Products Factory, Jia Xing Tai Cheng Aoto Parts Co., Ltd, Haiyan Yousun Entreprise Co., Ltd, Haiyan Wancheng Fasteners Co., Ltd., EC International (Nantong) Co., Ltd., Jiaxing Zhengying Hardware Co., Ltd, SSF Industrial Co. Limited, Zhe Jiang World Win Fastener Co., Ltd, Haiyan Tianqi Standard Parts Co., Ltd, Jiashan Sanxin Fastener Company Limited, Jiaxing Huanhuan Tong Plastic Industry Co., Ltd, Yuyao Zhenrui Metal Co., Beijing Jinzhaobo High Strength Fastener Co., Ltd., Jiashan Yongxin Fastener Co., Ltd, Haiyan Yihui Hardware Technology Co., Ltd en Shanghai Moregood Hardware Co., Ltd.

37 Daaruit volgt dat het onderhavige beroep ontvankelijk is voor zover het is ingesteld door de CCCME namens haar 31 in punt 36 hierboven genoemde leden die producenten-exporteurs zijn die met de Commissie hebben meegewerkt aan het onderzoek dat tot de vaststelling van de bestreden verordening heeft geleid, door de drie in de steekproef opgenomen Chinese producenten-exporteurs en door de vijf andere niet in de steekproef opgenomen medewerkende producenten-exporteurs die geen certificaat van lidmaatschap van de CCCME hebben overgelegd.

B. Ten gronde

38 Ter ondersteuning van hun beroep voeren verzoeksters negen middelen aan: ten eerste, schending van artikel 2, lid 6 bis, onder a), van de basisverordening en het beginsel van behoorlijk bestuur bij de vaststelling van de normale waarde; ten tweede, schending van artikel 2, lid 10, van de basisverordening, voor zover de Commissie niet de nodige correcties heeft aangebracht in de gegevens inzake de verkoopkosten, algemene kosten en administratiekosten (hierna: „VAA-kosten") en de winst van de Thaise producenten; ten derde, schending van artikel 18, leden 1, 3 en 4, van de basisverordening, artikel 6.8 van de Overeenkomst inzake de toepassing van artikel VI van de Algemene Overeenkomst betreffende Tarieven en Handel 1994 (GATT) (PB 1994, L 336, blz. 103; hierna: „antidumpingovereenkomst"), die is opgenomen in bijlage 1 A bij de Overeenkomst tot oprichting van de Wereldhandelsorganisatie (WTO) (PB 1994, L 336, blz. 3) en bijlage II bij de antidumpingovereenkomst (PB 1994, L 336, blz. 118; hierna: „bijlage II"), bij de vaststelling van de loonkosten van twee in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs; ten vierde, schending van artikel 9, lid 6, van de basisverordening door de vaststelling van de dumpingmarge van niet in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs; ten vijfde, schending van artikel 3, leden 2, 3, 5 en 6, van de basisverordening juncto artikel 4, lid 1, van die verordening, doordat bij de beoordeling van de schade en het causale verband geen rekening is gehouden met het verschil tussen standaard- en niet-standaardbevestigingsmiddelen; ten zesde, schending van artikel 3, leden 2 en 3, en artikel 9, lid 4, van de basisverordening door de onderbiedingsanalyse van de Commissie, voor zover deze is vastgesteld met betrekking tot slechts 24 % van de productie van de in de steekproef opgenomen producenten in de Unie; ten zevende, schending van artikel 3, leden 2, 3 en 6, en artikel 9, lid 4, van de basisverordening, doordat de Commissie bij de analyse van de prijseffecten en de vaststelling van de schademarge de Chinese prijzen voor distributeurs heeft vergeleken met de prijzen in de Unie voor eindgebruikers; ten achtste, schending van artikel 3, leden 2 en 5, van de basisverordening, doordat de Commissie heeft nagelaten een objectief onderzoek op basis van positief bewijsmateriaal uit te voeren met betrekking tot de macro-economische schade-indicatoren en, ten negende, schending van artikel 6, lid 7, artikel 19, leden 1, 2 en 3, en artikel 20, leden 2 en 4, van de basisverordening en van verzoeksters' rechten van verdediging door de Commissie wegens de vertrouwelijke behandeling van bepaalde gegevens tijdens de administratieve procedure.

1. Eerste middel: schending van artikel 2, lid 6 bis, onder a), van de basisverordening en het beginsel van behoorlijk bestuur

39 Vooraf zij eraan herinnerd dat de instellingen van de Unie op het gebied van de gemeenschappelijke handelspolitiek – en meer in het bijzonder op het gebied van handelsbeschermingsmaatregelen – over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikken wegens de ingewikkeldheid van de economische en politieke situaties die zij moeten onderzoeken (zie arrest van 20 januari 2022, Commissie/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, punt 35 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Bij het rechterlijk toezicht op een

dergelijke beoordeling dient dan ook alleen te worden nagegaan of de procedureregels in acht zijn genomen, of de feiten juist zijn vastgesteld, en of er geen sprake is van een kennelijk onjuiste beoordeling van deze feiten dan wel van misbruik van bevoegdheid (zie arrest van 20 januari 2022, Commissie/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

40 Het is eveneens vaste rechtspraak van het Hof dat de toetsing door het Gerecht van het bewijsmateriaal waarop de instellingen van de Unie hun vaststellingen baseren, geen nieuwe beoordeling van de feiten vormt die in de plaats komt van de beoordeling door die instellingen. Die toetsing houdt enkel in dat wordt vastgesteld of dat bewijsmateriaal de door de instellingen gemaakte gevolgtrekkingen kan schragen. Het Gerecht dient bijgevolg niet alleen de materiële juistheid, de betrouwbaarheid en de samenhang van het aangedragen bewijsmateriaal na te gaan, maar moet tevens toetsen of dat bewijsmateriaal het relevante feitenkader voor de beoordeling van een complexe toestand vormt en de daaruit getrokken conclusies kan schragen (arrest van 12 mei 2022, Commissie/Hansol Paper, C-260/20 P, EU:C:2022:370, punt 59 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

41 Bovendien moet in herinnering worden gebracht dat de bepaling van de normale waarde van een product een van de essentiële stappen is om het bestaan van eventuele dumping te kunnen vaststellen (arresten van 22 maart 2012, GLS, C-338/10, EU:C:2012:158, punt 19, en 1 oktober 2014, Raad/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, punt 20).

42 Daarbij zij aangetekend dat het vaste rechtspraak is dat de instellingen van de Unie over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikken wanneer het gaat om het bepalen van de normale waarde voor landen die geen markteconomie hebben (zie arrest van 19 september 2019, Zhejiang Jndia Pipeline Industry/Commissie, T-228/17, EU:T:2019:619, punt 126 en aldaar aangehaalde rechtspraak) en dat de daartoe te maken keuze van het passende representatieve land ook valt onder de ruime beoordelingsbevoegdheid waarover de instellingen van de Unie op het gebied van de gemeenschappelijke handelspolitiek beschikken wegens de ingewikkeldheid van de economische, politieke en juridische situaties die zij moeten onderzoeken. De beoordelingsmarge van de Commissie wordt in het kader van artikel 2, lid 6 bis, onder a), van de basisverordening evenwel in die zin beperkt dat het gekozen land een niveau van economische ontwikkeling moet hebben dat vergelijkbaar is met dat van het land van uitvoer (zie in die zin arrest van 21 juni 2023, Guangdong Haomei New Materials en Guangdong King Metal Light Alloy Technology/Commissie, T-326/21, EU:T:2023:347, punt 127 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

43 Tevens is geoordeeld dat moet worden nagegaan of de Commissie bij de beoordeling van de geschiktheid van het gekozen land geen wezenlijke factoren buiten beschouwing heeft gelaten en of de gegevens van het dossier met de nodige zorgvuldigheid zijn onderzocht, zodat de normale waarde van het betrokken product kan worden geacht op passende en niet onredelijke wijze te zijn vastgesteld. Deze rechtspraak kan worden toegepast wanneer vanwege verstoringen van betekenis in het land van uitvoer gegevens uit een passend representatief land kunnen worden gebruikt voor de berekening van de normale waarde, hetgeen eveneens het onderzoek van ingewikkelde economische en politieke situaties impliceert (zie arrest van 21 juni 2023, Guangdong Haomei New Materials en Guangdong King Metal Light Alloy Technology/Commissie, T-326/21, EU:T:2023:347, punt 128 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

44 Met deze beginselen moet rekening worden gehouden bij het onderzoek van verzoeksters' eerste middel, dat betrekking heeft op de berekening van de normale waarde van het betrokken product en bestaat uit vijf onderdelen.

a) Eerste onderdeel: keuze van Thailand als passend representatief land in de zin van artikel 2, lid 6 bis, van de basisverordening voor de berekening van de normale waarde van het betrokken product

45 Met het eerste onderdeel van hun eerste middel betogen verzoeksters in de eerste plaats dat de Commissie Thailand niet als passend representatief land in het kader van het onderhavige onderzoek had mogen kiezen wegens de invoer in dat land van walsdraad met een speciale kwaliteit van oorsprong uit Japan, in de tweede plaats dat de gegevens die door de Commissie werden gebruikt om de VAA-kosten en winst te berekenen niet correct waren gekozen en in de derde plaats dat de Commissie deze gegevens had moeten aanpassen om de normale waarde te berekenen die de productiewaarden van de in de steekproef opgenomen Chinese producenten-exporteurs zo dicht mogelijk benaderde.

1) Prijzen van de grondstoffen die nodig zijn voor de vervaardiging van het betrokken product in Thailand

46 Verzoeksters voeren in wezen aan dat de Commissie Thailand niet als „passend representatief land" in de zin van artikel 2, lid 6 bis, van de basisverordening had mogen kiezen wegens de prijs van de hoogwaardige walsdraad die uit Japan in Thailand wordt ingevoerd, die als grondstof zou dienen voor de vervaardiging van het betrokken product. De CCCME heeft tijdens de administratieve procedure een grote hoeveelheid gegevens en bewijsmateriaal overgelegd waaruit bleek dat de prijzen van de Thaise invoer niet overeenkwamen met de productiekosten van de in de steekproef opgenomen Chinese producenten, aangezien deze laatste bijna uitsluitend standaardbevestigingsmiddelen naar de Unie uitvoerden, en erg weinig speciale bevestigingsmiddelen. De walsdraad met een speciale kwaliteit van oorsprong uit Japan wordt daarentegen voor specifieke toepassingen gebruikt, en niet voor de vervaardiging van standaardbevestigingsmiddelen. Verder betogen verzoeksters dat de Commissie het aanzienlijke prijsverschil van 17 % tussen de Japanse uitvoer naar Thailand, enerzijds, en naar de vijf andere belangrijkste exportlanden, anderzijds, niet naar behoren heeft onderzocht.

47 Verzoeksters zijn van mening dat de productiekosten in Thailand niet „overeenkomen" met die van de Chinese producenten-exporteurs in de zin van artikel 2, lid 6 bis, onder a), van de basisverordening. Door een buitensporig hoge bewijslast op te leggen, heeft de Commissie eveneens het beginsel van behoorlijk bestuur geschonden.

48 De Commissie betwist het betoog van verzoeksters. Zij voert voorts aan dat verzoeksters de grief inzake schending van het beginsel van behoorlijk bestuur niet hebben onderbouwd en dat deze grief derhalve niet-ontvankelijk is.

i) Ontvankelijkheid van de grief inzake schending van het beginsel van behoorlijk bestuur

49 Naar aanleiding van een vraag van het Gerecht over de door de Commissie in haar verweerschrift aangevoerde niet-ontvankelijkheid van de grief, hebben verzoeksters ter terechtzitting verduidelijkt dat de grief inzake schending van het beginsel van behoorlijk bestuur betrekking had op de buitensporig hoge bewijslast die de Commissie hun zou hebben opgelegd, voor zover zij uitvoerig de redenen hadden uiteengezet waarom de door de Commissie in aanmerking genomen gegevens niet de meest passende waren en voldoende informatie hadden verstrekt.

50 Uit het beginsel van behoorlijk bestuur, dat deel uitmaakt van de algemene beginselen van het Unierecht, volgt immers dat de bewijslast die zo krachtens artikel 2, lid 6 bis, onder a), van de basisverordening kan worden opgelegd aan producenten-exporteurs niet onredelijk mag zijn (zie naar analogie arrest van 21 juni 2023, Guangdong Haomei New Materials en Guangdong King Metal Light Alloy Technology/Commissie, T-326/21, EU:T:2023:347, punt 82 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

51 Bijgevolg volstaat omtrent de niet-ontvankelijkheid van de grief inzake schending van het beginsel van behoorlijk bestuur de vaststelling dat deze grief met de argumenten wordt onderbouwd die verzoeksters in het eerste onderdeel van het eerste middel hebben uiteengezet en waarmee zij de keuze voor Thailand als passend representatief land in de zin van artikel 2, lid 6 bis, van de basisverordening betwisten, ondanks de informatie die zij aan de Commissie hebben verstrekt waaruit blijkt dat dit land geen passend representatief land is voor de berekening van de normale waarde van het betrokken product.

52 Derhalve dient de door de Commissie opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid te worden afgewezen.

ii) Gegrondheid van de keuze voor Thailand als passend representatief land voor de berekening van de normale waarde van het betrokken product

53 Artikel 2, lid 6 bis, van de basisverordening bepaalt:

„a) Wanneer bij de toepassing van deze of elke andere relevante bepaling van deze verordening wordt vastgesteld dat het wegens het bestaan van verstoringen van betekenis in de zin van punt b) in het land van uitvoer niet passend is gebruik te maken van de binnenlandse prijzen en kosten in dat land, wordt de normale waarde uitsluitend berekend aan de hand van productie- en verkoopkosten waarin niet-verstoorde prijzen of benchmarks tot uitdrukking komen, waarbij de volgende regels van toepassing zijn.

Hiervoor kan de Commissie onder meer de volgende bronnen gebruiken:

– de overeenkomstige productie- en verkoopkosten in een passend representatief land met een niveau van economische ontwikkeling dat vergelijkbaar is met dat van het land van uitvoer, mits de desbetreffende gegevens onmiddellijk beschikbaar zijn; wanneer er sprake is van meer dergelijke landen wordt, indien van toepassing, de voorkeur gegeven aan landen met een toereikend niveau van sociale en milieubescherming;

– indien het passend wordt geacht, niet-verstoorde internationale prijzen, kosten of benchmarks, of

– binnenlandse kosten, maar uitsluitend wanneer op basis van nauwkeurig en passend bewijsmateriaal is vastgesteld dat zij niet verstoord zijn, onder meer in het kader van de onder c) opgenomen bepalingen inzake belanghebbenden.

Onverminderd artikel 17 wordt die beoordeling voor iedere exporteur en producent afzonderlijk uitgevoerd.

De door berekening vastgestelde normale waarde omvat een niet-verstoord en redelijk bedrag voor administratiekosten, verkoopkosten en algemene kosten en voor winst.

b) Verstoringen van betekenis zijn de verstoringen die zich voordoen wanneer de gerapporteerde prijzen en kosten, waaronder de kosten van grondstoffen en energie, niet door de vrije marktwerking tot stand komen, doordat zij door aanzienlijk overheidsingrijpen worden beïnvloed. Bij de beoordeling van de aanwezigheid van verstoringen van betekenis, wordt onder meer acht geslagen op de mogelijke gevolgen van een of meer van de volgende factoren:

– het feit dat de markt in kwestie voor een groot deel wordt bediend door ondernemingen die in handen zijn van de autoriteiten van het land van uitvoer, waarover deze zeggenschap hebben, waarop deze beleidstoezicht uitoefenen of waarvoor deze beleidsadvies geven;

– overheidsaanwezigheid in bedrijven, waardoor inmenging van de overheid in de prijzen of kosten mogelijk wordt;

– discriminerend overheidsbeleid of discriminerende overheidsmaatregelen die binnenlandse leveranciers bevoordelen of de vrije marktwerking anderszins beïnvloeden;

– het ontbreken, de discriminerende toepassing of de ontoereikende handhaving van faillissements-, vennootschaps- of eigendomswetgeving;

– verstoringen van loonkosten;

– toegang tot financiering door instellingen die de doelstellingen van het overheidsbeleid uitvoeren of anderszins in hun werking niet onafhankelijk zijn ten opzichte van de staat.

[...]”

54 Volgens overweging 220 van de bestreden verordening heeft de Commissie haar keuze van het passende representatieve land gebaseerd op drie criteria, te weten een niveau van economische ontwikkeling dat vergelijkbaar is met dat van de VRC, productie van het betrokken product in dat land en beschikbaarheid van de relevante openbare gegevens.

55 Tijdens het onderzoek heeft de Commissie in het dossier twee mededelingen over de bronnen voor de vaststelling van de normale waarde beschikbaar gesteld en belanghebbenden om opmerkingen daarover verzocht. Uit de op 5 februari 2021 bekendgemaakte mededeling in het dossier (hierna: „eerste mededeling”) blijkt dat de Commissie heeft vastgesteld dat het betrokken product in acht landen met een vergelijkbaar economisch niveau als de VRC in aanzienlijke hoeveelheden werd geproduceerd, maar dat zij alleen voor Brazilië, Rusland, Turkije en Thailand relevante onmiddellijk beschikbare gegevens heeft kunnen vinden. Volgens overweging 223 van de bestreden verordening heeft de Commissie in de op 4 mei 2021 bekendgemaakte mededeling in het dossier (hierna: „tweede mededeling”) dat er ook voor Maleisië gegevens beschikbaar waren.

56 Bij de analyse van de gegevens over de invoer in de vijf potentieel representatieve landen heeft de Commissie vastgesteld dat meer dan 75 % van de invoer van de bij de vervaardiging van het onderzochte product in Brazilië en Maleisië gebruikte grondstof afkomstig was uit de VRC en niet-WTO-landen die zijn opgenomen in bijlage I bij verordening (EU) 2015/755 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2015 betreffende de gemeenschappelijke regeling voor de invoer uit bepaalde derde landen (PB 2015, L 123, blz. 33). Aangezien de prijzen van deze invoer konden worden beïnvloed door verstoringen en op hun beurt de overige invoervolumes konden verstoren, heeft de Commissie deze invoervolumes geanalyseerd in het licht van hun absolute hoeveelheden en prijzen en heeft zij geconcludeerd dat de reeks onmiddellijk

toegankelijke gegevens die voor Brazilië en Maleisië beschikbaar was voor de berekening van de niet-verstoorde waarde, van een lagere kwaliteit was. Rusland werd verworpen omdat geen enkele belanghebbende zich vóór dit land had uitgesproken. Thailand heeft de voorkeur gekregen boven Turkije omdat Thailand grotere hoeveelheden van de vier belangrijkste grondstoffen voor de vervaardiging van het onderzochte product invoerde en lagere invoerrechten op deze productiefactoren toepaste.

57 De Commissie heeft de belanghebbenden verzocht opmerkingen te maken en openbaar beschikbare informatie voor te stellen over niet-verstoorde waarden voor elk van de productiefactoren. Uit het dossier blijkt dat verzoeksters, en met name de CCCME en de drie in de steekproef opgenomen Chinese producenten-exporteurs, als belanghebbenden het dossier van de Commissie konden raadplegen en opmerkingen konden maken over de keuze van het passende representatieve land.

58 Als reactie op de opmerkingen van de CCCME over de aanwezigheid van aanzienlijke hoeveelheden van wat zij omschreef als hoogwaardige grondstoffen uit Japan, heeft de Commissie de Japanse uitvoerprijzen van de vier belangrijkste grondstoffen geanalyseerd teneinde te bepalen of er sprake was van verstoringen die erop wezen dat de invoer in Thailand uit Japan niet aan de marktregels was onderworpen. Uit overweging 232 van de bestreden verordening blijkt dat Thailand in het onderzoektijdvak een van de vijf belangrijkste exportmarkten van Japan was, goed voor 17 % van zijn totale uitvoer van deze materialen, terwijl de top vijf – met uitzondering van de VRC – meer dan 60 % voor zijn rekening nam. De gemiddelde prijs bij uitvoer naar Thailand was 17 % hoger dan die bij uitvoer naar de andere van de vijf belangrijkste landen van uitvoer. De Commissie heeft geconcludeerd dat de Japanse prijzen bij uitvoer naar Thailand niet uitzonderlijk hoog of niet representatief waren. De Commissie heeft daarom geoordeeld dat de Japanse uitvoer naar Thailand geen afbreuk kon doen aan de representativiteit van Thailand voor het onderzoek naar het betrokken product.

59 Derhalve moet worden nagegaan of de Commissie in casu een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt door te oordelen dat Thailand een passend representatief land was voor de berekening van de normale waarde van het onderzochte product. In dit verband en gezien het feit dat de bewijslast berust bij verzoeksters, die sluitend bewijs dienen over te leggen ter ondersteuning van hun stelling, moet worden nagegaan of verzoeksters bewijsmateriaal hebben overgelegd waarmee zij hun stelling kunnen staven dat de Commissie bij de keuze van Thailand als passend representatief land een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt in de zin van de in punt 39 aangehaalde rechtspraak (zie in dat verband arrest van 21 juni 2023, Guangdong Haomei New Materials en Guangdong King Metal Light Alloy Technology/Commissie, T-326/21, EU:T:2023:347, punt 131 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

60 Om te beginnen moet worden opgemerkt dat verzoeksters in het kader van het onderhavige beroep niet opkomen tegen de conclusies van de Commissie in de bestreden verordening inzake het bestaan van bewijsmateriaal bij de opening van het onderzoek waaruit bleek dat er sprake was van verstoringen van betekenis in de VRC in de zin van artikel 2, lid 6 bis, van de basisverordening. Verzoeksters bestrijden bovendien niet dat het ontwikkelingsniveau van Thailand over het algemeen vergelijkbaar is met dat van de VRC.

61 Wat dat betreft zij er in de eerste plaats op gewezen dat de Commissie alle Chinese producenten-exporteurs heeft verzocht informatie over de basisproducten voor de vervaardiging van bevestigingsmiddelen te verstrekken, teneinde de prijs te berekenen die een producent van bevestigingsmiddelen in Thailand zou betalen voor de grondstoffen die aan de fabriekspoort

worden geleverd. Voor de omschrijving van de grondstoffen die nodig zijn voor de vervaardiging van het onderzochte product heeft de Commissie gebruikgemaakt van de methode van het wereldwijd geharmoniseerde systeem inzake de omschrijving en de codering van goederen, dat is opgesteld door de Internationale Douaneraad, thans de Werelddouaneorganisatie, en heeft zij de desbetreffende codes van het geharmoniseerd systeem (GS) gedefinieerd. De Commissie heeft uitgelegd dat zij, om de niet-verstoorde prijzen voor de relevante grondstoffen in het passende representatieve land te verkrijgen, verplicht was om benaderingen te gebruiken, op basis van de gegevens waarover zij beschikte.

62 Zoals verzoeksters ter terechtzitting hebben bevestigd, betwisten zij de definitie van de GS-codes van de voor de vervaardiging van het betrokken product noodzakelijke grondstoffen als zodanig niet. De Commissie heeft echter vastgesteld dat deze methode een zekere mate van benadering veronderstelt, aangezien meerdere kwaliteiten van een grondstof in verschillende verhoudingen onder dezelfde GS-code kunnen vallen, hetgeen verzoeksters niet hebben tegengesproken. Het is dan ook moeilijk om een exacte overeenstemming tussen de GS-codes van verschillende producenten vast te stellen.

63 Verzoeksters stellen daarentegen dat de Commissie de gegevens waarover zij beschikte had moeten aanpassen en met name de waarden met betrekking tot de invoer van walsdraad uit Japan in Thailand buiten beschouwing had moeten laten, aangezien die walsdraad van betere kwaliteit was dan de walsdraad die werd gebruikt door de in de steekproef opgenomen Chinese producenten-exporteurs en de prijs van de normale waarde van het onderzochte product onredelijk verhoogde.

64 Volgens verzoeksters is deze hoogwaardige walsdraad geassocieerd met niet-standaard bevestigingsmiddelen, aangezien deze laatste over het algemeen bestemd zijn voor sectoren waar bevestigingsmiddelen van hogere kwaliteit benodigd zijn. Desalniettemin moet in dit verband ten eerste worden opgemerkt dat zelfs in de sectoren waarnaar verzoeksters verwijzen, met name de automobielsector en de luchtvaart, zowel van standaard- als van niet-standaardbevestigingsmiddelen gebruik kan worden gemaakt. Hoe dan ook heeft dit onderzoek, volgens de omschrijving van het onderzochte product door de Commissie, zowel betrekking op standaardbevestigingsmiddelen als op niet-standaardbevestigingsmiddelen.

65 Ten tweede hebben verzoeksters geen bewijs aangeleverd voor het specifieke aandeel van walsdraad met een speciale kwaliteit in de standaard- en niet-standaardbevestigingsmiddelen. Zij verwijzen in dat verband naar bezoeken van vertegenwoordigers van de European Fasteners Distributor Association (hierna: „EFDA”) aan Thaise fabrieken en naar getuigenissen van die vertegenwoordigers dat in de Thaise automobielsector walsdraad met een speciale kwaliteit wordt gebruikt. Deze gegevens kunnen echter geen betrouwbaar en objectief bewijs vormen dat alle Thaise producenten van bevestigingsmiddelen uitsluitend dergelijke producten vervaardigen. In dat verband zij erop gewezen dat de Commissie in de loop van het onderzoek moet controleren of de inlichtingen die belanghebbenden hebben verstrekt en waarop zij hun bevindingen baseren, juist zijn. Deze controleverplichting vormt in de context van antidumpingmaatregelen de uitdrukking van een algemeen beginsel volgens hetwelk de instellingen ondanks hun ruime beoordelingsbevoegdheid een nauwkeurig onderzoek dienen te verrichten en hun beoordeling dienen te baseren op bewijsmateriaal dat van voldoende kwaliteit is (zie in dat verband arrest van 3 december 2019, Yieh United Steel/Commissie, T-607/15, EU:T:2019:831, punt 71 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

66 Ten derde moet worden opgemerkt dat verzoeksters geen concreet bewijs hebben geleverd dat aantoonde welke aandelen walsdraad verwerkt waren in de niet-standaardbevestigingsmiddelen waarvan de Commissie gebruik zou hebben kunnen maken. Om te beginnen hebben verzoeksters, zoals de Commissie heeft opgemerkt, niet kunnen aantonen dat de walsdraad met een speciale kwaliteit niet werd gebruikt door de Chinese producenten-exporteurs van bevestigingsmiddelen. Bovendien blijkt uit bijlage B.1 van het verweerschrift dat verzoeksters niet betwisten dat de VRC in 2020 de belangrijkste exportmarkt was voor walsdraad uit Japan die onder de desbetreffende codes viel. Walsdraad „met een speciale kwaliteit" van oorsprong uit Japan werd dus ook in aanzienlijke hoeveelheden ingevoerd in de VRC.

67 Voorts heeft de Commissie in overweging 301 van de bestreden verordening uitgelegd dat uit de door een van de belanghebbenden verstrekte vertrouwelijke gegevens bleek dat bevestigingsmiddelen voor de automobielsector in 2018 minder dan 50 % van de totale vraag naar industriële bevestigingsmiddelen in Thailand vertegenwoordigden, zodat er in Thailand vraag was naar grondstoffen voor zowel standaard- als niet-standaardbevestigingsmiddelen.

68 Verzoeksters hebben hun stelling dat de invoer uit Japan voornamelijk de invoer van walsdraad met een speciale kwaliteit betrof dus niet gestaafd. Dat een grondstof van betere kwaliteit is en dus duurder is, volstaat hoe dan ook niet om de nauwkeurigheid of waarachtigheid van dit gegeven in twijfel te trekken. Dat betekent dus niet dat dit gegeven van de berekening moet worden uitgesloten.

69 Ten vierde hebben verzoeksters tabellen met „productiefactoren" overgelegd die betrekking hebben op prijsverschillen tussen de verschillende soorten walsdraad. Er is echter geen concreet bewijs geleverd over hoe het gebruik van deze walsdraad over de vervaardiging van het betrokken product is verdeeld. Hieruit volgt dat deze bewijzen producten kunnen betreffen die geen deel uitmaken van het onderzoek. De tabellen vormen derhalve onvoldoende bewijs om de waarden die de Commissie in aanmerking heeft genomen, ter discussie te stellen.

70 Hoe dan ook behelzen de relevante GS-codes, zoals blijkt uit punt 61 hierboven, soorten en kwaliteiten van grondstoffen die niet worden gebruikt voor de vervaardiging van bevestigingsmiddelen. Dit is een logisch gevolg van de methode die de Commissie heeft gekozen, binnen de ruime beoordelingsmarge waarover zij beschikt bij de bepaling van het passende representatieve land in de zin van artikel 2, lid 6 bis, van de basisverordening. Hoewel dit artikel bepaalde criteria voor de keuze van dat land bevat, schrijft het immers niet voor welke methode de Commissie precies moet volgen om de normale waarde van het onderzochte product te berekenen op basis van gegevens van een ander land dan dat waarop het onderzoek rechtstreeks betrekking heeft.

71 Bovendien zij erop gewezen dat de normale waarde van het betrokken product is berekend op basis van alle invoer in Thailand, en niet alleen op basis van de invoer uit Japan. Volgens overweging 301 van de bestreden verordening was de Japanse invoer van de vier belangrijkste grondstoffen naar Thailand slechts goed voor ongeveer 33 % van de totale invoer van deze materialen.

72 Ten vijfde blijkt uit overweging 232 van de bestreden verordening dat, wat betreft verzoeksters' argument dat de gemiddelde prijs bij uitvoer van Japan naar Thailand 17 % hoger was dan die bij uitvoer naar de andere van de vijf belangrijkste landen, Thailand goed was voor 17 % van de totale Japanse uitvoer van deze materialen, terwijl de vijf belangrijkste exportmarkten, met uitzondering van de VRC, meer dan 60 % voor hun rekening namen. De gemiddelde prijs bij uitvoer naar

Thailand was 17 % hoger dan die bij uitvoer naar de andere van de vijf belangrijkste landen van uitvoer. De Commissie heeft geconcludeerd dat dit niet aantoonde dat de Japanse gegevens moesten worden uitgesloten, aangezien de Japanse prijzen bij uitvoer naar Thailand niet onredelijk hoog of niet-representatief waren. Na vragen hierover ter terechtzitting, heeft de Commissie gesteld dat de Japanse prijzen bij uitvoer naar Thailand louter de hoogste waarde van de bandbreedte vormden. Er is immers geen bewijs dat dit verschil tussen de Japanse prijzen bij uitvoer naar Thailand en die van andere landen niet beantwoordt aan het normale marktmechanisme en afbreuk doet aan de keuze van Thailand als passend representatief land.

73 Zoals blijkt uit de in punt 59 hierboven aangehaalde rechtspraak, stond het hoe dan ook aan verzoeksters om voldoende materiaal aan te voeren tot bewijs dat dit verschil een rechtstreekse invloed had op de berekening van de normale waarde van het onderzochte product. Wat dat betreft, staat overigens vast dat verzoeksters, ondanks hun argumenten in die zin, geen enkel bewijs verstrekken dat de Commissie vertekende gegevens heeft gebruikt, of anders gezegd gegevens die gemanipuleerd waren of niet overeenstemden met de werkelijkheid.

74 In de tweede plaats zij erop gewezen dat, wat de overeenstemming tussen de Thaise kosten en de kosten van de in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs betreft, de Commissie volgens overweging 198 van de bestreden verordening heeft vastgesteld dat de Chinese bedrijfstak voor bevestigingsmiddelen profiteerde van richtsnoeren en interventies van de overheid ten aanzien van de belangrijkste grondstof voor de vervaardiging van bevestigingsmiddelen, namelijk staal. De Commissie heeft in overweging 206 van de bestreden verordening dan ook geconcludeerd dat ook de kosten voor basisproducten, en met name grondstoffen, aan verstoringen van betekenis onderhevig waren.

75 In dat verband blijkt uit de rechtspraak dat de ruime beoordelingsmarge waarover de Commissie met betrekking tot handelsbeschermingsmaatregelen beschikt, eveneens geldt voor de feitelijke situaties van politieke en juridische aard in het betrokken land, die zij moet beoordelen om te bepalen of een exporteur onder marktvoorwaarden handelt zonder staatsinmenging van betekenis (arrest van 11 september 2014, Gold East Paper en Gold Huasheng Paper/Raad, T-443/11, EU:T:2014:774, punt 163).

76 De Commissie moet de normale waarde van het onderzochte product weliswaar berekenen zoals die voor de producenten-exporteurs van het betrokken land zou zijn geweest indien er geen verstoringen waren geweest, maar uit de bewoordingen van artikel 2, lid 6 bis, van de bestreden verordening blijkt duidelijk dat de normale waarde uitsluitend wordt berekend op basis van de gegevens van het gekozen representatieve land. De Commissie heeft derhalve geen kennelijke beoordelingsfout gemaakt door bij de vaststelling van de normale waarde rekening te houden met de kosten van de grondstoffen voor de Thaise producenten van bevestigingsmiddelen.

77 Zoals uit de rechtspraak blijkt, is China bovendien één van de grootste economieën ter wereld, zodat niet in redelijkheid van de Commissie kan worden geëist dat zij een land met een vergelijkbare economie als representatief land kiest (zie in die zin en naar analogie arrest van 21 juni 2023, Guangdong Haomei New Materials en Guangdong King Metal Light Alloy Technology/Commissie, T-326/21, EU:T:2023:347, punt 135). Hieruit volgt dat de Commissie, binnen haar ruime beoordelingsmarge, de normale waarde bij benadering mag berekenen, voor zover berekeningen op basis van benaderingen worden gerechtvaardigd door de gegevens waarover zij beschikt. Zoals de Commissie aanvoert, veronderstelt het gebruik van de GS-codes

benaderingen, aangezien de grondstoffen hierbij niet precies worden weergegeven in de verhoudingen waarin zij door de in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs worden gebruikt.

78 Uit het voorgaande volgt dat verzoeksters niet hebben aangetoond dat de Commissie een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt toen zij in overweging 303 van de bestreden verordening concludeerde dat, bij gebreke van meer onderbouwde gegevens over het aandeel van de uit Japan ingevoerde grondstoffen voor niet-standaardbevestigingsmiddelen en over de wijze waarop de grondstof met een speciale kwaliteit kan worden onderscheiden van de vier GS-codes, de gegevens van de Thaise producenten, gelet op de vraag naar grondstoffen voor de productie van zowel standaard- als niet-standaardbevestigingsmiddelen in Thailand, konden worden gebruikt om de normale waarde van het betrokken product te berekenen.

2) Representativiteit van de berekening van de VAA-kosten en de winst

79 Verzoeksters voeren aan dat de gegevens betreffende de VAA-kosten en de winst niet overeenstemmen met die van de in de steekproef opgenomen Chinese producenten en dat deze gegevens bijgevolg niet representatief zijn.

80 Wat dat betreft, stellen verzoeksters in de eerste plaats dat drie van de vijf door de Commissie geselecteerde Thaise producenten het onderzochte product niet vervaardigen. Zo zou Topy Thailand geen schroeven of bouten produceren, terwijl de sluitringen die zij produceert geen deel zouden uitmaken van het betrokken product. Daartegenover staat dat geen enkele van de in de steekproef opgenomen Chinese producenten sluitringen zou produceren, wat heel andere producten zijn dan schroeven en bouten. De bezoeken van de EFDA zouden bovendien hebben bevestigd dat Topy Thailand het onderzochte product niet vervaardigde. Daarnaast zou ThaiSin hoofdzakelijk speciale bevestigingsmiddelen produceren en zou S. J Screwthai tot slot hoofdzakelijk producten vervaardigen die niet overeenstemmen met het betrokken product.

81 Voorts voeren verzoeksters aan dat de gegevens van Dun & Bradstreet (hierna: „D&B-gegevens”) over de Thaise producenten die de Commissie heeft gebruikt om de VAA-kosten en de winst te berekenen, niet betrouwbaar zijn. Deze gegevens zouden verschillen van de Orbis-gegevens die in andere antidumpingonderzoeken zijn gebruikt. Deze verschillen zouden van invloed zijn op de betrouwbaarheid van de gegevens. Zo zouden de D&B-gegevens, aangezien zij veeleer betrekking hebben op de Topy Group in plaats van op de Thaise entiteit van de groep, niet representatief zijn.

82 De Commissie is van mening dat het betoog van verzoeksters moet worden afgewezen.

83 Volgens artikel 2, lid 6 bis, onder a), moet in de normale waarde, wanneer deze wordt berekend aan de hand van de overeenkomstige productie- en verkoopkosten in een passend representatief land, een niet verstoord en redelijk bedrag worden opgenomen voor de VAA-kosten en voor de winst.

84 In de eerste plaats betwisten verzoeksters de keuze voor de Thaise producenten waarop de Commissie haar berekening van de VAA-kosten en de winst heeft gebaseerd.

85 Wat dat betreft, blijkt uit overweging 244 van de bestreden verordening dat de Commissie, naar aanleiding van de bezwaren van de CCCME en de EFDA over de geschiktheid van de in de tweede mededeling opgenomen Thaise producenten, de informatie heeft onderzocht die beschikbaar was voor de zes Thaise ondernemingen waarvan de gegevens moesten worden

gebruikt. Zij heeft ten eerste vastgesteld dat Topy Thailand sluitringen produceerde die onder de productomschrijving vielen, naast andere producten waarop het onderzoek geen betrekking had. De Commissie heeft deze onderneming daarom in de analyse gehouden. Ten tweede heeft de Commissie vastgesteld dat TR Formac niet beschikte over een fabriek in Thailand en deze onderneming uiteindelijk van de analyse uitgesloten. Ten derde heeft de Commissie vastgesteld dat S.J. Screwthai een fabrikant van ankerbouten was die ook schroeven, betonankers en sluitringen produceerde. De Commissie heeft geoordeeld dat ankers, met name in combinatie met bouten of schroeven, binnen de reikwijdte van het onderzoek vielen. De Commissie heeft vastgesteld dat het bedrijf ook verschillende andere soorten bevestigingsmiddelen produceerde (bijvoorbeeld schroeven en sluitringen) en heeft deze onderneming daarom in de analyse gehouden. Ten vierde heeft de Commissie geconcludeerd dat Thaisin Metals Industries Co., Ltd een producent van boutschroeven was die ook zelftappende schroeven, machineschroeven, zeskantbouten en binnenzeskantschroeven voor verschillende sectoren produceerde. Aangezien deze onderneming verschillende soorten bevestigingsmiddelen produceerde, waaronder niet-standaardbevestigingsmiddelen, heeft de Commissie deze onderneming in de analyse gehouden.

86 Volgens overweging 307 van de bestreden verordening heeft de Commissie, na de mededeling van de definitieve bevindingen, als antwoord op opmerkingen van belanghebbenden (waaronder de CCCME) waarin deze verzochten om de financiële gegevens van bepaalde Thaise ondernemingen waarvan was aanvaard dat zij het onderzochte product produceerden buiten beschouwing te laten, bevestigd dat deze ondernemingen verschillende soorten bevestigingsmiddelen produceerden die onder het onderzochte product vielen. Op de website van Topy Thailand viel met name te lezen dat de onderneming niet alleen drukringen produceerde, zoals werd beweerd, maar ook standaardsluitringen die deel uitmaakten van het onderzochte product. De Commissie bevestigde derhalve dat de geselecteerde Thaise ondernemingen direct of indirect verband hielden met de vervaardiging en verkoop van het onderzochte product.

87 Wat dat betreft zij allereerst opgemerkt dat, zoals blijkt uit punt 9 hierboven, sluitringen bevestigingsmiddelen zijn die in het onderzoek zijn opgenomen.

88 Voorts blijkt uit de overwegingen 63 en 70 van de bestreden verordening dat de Commissie, overeenkomstig artikel 17, lid 1, van de basisverordening, uit de groep van 92 producenten-exporteurs uit de VRC die de gevraagde informatie hadden verstrekt en ermee hadden ingestemd om in de steekproef te worden opgenomen, de drie producenten-exporteurs of groepen van producenten-exporteurs heeft geselecteerd die samen goed zijn voor het grootste uitvoervolume dat binnen de beschikbare tijd redelijkerwijs zou kunnen worden onderzocht. De specifieke productsoorten die door de geselecteerde ondernemingen werden geproduceerd, waren geen criterium voor die selectie, aangezien alle soorten bevestigingsmiddelen in het kader van het onderzoek als één enkel product werden beschouwd.

89 Volgens artikel 17, lid 1, van de basisverordening kan het onderzoek, indien het aantal producenten in de Unie, exporteurs of importeurs, productsoorten of transacties groot is, immers worden beperkt tot een redelijk aantal partijen, producten of transacties, door gebruik te maken van statistisch verantwoorde steekproeven op basis van op het tijdstip van de selectie beschikbare gegevens, of tot de grootste representatieve productie-, verkoop- of exporthoeveelheden die binnen de beschikbare tijd redelijkerwijs kunnen worden onderzocht.

90 Niet betwist wordt dat de Commissie krachtens artikel 17 van de basisverordening gebruik van de steekproeftechniek kan maken, inzonderheid wanneer het om een groot aantal producenten-exporteurs gaat. Verzoeksters komen bovendien niet op tegen de samenstelling van de steekproef van Chinese producenten-exporteurs of de representativiteit ervan.

91 Tot slot leggen verzoeksters geenszins uit waarom de verschillen in de productie van bevestigingsmiddelen noodzakelijkerwijs een aanzienlijk verschil in de kosten met zich zouden brengen wat de VAA-kosten betreft. In dat verband zij eraan herinnerd dat in artikel 2, lid 6 bis, onder a), van de basisverordening is bepaald dat de berekening van de normale waarde een niet-verstoord en redelijk bedrag voor VAA-kosten en voor winst omvat. Uit deze bepaling blijkt dus dat de door de Commissie gebruikte gegevens, om relevant te kunnen zijn, representatief moeten zijn voor de ondernemingen die de onderzochte producten vervaardigen. Sluitringen maken deel uit van de omschrijving van het betrokken product, ook al worden zij niet geproduceerd door de drie in de steekproef opgenomen Chinese producenten-exporteurs.

92 Aangezien de Commissie heeft geoordeeld dat alle soorten bevestigingsmiddelen als één enkel product moeten worden beschouwd en de steekproef in overeenstemming met de relevante bepalingen van de basisverordening is samengesteld, kan het argument dat de gegevens van een Thaise producent die bevestigingsmiddelen zou produceren die deel uitmaakten van het onderzoek maar niet precies overeenkwamen met de bevestigingsmiddelen die door de drie in de steekproef opgenomen Chinese producenten-exporteurs werden geproduceerd, buiten beschouwing moeten worden gelaten, derhalve niet worden aanvaard. Het feit dat deze Chinese producenten-exporteurs geen sluitringen produceren, is dan ook niet relevant voor de representativiteit van de berekening van de VAA-kosten en de winst die verbonden zijn aan de normale waarde van het onderzochte product.

93 Zoals de Commissie opmerkt, is het in onderzoeken zoals dat waarop het onderhavige beroep betrekking heeft, waarin zij de normale waarde vaststelt op basis van gegevens van een passend representatief land, moeilijk om kwalitatief hoogwaardige, beschikbare gegevens te vinden die volledig zijn afgestemd op de steekproef van producenten-exporteurs. Hoe dan ook moet de representativiteit van de referentiegegevens van de Thaise producenten worden beoordeeld op het nationale niveau van het land waarvan de producten worden gedumpt, en niet alleen ten aanzien van elke producent-exporteur in de steekproef afzonderlijk. De Commissie heeft uitgelegd dat de niet-verstoorde, redelijke bedragen voor de VAA-kosten en de winst doorgaans werden vastgesteld op basis van een grondig onderzoek van alle mogelijk relevante ondernemingen in alle mogelijke passende representatieve landen en op basis van de gegevens waartoe zij toegang had. Deze gegevens worden doorgaans verstrekt door elke onderneming als geheel en zijn vrijwel nooit beperkt tot het betrokken product.

94 Hoe dan ook stond met name wat Topy Thailand betreft op de website van de onderneming te lezen dat zij standaardsluitringen vervaardigt, die deel uitmaken van het onderzochte product.

95 Verzoeksters betwisten deze beoordelingen voor zover ten eerste op de website van Topy Thailand enkel drukringen te zien zijn, welke soort ringen verschilt van de „in combinatie met een schroef en een moer” gebruikte ringen waarop het onderzoek van de Commissie betrekking heeft. Ten tweede heeft de EFDA, die over een aanzienlijke kennis van de Thaise producenten beschikt, bevestigd dat Topy Thailand het product in kwestie niet produceert. Zoals blijkt uit punt 65 hierboven volstaan dergelijke niet-gedocumenteerde bezoeken echter niet om de conclusies van de Commissie met betrekking tot de representativiteit van de Thaise producent in kwestie ter discussie te stellen.

96 In de tweede plaats zij er, wat betreft de databank die is gebruikt om de relevante gegevens van de Thaise producenten te verzamelen, allereerst aan herinnerd dat ook bij de vaststelling van redelijke marges voor de VAA-kosten en de winst de in punt 39 hierboven aangehaalde rechtspraak van toepassing is, volgens welke de Commissie op het gebied van beschermende handelsmaatregelen over een ruime beoordelingsvrijheid beschikt, zodat van de Unierechter slechts een beperkte toetsing wordt verwacht. Bij deze vaststelling spelen namelijk noodzakelijkerwijze ingewikkelde economische overwegingen (arrest van 10 april 2019, Jindal Saw en Jindal Saw Italia/Commissie, T-301/16, EU:T:2019:234, punt 132), net zoals de analyse van de gegevens waarover de Commissie beschikt (zie in die zin arrest van 19 mei 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products e.a./Commissie, T-254/18, EU:T:2021:278, punt 180).

97 Indien verzoeksters de betrouwbaarheid willen betwisten van de gegevens die de Commissie heeft gebruikt om de VAA-kosten en de winst te berekenen die aan de normale waarde van het betrokken product worden toegevoegd, staat het bijgevolg aan hen om hun beweringen te onderbouwen met bewijs dat op concrete wijze twijfel kan doen rijzen over de betrouwbaarheid van de door de Commissie gehanteerde methode of gebruikte gegevens (zie in die zin arrest van 19 mei 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products e.a./Commissie, T-254/18, EU:T:2021:278, punt 178 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

98 Om in het gelijk te worden gesteld, mogen zij zich in dat verband niet beperken tot het aandragen van alternatieve cijfers, bijvoorbeeld cijfers die zijn verkregen uit een andere databank, maar moeten zij elementen aandragen die de door de Commissie verstrekte gegevens in twijfel kunnen trekken (zie in die zin arrest van 19 mei 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products e.a./Commissie, T-254/18, EU:T:2021:278, punt 179 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

99 In dat verband zij erop gewezen dat verzoeksters tijdens het onderzoek op alle door hen aangevoerde geschilpunten een toelichting hebben gekregen. Uit overweging 241 van de bestreden verordening blijkt immers dat de Commissie in het niet-vertrouwelijke dossier de uittreksels uit de D&B-databank over de ondernemingen in Thailand heeft opgenomen en dat deze uittreksels links bevatten naar de D&B-website met betrekking tot de algemene methodologie, namelijk een verzameling van de balans, de winst- en verliesrekening en de belangrijkste ratio's van een aantal ondernemingen wereldwijd, per land, met een uitleg van deze belangrijkste ratio's.

100 In overweging 308 van de bestreden verordening heeft de Commissie de argumenten met betrekking tot de onbetrouwbaarheid van de D&B-gegevens weerlegd, aangezien de betrouwbaarheid zou worden aangetoond door het feit dat de winst van de Topy Group als geheel vergelijkbaar is met die van Topy Thailand. De Commissie heeft uitgelegd dat de geconsolideerde winst van de Topy Group het resultaat was van de inkomsten en kosten van de groep met betrekking tot de partijen buiten de groep en dat de winsten binnen de groep in de rekeningen op groepsniveau werden geëlimineerd. Een dergelijke gelijkenis zou dus niet ongebruikelijk zijn.

101 Volgens overweging 309 van de bestreden verordening kunnen de discrepanties tussen de gegevens van Orbis en D&B tot slot zijn veroorzaakt door de verschillende beschrijvingen van de financiële post die in de databank is opgenomen, of van het verschillende niveau van het verslag van de onderneming/groep, en doen zij als zodanig dus geen afbreuk aan de betrouwbaarheid van de gegevens. De Commissie heeft het argument van de CCCME dat de gegevens in kwestie

slechts betrouwbaar waren voor zover ze openbaar beschikbaar waren daarom afgewezen. Dat gezegd zijnde, heeft de Commissie uitgelegd dat zij percentages gebruikte en geen absolute cijfers. Deze gegevens zouden een nauwkeurigere en meer redelijke benadering opleveren.

102 Hoe dan ook volgt uit de rechtspraak dat de wettigheid van een verordening tot instelling van antidumpingrechten moet worden getoetst aan de rechtsregels en met name aan de bepalingen van de basisverordening, en niet aan de hand van de vermeende eerdere beslissingspraktijk van de instellingen van de Unie [arrest van 18 oktober 2016, Crown Equipment (Suzhou) en Crown Gabelstapler/Raad, T-351/13, niet gepubliceerd, EU:T:2016:616, punt 107]. Het feit dat de Commissie in het verleden mogelijk andere databanken heeft gebruikt, kan de keuze voor de D&B-gegevens voor het onderhavige onderzoek dus niet ter discussie stellen.

103 Volgens de opzet van de basisverordening heeft de berekening van de normale waarde tot doel de verkoopprijs van een product te bepalen zoals deze zou zijn wanneer dit product in het land van oorsprong of van uitvoer zou worden verkocht, en moeten bijgevolg de kosten die verband houden met de verkoop op de binnenlandse markt in aanmerking worden genomen om de geconstrueerde waarde te berekenen. De instellingen hoeven bij de berekening van de normale waarde niet de reële kosten van de onderzochte onderneming in aanmerking te nemen, maar zij moeten een redelijke schatting maken van de VAA-kosten die deze onderneming zou moeten dragen indien zij het betrokken product in voldoende hoeveelheden in haar land van oorsprong zou verhandelen (arrest van 18 maart 2009, Shanghai Excell M&E Enterprise en Shanghai Adeptech Precision/Raad, T-299/05, EU:T:2009:72, punt 258).

104 Derhalve moet worden vastgesteld dat de Commissie in casu geen kennelijk onjuiste beoordeling heeft gemaakt door de berekening van een niet-verstoord en redelijk bedrag voor de VAA-kosten en de winst van de Thaise producenten te baseren op de D&B-gegevens. Verzoeksters hebben geen bewijzen aangevoerd die de betrouwbaarheid van de gegevens in kwestie in twijfel trekken.

105 De grief van verzoeksters dat er een fout is gemaakt bij de berekening van de VAA-kosten en de winst, die niet overeenkomstig artikel 2, lid 6 bis, onder a), vierde alinea, van de basisverordening zouden zijn vastgesteld, moet dus worden afgewezen.

3) Het vereiste van wijzigingen en correcties

106 Verzoeksters betogen dat de Commissie correcties had moeten toepassen op de gegevens van de Thaise producenten, zodat zij zouden overeenkomen met de kosten van een Chinese producent. In dat verband voeren zij aan dat volgens de beroepsinstantie van de WTO „de onderzoekende autoriteit, welke informatie zij ook gebruikt, altijd moet waarborgen dat die informatie wordt gebruikt om tot de productiekosten in het land van oorsprong te komen”.

107 De Commissie betwist het betoog van verzoeksters.

108 Ten eerste zij erop gewezen dat verzoeksters geen schending van een specifieke bepaling van de basisverordening aanvoeren, maar verwijzen naar de besluitvormingspraktijk van de beroepsinstantie van de WTO.

109 In dat verband blijkt uit de rechtspraak dat de overeenkomsten van de WTO, gelet op hun aard en opzet, in beginsel niet tot de normen behoren waaraan de Unierechter de rechtmatigheid van de handelingen van de instellingen van de Unie toetst uit hoofde van artikel 263, eerste alinea, VWEU. Evenwel geldt dat ingeval de Unie uitvoering had willen geven aan een in het kader van

de WTO aangegane bijzondere verplichting of indien de Uniehandeling uitdrukkelijk naar specifieke bepalingen van de WTO-overeenkomsten zou verwijzen, de Unierechter de rechtmatigheid van de betrokken Uniehandeling aan de WTO-regels dient te toetsen (arrest van 14 juli 2021, Interpipe Niko Tube en Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant/Commissie, T-716/19, EU:T:2021:457, punt 95).

110 Vervolgens moet in herinnering worden gebracht dat de Uniewetgever bij verordening (EU) 2017/2321 van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2017 tot wijziging van verordening (EU) 2016/1036 betreffende beschermende maatregelen tegen invoer met dumping uit landen die geen lid zijn van de Europese Unie, en verordening (EU) 2016/1037 betreffende bescherming tegen invoer met subsidiëring uit landen die geen lid zijn van de Europese Unie (PB 2017, L 338, blz. 1), artikel 2 van de basisverordening heeft gewijzigd teneinde lid 6 bis in te voegen en lid 7 te wijzigen.

111 Volgens de rechtspraak gaf artikel 2, lid 7, van de basisverordening, in de versie vóór die welke voortvloeit uit verordening 2017/2321, uitdrukking aan de wil van de Uniewetgever om op dit gebied een voor de rechtsorde van de Unie passende benadering te volgen door een bijzondere regeling in te voeren met gedetailleerde regels voor de berekening van de normale waarde voor invoer uit landen zonder markteconomie. Daarom is er geoordeeld dat deze bepaling niet kan worden geacht een maatregel te zijn waarmee binnen de rechtsorde van de Unie moet worden gezorgd voor uitvoering van een bijzondere verplichting die in het kader van de WTO-overeenkomsten is aangegaan, waarin geen regels vervat zijn over de berekening van de normale waarde voor landen die geen markteconomie hebben. Het Gerecht heeft verduidelijkt dat in deze bepaling regels voor de berekening van de normale waarde worden vastgesteld die geen pendant hebben in de WTO-overeenkomsten en dat de Commissie daarom niet verplicht was deze bepaling uit te leggen in overeenstemming met de verplichtingen die voor de Unie uit de WTO voortvloeien. Zou dit wel het geval zijn, dan zou haar immers de beoordelingsbevoegdheid worden ontnomen die de wetgever haar heeft willen toekennen (zie arrest van 21 februari 2024, Sinopec Chongqing SVW Chemical e.a./Commissie, T-762/20, hogere voorziening ingesteld, EU:T:2024:113, punt 41 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

112 Deze beginselen zijn naar analogie van toepassing op artikel 2, lid 6 bis, van de basisverordening. Deze bepaling voert immers een bijzondere regeling in voor de vaststelling van de normale waarde in geval van uitvoer uit landen waarvan vaststaat dat op hun binnenlandse markt sprake is van verstoringen van betekenis, zoals omschreven in diezelfde bepaling. Het WTO-recht bevat echter geen specifieke regels voor de berekening van de normale waarde in dergelijke situaties.

113 Daaruit volgt dat artikel 2, lid 6 bis, niet kan worden geacht een maatregel te zijn waarmee binnen de rechtsorde van de Unie moet worden gezorgd voor uitvoering van een bijzondere verplichting die in het kader van de WTO-overeenkomsten is aangegaan in de zin van de in punt 111 hierboven aangehaalde rechtspraak. Verzoeksters kunnen zich derhalve niet beroepen op de verplichting om dit artikel conform de WTO-regels uit te leggen (zie in die zin arrest van 21 februari 2024, Sinopec Chongqing SVW Chemical e.a./Commissie, T-762/20, hogere voorziening ingesteld, EU:T:2024:113, punt 49).

114 Dat gezegd zijnde, zij erop gewezen dat verzoeksters in het kader van deze grief hoe dan ook louter hun argumenten herhalen betreffende de aanwezigheid in de Thaise invoer van de Japanse walsdraad die van het onderzoek had moeten worden uitgesloten en betreffende het feit dat de verzamelde gegevens niet overeenkomen met die van de drie Chinese producenten-exporteurs

die in de steekproef waren opgenomen. Wat de gestelde verplichting tot correctie van de productiekosten betreft, beroepen verzoeksters zich niet op een specifieke bepaling van de basisverordening die zou zijn geschonden.

115 Aldus moet worden vastgesteld dat artikel 2, lid 6 bis, onder a), van de basisverordening verwijst naar een „redelijk en niet-verstoord bedrag" dat door de Commissie moet worden vastgesteld en dat verzoeksters geen bewijs hebben aangedragen dat dit bedrag verstoord of onredelijk was.

116 Gelet op het voorgaande en op de conclusie in de punten 78 en 105 hierboven, moet het eerste onderdeel van het eerste middel van verzoeksters, met betrekking tot de kennelijke beoordelingsfout die de Commissie zou hebben gemaakt door Thailand als passend representatief land te kiezen voor de berekening van de normale waarde van het onderzochte product overeenkomstig de voorwaarden van artikel 2, lid 6 bis, van de basisverordening, in zijn geheel worden afgewezen.

b) Tweede onderdeel: Maleisië was het meest passende representatieve land

117 Verzoeksters voeren in wezen aan dat Maleisië het passende representatieve land was waarop de Commissie haar berekening van de normale waarde in de zin van artikel 2, lid 6 bis, onder a), van de basisverordening had moeten baseren. De Commissie heeft dan ook niet al het bewijsmateriaal waarover zij beschikte in aanmerking genomen, aangezien Maleisië op basis van verschillende factoren een betere bron zou zijn geweest dan Thailand.

118 In dat verband betwisten verzoeksters in de eerste plaats dat de Commissie, bij het onderzoek van de gegevens waarover zij beschikte, haar beoordeling heeft gebaseerd op het volume van de invoer onder GS-code 7227.90 (draad van gelegeerd staal) in plaats van op de invoerprijzen, die representatiever en betrouwbaarder zouden zijn dan die met betrekking tot Thailand. Bovendien heeft de Commissie niet gerechtvaardigd waarom de Maleisische invoer minder betrouwbaar was, aangezien de Maleisische invoerprijzen, in tegenstelling tot de Thaise invoerprijzen, vergelijkbaar zouden zijn geweest met de kosten van de in de steekproef opgenomen Chinese producenten-exporteurs.

119 Verzoeksters zijn ook van mening dat de Commissie zich niet had mogen beperken tot de invoer onder GS-code 7227.90, maar eveneens rekening had moeten houden met de Maleisische invoer in zijn geheel. Indien ook de drie andere belangrijkste grondstoffen (onder GS-codes 7213.91, 7213.99 en 722830) in aanmerking zouden worden genomen, zou immers 70 % van de Maleisische invoer van walsdraad afkomstig zijn uit andere landen dan de VRC en niet-WTO-leden, terwijl in Thailand slechts 54 % van de invoer onder deze vier GS-codes afkomstig is uit andere bronnen dan de VRC en niet-WTO-leden. Indien de Commissie van oordeel was dat de prijs van de Maleisische invoer voor GS-code 7227.90 niet representatief of betrouwbaar was, had zij zich bovendien op een bepaald land kunnen baseren en vervolgens voor een specifiek artikel een andere benchmark kunnen kiezen, zoals de Commissie in het kader van andere onderzoeken heeft kunnen doen.

120 In de tweede plaats betogen verzoeksters dat er in Maleisië voldoende ondernemingen waren waarop de Commissie zich kon baseren, aangezien Ningbo Jinding de gecontroleerde jaarrekeningen van 11 Maleisische producenten van bevestigingsmiddelen had overgelegd, en dat de Commissie zich op ten minste drie daarvan had kunnen baseren.

121 De Commissie is van mening dat het betoog van verzoeksters moet worden afgewezen.

122 Om te beginnen zij eraan herinnerd dat hoewel verzoeksters niet hebben bewezen dat de Commissie bij de keuze van Thailand als passend representatief land een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt, het Gerecht overeenkomstig de in punt 43 hierboven aangehaalde rechtspraak moet nagaan of de Commissie bij de beoordeling van de geschiktheid van het gekozen land geen wezenlijke factoren buiten beschouwing heeft gelaten en of de gegevens van het dossier met de nodige zorgvuldigheid zijn onderzocht, zodat de normale waarde van het betrokken product kan worden geacht op passende en niet onredelijke wijze te zijn vastgesteld. De argumenten van verzoeksters in het kader van dit tweede onderdeel hoeven dus alleen te worden onderzocht voor zover de Commissie de keuze had tussen meerdere „passende representatieve" landen, waarbij zij mogelijk de voorkeur had moeten geven aan het land dat een passend niveau van sociale en milieubescherming bood overeenkomstig de criteria van artikel 2, lid 6 bis, onder a), van de basisverordening.

123 Dat gezegd zijnde, moet worden vastgesteld dat de Commissie volgens overweging 224 van de bestreden verordening heeft geoordeeld dat meer dan 75 % van de invoer van draad van gelegeerd staal (GS 7227.90) in Maleisië afkomstig was uit de VRC en niet-WTO-landen en dat draad van gelegeerd staal meer dan 45 % van de productiekosten van bevestigingsmiddelen vertegenwoordigde. Op basis hiervan was de Commissie van oordeel dat de invoerwaarde van draad van gelegeerd staal niet representatief was in vergelijking met de andere beschikbare representatieve landen en heeft zij geconcludeerd dat Maleisië voor de niet-verstoorde waarde over een reeks onmiddellijk beschikbare gegevens van een lagere kwaliteit beschikte.

124 Bovendien heeft de Commissie volgens overweging 235 van de bestreden verordening vastgesteld dat de invoer in Maleisië onder GS-code 7227.90 uit niet-verstoorde bronnen kleiner was dan de omvang van de invoer naar andere potentiële representatieve landen en wat prijzen betreft dus als minder betrouwbaar werd beschouwd. De Commissie heeft geoordeeld dat de Maleisische invoer wat de prijzen betreft minder geschikt was dan de Thaise invoer, aangezien die invoer te lijden had van concurrentie met invoer uit de VRC en niet-WTO-landen, die samen goed waren voor meer dan 80 % van de totale invoer van deze grondstof in Maleisië.

125 Uit de gegevens van de in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs in de VRC bleek voorts dat het aandeel van de overige drie belangrijke grondstoffen samen minstens 10 % kleiner was dan dat van draad van gelegeerd staal. De Commissie heeft dus ook rekening gehouden met het feit dat het relatieve gewicht van de invoer van deze andere grondstoffen uit de VRC en niet-WTO-landen behalve voor een van deze grondstoffen (GS 7213.91) in Maleisië hoger was dan in Thailand. De Commissie heeft daarom het argument van bepaalde belanghebbenden verworpen dat Maleisië een passend representatief land was.

126 Verzoeksters' argumenten kunnen niet afdoen aan deze keuze van de Commissie.

127 In de eerste plaats blijkt uit de bestreden verordening dat hoewel de Commissie van mening was dat zij niet over voldoende of passende gegevens beschikte met betrekking tot Maleisië, dat land in feite voornamelijk werd uitgesloten op grond van het feit dat de geregistreerde invoer van het betrokken product niet in aanmerking kon worden genomen voor de berekening van de normale waarde, aangezien deze niet door de vrije marktwerking tot stand was gekomen. De Commissie heeft uitgelegd dat zij eerst naar de prijzen had gekeken om de representativiteit van het betrokken land vast te stellen en dat uit het aandeel van de invoer uit de VRC en niet-WTO-landen bleek dat de prijzen van het resterende invoervolume ook werden beïnvloed door de concurrentie met invoer uit de VRC en niet-WTO-landen, die samen goed waren voor meer dan 80 % van de totale invoer van deze grondstof in Maleisië.

128 Wat betreft het belang van het aandeel van de grondstoffen die onder de vier codes vallen, heeft de Commissie voorts uitgelegd dat de GS-code 7227.90 de belangrijkste productiefactor was, aangezien deze meer dan 50 % van de kosten van de gebruikte grondstoffen en meer dan 35 % van de productiekosten van de bevestigingsmiddelen vertegenwoordigde, meer dan de andere grondstoffen samen. Dat gezegd zijnde, geven verzoeksters toe dat de Thaise invoervolumes onder GS-code 7227.90 die de Commissie kon gebruiken, groter waren dan die voor Maleisië.

129 Het argument van verzoeksters met betrekking tot dezelfde ingevoerde hoeveelheid die in het kader van een ander onderzoek voldoende zou zijn geweest, is niet relevant in het kader van het onderzoek van de bestreden verordening in de onderhavige zaak. Om te beginnen moet de rechtmatigheid van een verordening tot instelling van antidumpingrechten volgens de rechtspraak worden beoordeeld aan de hand van de rechtsregels en inzonderheid aan de hand van de bepalingen van de basisverordening, en niet op basis van de vermeende eerdere besluitvormingspraktijk van de instellingen van de Unie [zie in dat verband arrest van 18 oktober 2016, Crown Equipment (Suzhou) en Crown Gabelstapler/Raad, T-351/13, niet gepubliceerd, EU:T:2016:616, punt 107; zie ook in die zin arresten van 10 februari 2021, RFA International/Commissie, C-56/19 P, EU:C:2021:102, punt 79, en 4 oktober 2006, Moser Baer India/Raad, T-300/03, EU:T:2006:289, punt 45]. Voorts verschilt het belang van de ingevoerde hoeveelheid van een product naargelang van het desbetreffende product.

130 In de tweede plaats moet, wat betreft het argument dat er geen gegevens beschikbaar waren over Maleisische producenten, dat door verzoeksters wordt betwist omdat Ningbo Jinding de Commissie relevante en kwalitatieve gegevens over Maleisische producenten had verstrekt, ten eerste worden vastgesteld dat Ningbo Jindin de gecontroleerde financiële rekeningen van een Maleisische producent op 5 januari 2021, dus vóór de eerste mededeling, heeft overgelegd, in haar opmerkingen over de door de Commissie gekozen GS-codes, waarin zij aanvoerde dat zowel Thailand als Maleisië passende representatieve landen waren. Volgens overweging 237 van de bestreden verordening heeft de Commissie het door de Maleisische producent overgelegde document ongepast geacht, omdat de groep waartoe de onderneming behoorde andere activiteiten omvatte dan de productie van bevestigingsmiddelen in Maleisië, hetgeen verzoeksters niet betwisten.

131 Ten tweede blijkt uit overweging 294 van de bestreden verordening dat Ningbo Jinding gegevens over de gecontroleerde financiële rekeningen van elf producenten van bevestigingsmiddelen heeft verstrekt ná de mededeling van de definitieve bevindingen, te weten – zoals de Commissie ook opmerkt – acht maanden nadat zij daar in de tweede mededeling om was verzocht. Deze mededeling kwam dus te laat en werd niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de geschiktheid van het passende representatieve land in het kader van het onderzoek.

132 Uit het voorgaande volgt dat verzoeksters niet hebben bewezen dat de Commissie een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt door te oordelen dat Maleisië niet als passend representatief land in de zin van artikel 2, lid 6 bis, van de basisverordening kon worden gekozen in het kader van het onderzoek waarop het onderhavige beroep betrekking heeft.

c) Berekening van de binnenlandse vervoerskosten, hulpstoffen en algemene kosten met het oog op de vaststelling van de normale waarde

133 Teneinde alle aan de productie van het betrokken product verbonden kosten in aanmerking te nemen, heeft de Commissie de kosten van de grondstoffen gereconstrueerd op basis van de prijzen zoals die beschikbaar zouden zijn geweest voor een producent in het passende representatieve land, te weten Thailand.

134 In het kader van het derde onderdeel van het eerste middel voeren verzoeksters in de eerste plaats aan dat de Commissie bij de kosten voor het vervoer van de grondstoffen, bij de hulpstoffen (minder belangrijke grondstoffen die tijdens het productieproces worden verbruikt) en bij de algemene kosten een kunstmatige berekening heeft gemaakt en dat deze niet „overeenkwamen" met die van de Chinese producenten, hetgeen in strijd is met artikel 2, lid 6 bis, onder a), van de basisverordening. De Commissie heeft de vervoerskosten immers verhoogd door toepassing van dezelfde coëfficiënt als die welke is gebruikt om de kosten van de betrokken grondstof te berekenen. Deze benchmark heeft echter betrekking op deze grondstof in Thailand en heeft geen gevolgen voor de vervoerskosten. Het vervoer is een dienst waarvan de kosten niet stijgen of dalen naargelang van de stijging of daling van de waarde van de vervoerde grondstof. Hoe dan ook mag niet hetzelfde percentage worden toegepast. Deze methode houdt geen rekening met concrete feitelijke elementen, zoals de afstand van het vervoer.

135 Bovendien heeft Ningbo Jinding de Commissie een passende benchmark voor Thailand meegedeeld, te weten de eenheidsvrachtkosten per kilogram en per kilometer in Thailand, op basis van het verslag „Doing Business 2020 – Thailand". De Commissie beschikte dus over een geschiktere benchmark dan de kunstmatige verhouding waarop zij zich heeft gebaseerd.

136 In de tweede plaats zijn verzoeksters van mening dat dezelfde criteria gelden voor de berekeningen van de hulpstoffen en de algemene kosten, voor zover de Commissie deze waarden heeft berekend in verhouding tot de herberekende kosten van de grondstoffen, door ze te verhogen op basis van een benchmark die er geen enkel verband mee houdt. Hulpstoffen zijn echter geen grondstoffen en de algemene kosten omvatten posten zoals huur, reparaties en afschrijvingen. Deze kosten houden geen verband met de kosten van de grondstoffen.

137 Bovendien heeft de Commissie, in strijd met de krachtens artikel 2, lid 6 bis, onder a), van de basisverordening op haar rustende verplichting, de belanghebbenden niet in kennis gesteld van de bron die zij wilde gebruiken om de vervoerskosten vast te stellen. Noch de eerste mededeling in het dossier over de productiefactoren, noch de tweede mededeling bevat immers enige informatie over dit thema.

138 De Commissie is van mening dat het betoog van verzoeksters moet worden afgewezen.

139 In de eerste plaats heeft de Commissie volgens overweging 256 van de bestreden verordening de vervoerskosten van de in de steekproef opgenomen Chinese producenten-exporteurs voor de levering van grondstoffen uitgedrukt als een percentage van de werkelijke kosten van dergelijke grondstoffen, en heeft zij vervolgens hetzelfde percentage toegepast op de niet-verstoorde kosten van dezelfde grondstoffen in Thailand, teneinde de niet-verstoorde vervoerskosten te verkrijgen. De Commissie was van oordeel dat, in het kader van het onderzoek, de ratio tussen de grondstoffen van de Chinese producent-exporteur en de gerapporteerde vervoerskosten redelijkerwijs kon worden gebruikt als indicatie voor de schatting van de niet-verstoorde kosten van grondstoffen bij levering aan de fabriek van de onderneming.

140 Uit de overwegingen 327 en 328 van de bestreden verordening blijkt dat de Commissie van oordeel was dat de normale waarde in de zin van artikel 2, lid 6 bis, onder a), van de bestreden verordening de prijs moest weerspiegelen die een producent van bevestigingsmiddelen in Thailand zou betalen voor de grondstoffen die aan de fabriekspoort worden geleverd. Als de kosten voor internationaal vervoer of de invoerrechten niet waren toegevoegd, zou de resulterende benchmark niet de niet-verstoorde prijs op de Thaise markt weerspiegelen, maar alleen de gemiddelde prijs op cif-niveau (kosten, verzekering en vracht) in de landen die de betrokken grondstoffen uitvoeren.

141 De Commissie heeft daaraan toegevoegd dat zij, bij gebrek aan een benchmark voor de vervoerkosten (per onderneming, per soort grondstof, per verschillend vervoerkanaal enz.), heeft gebruikgemaakt van de verhouding tussen de vervoerkosten en de grondstoffenkosten van de in de steekproef opgenomen Chinese producenten-exporteurs. Deze verhouding wordt toegepast op de benchmark voor de grondstof, die vervolgens wordt vermenigvuldigd met de hoeveelheid van de grondstoffen die door de producent-exporteur worden verbruikt. Een dergelijke methode zou de kostenstructuur van de producent-exporteur weerspiegelen, aangezien de verhouding tussen de vervoerskosten en de kosten van de grondstoffen wordt gehandhaafd en verder wordt toegepast op de niet-verstoorde benchmark.

142 Om tot de totale niet-verstoorde productiekosten te komen, heeft de Commissie de algemene productiekosten erbij opgeteld. Die kosten van de in de steekproef opgenomen Chinese producenten-exporteurs werden vermeerderd met de kosten van de minder belangrijke grondstoffen en de hulpstoffen, en vervolgens uitgedrukt als percentage van de werkelijke productiekosten van elk van de in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs. Dit percentage is toegepast op de niet-verstoorde productiekosten.

143 Om te beginnen moet eraan worden herinnerd dat de Commissie zich niet kon baseren op de prijzen die door de Chinese producenten-exporteurs werden betaald, wegens het bestaan van verstoringen van betekenis in dat land. Uit de overwegingen 187 en volgende van de bestreden verordening blijkt dat de Commissie heeft vastgesteld dat er sprake was van verstoringen van betekenis wegens aanzienlijk ingrijpen van de Chinese overheid in de staalsector, wat gevolgen had voor de prijzen of de kosten van het betrokken product, met inbegrip van de kosten van de grondstoffen.

144 Artikel 2, lid 6 bis, onder b), van de basisverordening definieert het begrip „verstoringen van betekenis” als „de verstoringen die zich voordoen wanneer de gerapporteerde prijzen en kosten, waaronder de kosten van grondstoffen en energie, niet door de vrije marktwerking tot stand komen, doordat zij door aanzienlijk overheidsingrijpen worden beïnvloed” en bevat een indicatieve lijst van factoren waarmee bij de analyse van die verstoringen rekening kan worden gehouden. Verzoeksters komen in het kader van het onderhavige beroep niet op tegen de beoordelingen van de Commissie met betrekking tot het bestaan van verstoringen van betekenis in de VRC.

145 In dat verband moet worden opgemerkt dat de ruime beoordelingsbevoegdheid waarover de instellingen van de Unie op het gebied van beschermende handelsmaatregelen beschikken wegens de ingewikkeldheid van de economische, politieke en juridische situaties die zij moeten onderzoeken eveneens de vaststelling betreft dat er verstoringen van betekenis aanwezig zijn in de zin van artikel 2, lid 6 bis, onder b), van de basisverordening. Hetzelfde geldt voor de feitelijke situaties van politieke en juridische aard in het betrokken land, die de instellingen van de Unie moeten beoordelen om te bepalen of een exporteur onder marktvoorwaarden handelt zonder

staatsinmenging van betekenis (zie arrest van 21 juni 2023, Guangdong Haomei New Materials en Guangdong King Metal Light Alloy Technology/Commissie, T-326/21, EU:T:2023:347, punt 78 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

146 Hieruit volgt dat verzoeksters overeenkomstig de in punt 39 aangehaalde rechtspraak dienen te bewijzen dat de Commissie een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt bij de berekening van de normale waarde van het onderzochte product en met name bij de berekening van de kosten voor binnenlands vervoer, bij de hulpstoffen, en bij de algemene kosten.

147 Zoals de Commissie terecht heeft opgemerkt, hebben verzoeksters noch tijdens het onderzoek noch in hun schriftelijke opmerkingen aan het Gerecht betwist dat er bij de vervoerskosten van de in de steekproef opgenomen Chinese producenten-exporteurs voor de levering van grondstoffen, bij de hulpstoffen en bij de algemene kosten sprake was van verstoringen van betekenis.

148 Daaruit volgt dat de kosten van de in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs niet als benchmark kunnen dienen voor de berekening van de bijkomende kosten. De Commissie heeft uitgelegd dat, wanneer geen geschikte benchmarks beschikbaar waren, zij deze moest vaststellen in verhouding tot de kostencategorie waartoe de betrokken kosten behoorden. Zodra de niet-verstoorde kosten van grondstoffen of de productiekosten waren vastgesteld, heeft de Commissie derhalve de benchmark toegepast om de niet-verstoorde kosten in kwestie te schatten, waarbij zij de kostenstructuur van de producent-exporteur heeft behouden. Indien de kosten voor binnenlands vervoer bijvoorbeeld 1 % van de totale kosten van de grondstoffen uitmaakten, zoals vermeld in de boekhouding van een Chinese producent-exporteur, zouden zij dus nog steeds 1 % van de kosten van de grondstoffen vertegenwoordigen in de door de Commissie op basis van artikel 2, lid 6 bis, onder a), van de basisverordening berekende normale waarde.

149 De Commissie heeft overigens de door Ningbo Jinding verstrekte benchmark afgewezen, voor zover zij niet over betrouwbare informatie beschikte met betrekking tot de afstand in kilometer. Bovendien werden de vier belangrijkste grondstoffen aan Ningbo Jinding geleverd door verschillende leveranciers, die dus uit verschillende regio's van de VRC kwamen, terwijl verzoeksters hadden voorgesteld om één enkele afstand te gebruiken, te weten de kortste afstand tot de haven. Ook kon de benchmark niet aan andere gegevens worden getoetst, aangezien deze na de definitieve mededeling werd verstrekt. Deze benchmark werd dan ook afgewezen.

150 In de tweede plaats moet worden opgemerkt dat verzoeksters geen geschikte benchmark voor de berekening van de hulpstoffen en de algemene kosten hebben verstrekt.

151 Bovendien moet in herinnering worden gebracht dat de Commissie over een ruime beoordelingsmarge beschikt voor de analyse van de gegevens (arrest van 19 mei 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products e.a./Commissie, T-254/18, EU:T:2021:278, punt 180).

152 Bij gebrek aan relevantere en betrouwbaardere gegevens die de Commissie kon gebruiken bij het berekenen van de kosten voor het binnenlandse vervoer en de hulpstoffen en van de algemene kosten, was zij dus verplicht om deze kosten te berekenen aan de hand van de structuur van de in de steekproef opgenomen Chinese producenten-exporteurs. In dat verband moet voorts worden

opgemerkt dat verzoeksters op zich niet betwisten dat de normale waarde van het product zoals berekend op basis van de Thaise producenten deze aan de grondstoffen verbonden kosten moest omvatten.

153 Hoe dan ook blijkt uit de rechtspraak dat bij gebrek aan beschikbare betrouwbaardere gegevens, de gegevens die na een aanpassing van andere gegevens zijn verkregen positief bewijsmateriaal kunnen vormen, mits ten eerste deze andere gegevens zelf dergelijk positief bewijsmateriaal vormen en ten tweede de betreffende aanpassingen zijn verricht op basis van redelijke aannamen zodat het resultaat van deze aanpassingen plausibel is (arrest van 21 september 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products e.a./Commissie, C-478/21 P, EU:C:2023:685, punt 125).

154 Bij gebrek aan meer betrouwbare gegevens kon de Commissie dus, zonder een kennelijke beoordelingsfout te maken, de kosten van het binnenlands vervoer, de hulpstoffen en de andere algemene kosten berekenen door middel van een percentage op de kosten van de grondstoffen die nodig zijn voor de vervaardiging van het betrokken product, waarbij zij de structuur van de in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs in acht diende te nemen.

155 Uit het voorgaande volgt dat verzoeksters geen bewijs hebben geleverd van een kennelijke beoordelingsfout door de Commissie bij de berekening van de kosten van het binnenlands vervoer, de hulpstoffen en de andere algemene kosten. Bijgevolg moet het derde onderdeel van het eerste middel worden afgewezen.

d) Berekening van de arbeidskosten per uur

156 Verzoeksters betogen dat de stelling van de Commissie dat een Thaise werknemer gemiddeld 40 uur per week werkte, onjuist is en geen feitelijke grondslag heeft, hetgeen in strijd is met artikel 2, lid 6 bis, onder a), van de basisverordening. Bovendien blijkt uit de kwartaalverslagen van het Thaise nationale bureau voor de statistiek dat het percentage werknemers dat elk kwartaal tussen 40 en 49 uur of meer dan 50 uur werkt, voor elk van de kwartalen van het onderzoektijdvak bijzonder hoog is. De belanghebbenden hebben aan de Commissie te kennen gegeven dat in de toepasselijke Thaise wetgeving was voorzien in een maximum van achtenveertig arbeidsuren per week.

157 De Commissie is van mening dat het betoog van verzoeksters moet worden afgewezen.

158 Arbeid is een van de productiefactoren die worden gebruikt voor de berekening van de normale waarde op basis van artikel 2, lid 6 bis, onder a), van de basisverordening.

159 Volgens overweging 314 van de bestreden verordening heeft de Commissie voor de berekening van de arbeidskosten per uur de maandelijkse arbeidskosten in het representatieve land gedeeld door vier weken en vervolgens gedeeld door veertig uur per werk, wat het standaardaantal arbeidsuren per week is (acht uur per dag vermenigvuldigd met vijf werkdagen). Volgens de informatie waarover zij beschikte, werkte 67 % van de werknemers in de verwerkende industrie in Thailand veertig tot negenenveertig uur per week, terwijl de wettelijke grens op achtenveertig uur lag.

160 De Commissie verdedigt haar keuze met het argument dat er geen bewijs is dat de juiste waarde achtenveertig uur per week was.

161 In dat verband zij erop gewezen dat verzoeksters tijdens het onderzoek of voor het Gerecht niet met concreet bewijs hebben aangetoond dat het bereik van veertig tot negenenveertig arbeidsuren per week onjuist was. Zoals blijkt uit de in punt 59 hierboven aangehaalde rechtspraak staat het aan verzoeksters om, indien zij de complexe beoordelingen van de Commissie bij de berekening van de normale waarde willen betwisten, concreet bewijs aan te dragen waaruit blijkt dat de Commissie een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt met betrekking tot de factoren die voor die berekening in aanmerking zijn genomen. Verzoeksters voeren aan dat de wekelijkse arbeidstijd in Thailand in feite hoger ligt, zonder zich echter op concreet bewijs te baseren.

162 Hieruit volgt dat verzoeksters geen bewijs hebben geleverd dat de Commissie een kennelijke beoordelingsfout zou hebben gemaakt door de waarde van veertig uur per werkweek in Thailand te hanteren om de arbeidskosten in verband met de productie van het betrokken product te berekenen.

163 Het vierde onderdeel van het eerste middel moet dus worden afgewezen.

e) Toepassing van douanerechten op ingevoerde grondstoffen

164 Verzoeksters voeren aan dat de Commissie, door invoerrechten toe te voegen aan de gemiddelde cif-prijs, zoals is aangegeven in de Global Trade Atlas (GTA), artikel 2, lid 6 bis, onder a), van de basisverordening heeft geschonden, aangezien de Chinese producenten-exporteurs hun grondstoffen uitsluitend van de Chinese markt betrokken. De aldus berekende kosten zouden dus niet overeenkomen.

165 Bovendien betogen verzoeksters dat de Commissie over de Thaise binnenlandse prijs van de belangrijkste grondstoffen beschikte. De door de belanghebbenden verstrekte gegevens waren immers gebaseerd op gegevens over de verkoop van walsdraad in Thailand door Tata Thailand tijdens het onderzoektijdvak, zoals gepresenteerd in haar gecontroleerde jaarverslag.

166 De Commissie stelt dat het betoog van verzoeksters moet worden afgewezen.

167 Wat dat betreft blijkt uit overweging 258 van de bestreden verordening dat de Commissie van oordeel was dat, om de normale waarde van het betrokken product te bepalen, de kosten die een Thaise producent zou betalen voor de grondstoffen die aan de fabriekspoort worden geleverd, moesten worden meegenomen in de berekening. Als de invoerrechten niet aan de gemiddelde cif-prijs waren toegevoegd, zou de resulterende benchmark dan ook niet de niet-verstoorde prijs op de Thaise markt weerspiegelen.

168 Ten eerste is het immers terecht dat de Commissie, voor zover zij de normale waarde van het betrokken product moest berekenen zoals deze zou worden vastgesteld voor een producent in het passende representatieve land, heeft geoordeeld dat bij die berekening alle kosten in verband met de productie van het betrokken product in aanmerking moesten worden genomen, en met name de kosten in verband met de levering van de grondstoffen voor de Thaise producenten.

169 Zo moet, wanneer de normale waarde wordt berekend op basis van prijzen en kosten in een ander land dan het onderzochte land, bij de vaststelling van de normale waarde rekening worden gehouden met alle gegevens die betrekking hebben op die markt (zie in die zin arrest van 23 april 2018, Shanxi Taigang Stainless Steel/Commissie, T-675/15, niet gepubliceerd, EU:T:2018:209, punt 61 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

170 Hieruit volgt dat het argument van verzoeksters dat de Chinese producenten-exporteurs de grondstoffen uitsluitend van de Chinese binnenlandse markt betrokken, niet relevant is.

171 Ten tweede waren de Chinese binnenlandse prijzen, zoals de Commissie heeft vastgesteld, sterk beïnvloed door overheidsinterventie, waardoor zij niet de vrije marktwerking weerspiegelden, hetgeen verzoeksters in het onderhavige beroep niet hebben betwist.

172 Ten derde geven verzoeksters toe dat de aan de Commissie meegedeelde gegevens betrekking hadden op één enkele producent, te weten Tata Thailand. Wat dat betreft, heeft de Commissie erop gewezen dat er geen uitleg was gegeven over de wijze waarop deze gegevens waren verkregen, de precieze grondstoffen waarop zij betrekking hadden en het tijdvak dat zij bestreken en dat de gegevens van één enkele producent hoe dan ook niet noodzakelijk als representatief werden beschouwd.

173 Ten vierde heeft de Commissie, met betrekking tot de door verzoeksters voorgestelde alternatieve methode waarbij de Commissie zich zou moeten beperken tot de Thaise binnenlandse prijzen en zich niet op de invoerprijzen zou mogen baseren, uitgelegd dat de invoer wat de prijzen betrof met de binnenlandse productie concurreerde, maar eveneens de kosten voor de grondstoffen in verband met bijvoorbeeld vervoer weerspiegelde, zoals die waren vastgesteld door de producenten-exporteurs zelf, en dat zij dus een relevantere reeks gegevens vormden voor de berekening van niet alleen de prijs van de grondstoffen, maar ook de kosten in verband met de vervaardiging van het betrokken product. Bovendien heeft de Commissie uitgelegd dat de gegevens over de Thaise binnenlandse prijzen waarover zij beschikte slechts betrekking hadden op één leverancier en daarom niet als betrouwbare gegevens werden beschouwd.

174 Bijgevolg is het vijfde onderdeel van het eerste middel ongegrond.

175 Gelet op voorgaande overwegingen moet het vijfde onderdeel van het eerste middel – en, bijgevolg, het eerste middel in zijn geheel – worden afgewezen.

2. Tweede middel: schending van artikel 2, lid 10, onder e), van de basisverordening

176 Verzoeksters voeren schending aan van artikel 2, lid 10, onder e), van de basisverordening, voor zover de Commissie geen billijke vergelijking heeft gemaakt tussen de uitvoerprijs en de normale waarde, aangezien zij enkel correcties heeft toegepast op de uitvoerprijzen en niet op de normale waarde.

177 Om te beginnen betogen verzoeksters dat de Commissie niet beschikte over een precieze uitsplitsing van de VAA-kosten van de vijf Thaise producenten op basis waarvan zij de normale waarde heeft berekend en dat zij dus niet wist wat deze gegevens van de Thaise producenten omvatten. Daarnaast stellen zij dat bepaalde uitgaven in verband met de verkoop, zoals de vervoerskosten, niet zijn afgetrokken van de cijfers voor de VAA-kosten, wat zou betekenen dat de Commissie ervan uit is gegaan dat de vijf Thaise producenten allemaal op „af fabriek”-basis verkochten, welke aanname volgens verzoeksters niet gerechtvaardigd is. In de vragenlijst die naar de Chinese producenten is gestuurd, had de Commissie de vervoerskosten nochtans als VAA-kosten geclassificeerd.

178 Verzoeksters zijn van mening dat de Commissie het bewijsmateriaal dat zij hadden verstrekt om de noodzaak van de gevraagde correctie aan te tonen, onterecht heeft afgewezen. Bij gebrek aan gegevens over de exacte uitsplitsing van de kosten, had de Commissie op zijn minst een indicator moeten gebruiken die het percentage van de vervoerskosten aangaf. De benadering die de Commissie op dit punt heeft gehanteerd, strookte bovendien niet met haar eerdere praktijk.

179 De Commissie is van mening dat het betoog van verzoeksters moet worden afgewezen.

180 Volgens artikel 2 van de basisverordening moet na de vaststelling van de normale waarde de uitvoerprijs van de onderzochte producten worden vastgesteld. In artikel 2, lid 8, van de basisverordening is gepreciseerd dat de uitvoerprijs de werkelijk betaalde of te betalen prijs is van het product dat vanuit het land van uitvoer met het oog op uitvoer naar de Unie wordt verkocht.

181 Vervolgens moet de uitvoerprijs, uit hoofde van artikel 2, lid 10, van de basisverordening, op billijke wijze met de normale waarde worden vergeleken, waarbij, in voorkomend geval door middel van correcties, rekening wordt gehouden met vastgestelde verschillen tussen factoren waarvan wordt beweerd en aangetoond dat zij van invloed op de prijzen zijn en, dientengevolge, op de vergelijkbaarheid daarvan.

182 In het bijzonder wordt er volgens artikel 2, lid 10, onder e), van de basisverordening, dat door verzoeksters is ingeroepen, een correctie toegepast voor verschillen in kosten die rechtstreeks verband houden met de overbrenging van het product van de bedrijfsruimten van de exporteur naar een onafhankelijke afnemer wanneer dergelijke kosten in de prijzen zijn begrepen. Deze kosten omvatten de kosten van vervoer, verzekering, lading, overlading, lossing en aanverwante kosten.

183 Volgens de rechtspraak moet, indien een partij op grond van artikel 2, lid 10, van de basisverordening correcties vraagt om de normale waarde en de uitvoerprijs vergelijkbaar te maken met het oog op de bepaling van de dumpingmarge, deze partij het bewijs leveren dat haar verzoek gerechtvaardigd is. De bewijslast ten aanzien van de toepassing van de specifieke correcties die worden opgesomd in artikel 2, lid 10, onder a) tot en met k), van de basisverordening, rust immers op degenen die zich daarop willen beroepen (zie arrest van 23 april 2018, Shanxi Taigang Stainless Steel/Commissie, T-675/15, niet gepubliceerd, EU:T:2018:209, punt 71 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

184 In de rechtspraak is eveneens verduidelijkt dat de ruime beoordelingsbevoegdheid waarover de Commissie beschikt, zich wegens de ingewikkeldheid van de economische, politieke en juridische situaties die zij moet onderzoeken, eveneens uitstrekt tot de toepassing van artikel 2, lid 10, van de basisverordening (zie in die zin arrest van 16 februari 2012, Raad en Commissie/Interpipe Niko Tube en Interpipe NTRP, C-191/09 P en C-200/09 P, EU:C:2012:78, punt 63). De toetsing door het Gerecht van de bewijselementen waarop de Commissie zich baseert, maakt bijgevolg geen inbreuk op de ruime beoordelingsbevoegdheid die deze instelling op het gebied van de handelspolitiek bezit, maar beperkt zich tot de vaststelling of deze elementen de door de Commissie getrokken conclusies kunnen bevestigen (arrest van 7 april 2016, ArcelorMittal Tubular Products Ostrava e.a./Hubei Xinyegang Steel, C-186/14 P en C-193/14 P, EU:C:2016:209, punt 35).

185 Hieruit volgt dat het in casu op grond van die rechtspraak aan verzoeksters stond om aan de hand van door hen tijdens het onderzoek verstrekt bewijsmateriaal de noodzaak van de gevraagde correctie aan te tonen.

186 Uit overweging 279 van de bestreden verordening blijkt dat de Commissie op de uitvoerprijs van de Chinese producenten-exporteurs een correctie heeft toegepast voor vervoer, op- en overslag, verzekering, verpakking, kredietkosten en bankkosten, om zo tot de voorwaarden „af fabriek” te komen.

187 De Commissie heeft echter geen correctie toegepast op de normale waarde, aangezien deze reeds „af fabriek” was berekend, overeenkomstig artikel 2, lid 6 bis, van de basisverordening.

188 Wat dat betreft zij erop gewezen dat de praktijk om overeenkomstig artikel 2, lid 10, van de basisverordening correcties toe te passen weliswaar noodzakelijk kan blijken teneinde rekening te houden met verschillen tussen de uitvoerprijs en de normale waarde die de vergelijkbaarheid daarvan beïnvloeden, maar dat deze aftrek niet op een geconstrueerde – en dus niet reële – waarde kan worden toegepast. Deze waarde wordt immers in beginsel niet beïnvloed door elementen die afbreuk kunnen doen aan de vergelijkbaarheid ervan, aangezien zij kunstmatig is vastgesteld (zie in die zin arrest van 18 maart 2009, Shanghai Excell M&E Enterprise en Shanghai Adeptech Precision/Raad, T-299/05, EU:T:2009:72, punt 266).

189 Bovendien moet worden opgemerkt dat de Commissie, in antwoord op de opmerkingen van de belanghebbenden, in overweging 333 van de bestreden verordening heeft geconcludeerd dat in de berekening van de normale waarde per productsoort op basis van de prijs „af fabriek” een redelijk bedrag aan VAA-kosten is begrepen en dat er geen informatie beschikbaar was waaruit bleek dat de VAA-kosten van de betrokken Thaise ondernemingen de transportkosten voor de levering aan de afnemers omvatten.

190 Wat betreft de vraag of verzoeksters overeenkomstig de in punt 183 hierboven aangehaalde rechtspraak afdoende bewijzen hebben geleverd met betrekking tot de gevraagde correctie, blijkt uit het aan het Gerecht overgelegde dossier in de eerste plaats dat verzoeksters verwijzen naar het alternatieve voorstel van Wenzhou om de VAA-kosten te kwantificeren op basis van de gegevens van de producenten-exporteurs. Zoals de Commissie terecht opmerkt, is het op grond van artikel 2, lid 10, van de basisverordening echter niet geschikt om een correctie toe te passen op basis van de kostenstructuur van de producenten-exporteurs, voor zover die prijzen niet beantwoorden aan een markteconomie (zie in die zin arrest van 20 september 2019, Jinan Meide Casting/Commissie, T-650/17, EU:T:2019:644, punten 74 en 75). Dit argument moet bijgevolg worden afgewezen.

191 In de tweede plaats hebben verzoeksters documenten overgelegd die volgens hen kunnen aantonen dat vervoerskosten in de gewone boekhoudpraktijk als VAA-kosten worden behandeld. Wat dat betreft verwijzen zij ten eerste naar de boekhoudsoftware NetSuite van Oracle, waaruit blijkt dat VAA-kosten „verzendkosten” kunnen omvatten, en naar een artikel in de *Harvard Business Review* van 1987 waarin vrachtkosten eveneens tot de categorie van VAA-kosten worden gerekend. Volgens verzoeksters was dit een standaard boekhoudpraktijk, aangezien er geen andere post in de boekhouding bestond waarin deze kosten konden worden opgenomen.

192 Het „bewijsmateriaal” waarop verzoeksters zich beroepen, heeft echter betrekking op algemene boekhoudkundige gegevens en niet specifiek op de gegevens die de Commissie in het kader van het betrokken onderzoek heeft gebruikt. Dit bewijsmateriaal is dus niet van dien aard dat het de beoordeling door de Commissie met betrekking tot het onderzoek van de gegevens van de Thaise producenten-exporteurs in twijfel kan trekken.

193 Ten tweede verstrekken verzoeksters als bijlage bij de repliek ook het auditverslag van Tata Thailand waarin de leverings- en verkoopkosten en de bankkosten als VAA-kosten worden genoemd en het auditverslag van Ningbo Jinding waarin de vrachtkosten voor uitvoer, de binnenlandse vrachtkosten en diverse kosten als VAA-kosten worden behandeld.

194 Uit overweging 271 van de bestreden verordening blijkt duidelijk dat Tata Thailand niet tot de vijf geïdentificeerde Thaise ondernemingen behoort. Bovendien is het auditverslag van Ningbo Jinding in dit opzicht onbruikbaar, aangezien de kostenstructuur van de Chinese producenten-exporteurs, zoals blijkt uit punt 190 hierboven, niet als basis kan dienen voor een op grond van artikel 2, lid 10, van de basisverordening gevraagde correctie.

195 Ten derde moet het argument van verzoeksters dat de vervoerskosten in de aan de Chinese producenten-exporteurs toegezonden vragenlijst waren opgenomen in de VAA-kosten, om dezelfde redenen worden afgewezen. De Commissie heeft immers uitgelegd dat het doel van deze vragenlijst was inzicht te krijgen in de structuur van de Chinese producenten-exporteurs. Zij houdt dus geen verbintenis in voor de Commissie om deze gegevens nadien te verwerken.

196 Ten vierde voeren verzoeksters aan dat het, voor zover de Commissie niet wist wat de VAA-kosten van de vijf Thaise producenten behelsden, niet redelijk is van hen te verwachten dat zij in dat verband concreet bewijsmateriaal verstrekken, gelet op de ondoorzichtigheid van de D&B-gegevens en gelet op het feit dat deze gegevens betrekking hebben op een vreemd land. Verzoeksters geven dus toe dat hun argument speculatief is.

197 Dat gezegd zijnde, kan het feit dat de normale waarde wordt berekend op grond van artikel 2, lid 6 bis, van de basisverordening en dus op basis van de gegevens van de producenten-exporteurs van het passende representatieve land, niet leiden tot een versoepeling van de bewijslast die voortvloeit uit de in punt 183 hierboven aangehaalde rechtspraak, volgens welke de partij die op grond van een van de in artikel 2, lid 10, van de basisverordening genoemde factoren een correctie vraagt, moet aantonen dat deze factor de prijzen en dus de vergelijkbaarheid daarvan beïnvloedt (zie in die zin arrest van 28 april 2022, Changmao Biochemical Engineering/Commissie, C-666/19 P, EU:C:2022:323, punt 151).

198 Tot slot moet worden opgemerkt dat het aan verzoeksters stond om in de loop van de administratieve procedure een verzoek tot correctie overeenkomstig artikel 2, lid 10, van de basisverordening in te dienen en bewijsmateriaal aan te dragen om aan te tonen dat deze correctie noodzakelijk was om de prijsvergelijkbaarheid van de normale waarde en de uitvoerprijs te garanderen.

199 Uit het voorgaande volgt dat verzoeksters niet hebben aangetoond dat de gevraagde correctie noodzakelijk was.

200 Het tweede middel moet derhalve worden afgewezen.

3. Derde middel: schending van artikel 18 van de basisverordening bij de berekening van de voor de vervaardiging van het betrokken product noodzakelijke arbeidskosten

201 Met hun derde middel komen verzoeksters in wezen ertegen op dat de arbeidskosten voor de vervaardiging van het betrokken product werden berekend op basis van gegevens van slechts één van de drie in de steekproef opgenomen Chinese producenten-exporteurs, te weten Jiangsu, hetgeen in strijd is met artikel 18, leden 1 en 5, van de basisverordening en met artikel 6.8, en bijlage II, punten 5 en 7, van de antidumpingovereenkomst.

202 In de eerste plaats voeren verzoeksters aan dat deze methode onjuist is, voor zover Jiangsu gebruikmaakt van een koud smeedproces, terwijl warm smeden arbeidsintensiever is. Door de arbeidsproductiviteit van Jiangsu op Ningbo Jinding toe te passen, zou de Commissie tot de onredelijke conclusie zijn gekomen dat de werknemers van laatstgenoemde tweeënvijftig weken per jaar, zes dagen per week en zeventien uur per dag werkten. Krachtens artikel 18 van de basisverordening moet de Commissie echter de beste beschikbare informatie kiezen om de leemte in de bewijzen te vullen die door de ontbrekende noodzakelijke gegevens is ontstaan en moet zij voorts de daaruit voortvloeiende gegevens toetsen aan andere bronnen, met name die van de producenten van de Unie.

203 In de tweede plaats stellen verzoeksters, met betrekking tot de andere gegevens betreft waarop de Commissie zich had kunnen baseren, ten eerste dat de Commissie de door Ningbo Jinding en Wenzhou meegedeelde standaard gewerkte uren had kunnen gebruiken. Deze producenten waren niet verplicht om de werkelijk gewerkte uren te registreren en beschikten dus niet over andere informatie die zij aan de Commissie hadden kunnen verstrekken om te bevestigen dat de standaard gewerkte uren werden nageleefd. Volgens verzoeksters wist de Commissie echter dat zij zich voor Ningbo Jinding kon baseren op de personeelsmededelingen, die specifiek zouden zijn voor de bij de vervaardiging van de bevestigingsmiddelen betrokken werkplaatsen, en voor Wenzhou op het bij de Chinese wet toegestane maximumaantal arbeidsuren. Dit maximumaantal arbeidsuren zou van toepassing zijn ongeacht de betrokken sector. Voorts betogen verzoeksters dat de Commissie zich in het verleden heeft kunnen beroepen op standaardkosten, hetgeen gebruikelijk is op het gebied van handelsbescherming. Dit heeft zij ook in de onderhavige zaak gedaan, door zich op de standaard gewerkte uren te baseren om de Thaise benchmarkkosten vast te stellen.

204 Ten tweede betogen verzoeksters dat de Commissie zich had kunnen baseren op het in de Chinese wetgeving vastgestelde maximumaantal arbeidsuren. De personeelsmededelingen van Ningbo Jinding bevatten immers het aantal gewerkte uren per werkplaats en bevestigden dat Ningbo Jinding de maximale arbeidsduur naleefde. Bij gebreke van bewijs van het tegendeel mag de Commissie geen onrechtmatig gedrag van een medewerkende producent-exporteur veronderstellen.

205 Ten derde had de Commissie zich volgens verzoeksters kunnen baseren op het gemiddelde aantal arbeidsuren per werknemer van Jiangsu. Door dat aantal uren per werknemer te vermenigvuldigen met het aantal werknemers van de betrokken producenten-exporteurs, had de Commissie het gemiddelde aantal arbeidsuren per kilogram van het onderzochte product kunnen berekenen en tegelijkertijd de uit het verschillende productieproces voortvloeiende verstoring kunnen vermijden. Bovendien zou zo het werkelijke aantal werknemers dat door Ningbo Jinding en Wenzhou is meegedeeld overeenkomstig artikel 18 van de basisverordening in aanmerking kunnen worden genomen.

206 De Commissie betwist het betoog van verzoeksters.

207 Artikel 18 van de basisverordening bepaalt dat, indien een belanghebbende binnen de vastgestelde termijnen de toegang tot de nodige gegevens weigert of deze anderszins niet verstrekt of het onderzoek aanmerkelijk belemmert, aan de hand van de beschikbare gegevens voorlopige of definitieve conclusies, zowel in positieve als in negatieve zin, kunnen worden getrokken. Blijkt dat een belanghebbende onjuiste of misleidende inlichtingen heeft verstrekt, dan worden deze buiten beschouwing gelaten en kan van de beschikbare gegevens gebruik worden gemaakt.

208 Uit artikel 6.8 van de antidumpingovereenkomst blijkt dat indien een belanghebbende binnen een redelijke termijn geen toegang verleent tot de noodzakelijke informatie of deze anderszins niet verstrekt, of het onderzoek aanmerkelijk belemmert, aan de hand van de beschikbare gegevens voorlopige en definitieve conclusies kunnen worden getrokken, zowel in positieve als in negatieve zin. Bovendien bevat bijlage II bij de antidumpingovereenkomst bepalingen inzake het gebruik van de „meest betrouwbare informatie die beschikbaar is" tijdens onderzoeken, alsook de voorwaarden waaronder de met het onderzoek belaste instanties mogen vertrouwen op informatie die afkomstig is van een andere bron dan de betrokkene.

209 Om te beginnen zij eraan herinnerd dat artikel 18 van de basisverordening de omzetting in Unierecht vormt van artikel 6.8 van de antidumpingovereenkomst en van bijlage II, in het licht waarvan deze bepaling zo veel mogelijk moet worden uitgelegd (zie arrest van 22 mei 2014, Guangdong Kito Ceramics e.a./Raad, T-633/11, niet gepubliceerd, EU:T:2014:271, punt 40 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

210 Volgens artikel 18, lid 1, van de basisverordening is het in vier gevallen mogelijk om van de beschikbare informatie gebruik te maken: indien een belanghebbende de toegang tot de nodige gegevens weigert, hij deze anderszins binnen de bij deze verordening vastgestelde termijnen niet verstrekt, hij het onderzoek aanmerkelijk belemmert of onjuiste of misleidende inlichtingen verstrekt (arrest van 25 oktober 2011, Transnational Company „Kazchrome" en ENRC Marketing/Raad, T-192/08, EU:T:2011:619, punt 268).

211 Uit de rechtspraak volgt ook dat de belanghebbenden verplicht zijn de diensten van de Commissie de gegevens te verstrekken die haar in staat stellen het antidumpingonderzoek uit te voeren. Gegevens worden dus als „nodig" beschouwd in de zin van artikel 18, lid 1, van de basisverordening indien zij de Commissie in staat stellen de passende conclusies te trekken in het kader van het antidumpingonderzoek. Of een gegeven „nodig" is, moet per geval worden beoordeeld [arrest van 14 december 2017, EBMA/Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, punt 53].

212 Bij de omschrijving van het begrip „nodige gegevens" dient rekening te worden gehouden met de doelstelling van artikel 18 van de basisverordening. In dit verband zij eraan herinnerd dat het de taak is van de Commissie, als onderzoeksautoriteit, om uit te maken of er sprake is van dumping, schade en van een causaal verband tussen de invoer met dumping en de schade. De basisverordening bevat evenwel geen bepaling die de Commissie de bevoegdheid verleent om de belanghebbenden te verplichten aan het onderzoek deel te nemen of inlichtingen te verstrekken. De Commissie is voor de verstrekking van de nodige inlichtingen dus afhankelijk van de vrijwillige medewerking van die belanghebbenden. In dat verband volgt uit overweging 27 van de basisverordening dat het volgens de Uniewetgever noodzakelijk is te bepalen dat „voor belanghebbenden die niet voldoende medewerking aan het onderzoek verlenen, andere informatie kan worden gebruikt en dat dergelijke informatie voor de betrokken belanghebbenden

minder gunstig kan zijn dan in het geval waarin zij wel medewerking aan het onderzoek hadden verleend". Artikel 18 van de basisverordening heeft dus tot doel de Commissie in staat te stellen het onderzoek voort te zetten zelfs indien de belanghebbenden hun medewerking weigeren of niet voldoende medewerking verlenen. Aangezien de belanghebbenden zo goed mogelijk moeten meewerken, dienen zij alle gegevens te verstrekken waarover zij beschikken en die de instellingen nodig menen te hebben om hun conclusies te kunnen trekken [zie naar analogie arrest van 14 december 2017, EBMA/Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, punten 54-56].

213 De Commissie is overigens, wanneer zij haar conclusies baseert op de beschikbare gegevens, in situaties waarin de verstrekte gegevens ontoereikend zijn niet verplicht uit te leggen in welk opzicht de gebruikte beschikbare gegevens de meest betrouwbare informatie vormden, aangezien een dergelijke verplichting noch uit artikel 18 van de basisverordening noch uit de rechtspraak volgt (zie in die zin en naar analogie arrest van 19 maart 2015, City Cycle Industries/Raad, T-413/13, niet gepubliceerd, EU:T:2015:164, punt 132).

214 Een beroep op artikel 18 van de basisverordening is derhalve niet uitgesloten bij gebreke van opzettelijk gedrag (zie arrest van 22 september 2021, NLMK/Commissie, T-752/16, niet gepubliceerd, EU:T:2021:611, punt 62 en aldaar aangehaalde rechtspraak). De mate waarin een belanghebbende zich inspant om bepaalde inlichtingen mee te delen, staat niet noodzakelijkerwijs in verhouding tot de intrinsieke kwaliteit van de meegedeelde inlichtingen, en is hoe dan ook niet het enige beslissende criterium. Indien de gevraagde inlichtingen uiteindelijk niet worden verkregen, mag de Commissie dan ook gebruikmaken van de gegevens die dienaangaande beschikbaar zijn (zie arresten van 19 maart 2015, City Cycle Industries/Raad, T-413/13, niet gepubliceerd, EU:T:2015:164, punt 117 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en 22 september 2021, NLMK/Commissie, T-752/16, EU:T:2021:611, niet gepubliceerd, punt 63 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

215 In dit verband zij eraan herinnerd dat de toetsing door het Gerecht van het bewijsmateriaal waarop de instellingen van de Unie hun vaststellingen baseren, geen nieuwe beoordeling van de feiten vormt die in de plaats komt van de beoordeling door die instellingen. Die toetsing maakt geen inbreuk op de ruime beoordelingsbevoegdheid die deze instellingen op het gebied van de handelspolitiek bezitten, maar houdt enkel in dat wordt vastgesteld of dat bewijsmateriaal de door de instellingen gemaakte gevolgtrekkingen kan schragen (zie arrest van 12 mei 2022, Commissie/Hansol Paper, C-260/20 P, EU:C:2022:370, punt 59 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

216 In casu blijkt uit overweging 180 van de bestreden verordening dat de Commissie tijdens de controles op afstand het werkelijke verbruik van arbeid voor geen van de drie in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs kon verifiëren en dat zij laatstgenoemden heeft meegedeeld dat zij voornemens was de beschikbare gegevens te gebruiken overeenkomstig artikel 18 van de basisverordening met betrekking tot het verbruik van arbeid. De in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs hebben op basis van een standaardaantal werkelijk gewerkte uren vermeld hoeveel arbeid was verricht. Volgens overweging 260 van de bestreden verordening kon de Commissie informatie verzamelen over het verschil tussen de opgegeven uren en de in- en uitdiensttijden bij Jiangsu.

217 Op basis van de „werkelijk" gewerkte uren van Jiangsu heeft de Commissie derhalve de „werkelijke" productiviteit van Jiangsu berekend, te weten het aantal kilogram van het onderzochte product dat een werknemer tijdens het onderzoektijdvak kon produceren, en heeft zij die productiviteit vergeleken met die van de andere twee in de steekproef opgenomen

producenten-exporteurs. Uit de vergelijking bleek dat de productiviteit bij Ningbo Jinding was gestegen, wat twijfels heeft doen rijzen over de betrouwbaarheid van de berekening waarbij de standaard gewerkte uren in het algemeen in aanmerking werden genomen. Vervolgens heeft de Commissie het gemiddelde aantal werkelijk gewerkte uren per kilogram van het onderzochte product bij Jiangsu vastgesteld en deze gegevens voor de drie producenten-exporteurs gebruikt als beschikbare gegevens in de zin van artikel 18 van de basisverordening.

218 Uit de overwegingen 181 en 182 van de bestreden verordening blijkt eveneens dat Ningbo Jinding had aangevoerd dat de Commissie zich op de standaard gewerkte uren zou moeten baseren en dat Wenzhou aanvoerde dat de werkelijke arbeidsdagen op de maandelijkse loonlijsten waren vermeld en dat de Commissie de standaard gewerkte uren per dag, zoals beperkt door de Chinese arbeidswetgeving, kon gebruiken. In overweging 184 van de bestreden verordening heeft de Commissie evenwel aangegeven dat er geen bewijs was gevonden dat met de werkelijke arbeidsdagen omgezet in arbeidsuren de gewerkte uren in verband met het productieproces van het betrokken product waren verkregen, aangezien niet was aangetoond op basis waarvan de standaarduren voor de productie van bevestigingsmiddelen waren vastgesteld.

219 Verzoeksters stellen dat artikel 18 van de basisverordening en artikel 6.8 van de antidumpingovereenkomst zijn geschonden, aangezien de Commissie niet naar behoren rekening heeft gehouden met de verschillen tussen de productieprocessen van de onderzochte producten en ten onrechte cijfers heeft gebruikt die op Jiangsu waren gebaseerd, maar niet strookten met de werkelijkheid zodra zij op Ningbo Jinding werden toegepast. Voorts voeren verzoeksters aan dat de Commissie andere gegevens waarover zij beschikte in aanmerking had moeten nemen om de arbeidsproductiviteit te berekenen.

220 In de eerste plaats heeft de Commissie, wat ten eerste het eventuele effect op de productiviteit van het door elke producent-exporteur gekozen productieproces betreft, in overweging 317 van de bestreden verordening uiteengezet dat zij voor geen van de in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs het verschil had kunnen vaststellen tussen de arbeidsuren die nodig zijn voor de verschillende productiemethoden, en dat de belanghebbenden evenmin bewijsmateriaal hadden verstrekt over de wijze waarop deze verschillen moesten worden geraamd.

221 Toen zij ter terechtzitting hierover werden ondervraagd, hebben verzoeksters ten eerste bevestigd dat Jiangsu en Ningbo Jinding de twee productieprocessen voor het betrokken product elk allebei hanteerden en ten tweede dat de drie producenten-exporteurs in hun antwoorden op de vragenlijsten van de Commissie de productiviteit uitsluitend hadden vastgesteld op basis van de arbeidskosten voor de vervaardiging van het betrokken product, ongeacht het productieproces. Verzoeksters konden niet bepalen hoe de Commissie een onderscheid tussen beide processen had kunnen maken om de arbeidskosten vast te stellen.

222 Zoals de Commissie heeft opgemerkt, beschikte geen van de drie producenten-exporteurs bovendien over nauwkeurige documentatie waarin de vereiste arbeidskosten op basis van de smeedmethode werden vastgesteld, hetgeen verzoeksters niet hebben betwist.

223 Hieruit volgt dat, voor zover verzoeksters de Commissie geen gegevens ter zake konden bezorgen, hun argument met betrekking tot een mogelijk verschil in de voor de vervaardiging van het betrokken product noodzakelijke arbeidsuren naargelang van het gekozen productieproces, moet worden afgewezen.

224 Ten tweede betwisten verzoeksters het feit dat de Commissie de arbeidskosten van Ningbo Jinding heeft berekend op basis van de gegevens van Jiangsu, aangezien dit tot resultaten zou hebben geleid die volgens hen onrealistisch waren, te weten dat de werknemers van Ningbo Jinding tweeënvijftig weken per jaar, zes dagen per week en zeventien uur per dag zouden werken.

225 Uit de opmerkingen van Ningbo Jinding bij de definitieve bevindingen blijkt desalniettemin dat Ningbo Jinding, om tot het cijfer van zeventien werkuren per werknemer per dag te komen, de voor de vervaardiging van het betrokken product noodzakelijke arbeidsuren heeft gebuikt zoals berekend op basis van de door de Commissie gebruikte „beschikbare gegevens" en deze heeft vermenigvuldigd met het aantal werknemers zoals vermeld in tabel C5 van het antwoord op de vragenlijst. Hieromtrent moet om te beginnen worden opgemerkt dat deze gegevens niet door de Commissie zijn geverifieerd. Voorts hebben verzoeksters toegegeven dat het aantal werknemers bij Ningbo Jinding tijdens het onderzoek aanzienlijk had geschommeld, zodat de Commissie het aantal gewerkte uren per werknemer van Jiangsu, vermenigvuldigd met het aantal werknemers bij de twee andere producenten-exporteurs, niet kon gebruiken om de arbeidskosten te berekenen. Het cijfer van zeventien gewerkte uren per dag is derhalve niet met concreet bewijsmateriaal gestaafd en blijft hoe dan ook hypothetisch.

226 Zoals de Commissie heeft opgemerkt, blijkt tot slot uit bijlage R.3 bij de repliek dat Ningbo in haar berekening uitsluitend gebruik heeft gemaakt van de „directe arbeid" die noodzakelijk was voor de vervaardiging van het betrokken product en van „ondersteunend O&O-personeel", terwijl de Commissie in de instructies bij de antidumpingvragenlijst heeft gespecificeerd dat de voor de berekening van de productiekosten gehanteerde „arbeid" zowel „directe als indirecte arbeid" moest omvatten. Derhalve moet worden vastgesteld dat verzoeksters er niet in zijn geslaagd de Commissie de gegevens te verstrekken die zij noodzakelijk achtte.

227 Wat dat betreft blijkt uit de rechtspraak dat, voor zover de instellingen afhankelijk zijn van de vrijwillige medewerking van de partijen om hun binnen de voorgeschreven termijn de benodigde informatie te verstrekken, de antwoorden van die partijen op de in artikel 6, lid 2, van de basisverordening bedoelde vragenlijst, en de verificatie waartoe de Commissie nadien kan overgaan, van wezenlijk belang zijn voor het verloop van de antidumpingprocedure. Het risico dat de instellingen met andere dan de in antwoord op de vragenlijst verstrekte gegevens rekening houden wanneer de ondernemingen waarop het onderzoek betrekking heeft, niet medewerken, is inherent aan de antidumpingprocedure, en strekt ertoe de loyale en zorgvuldige medewerking van die ondernemingen te bevorderen (zie arrest van 13 juli 2006, Shandong Reipu Biochemicals/Raad, T-413/03, EU:T:2006:211, punt 65 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

228 De Commissie heeft in het kader van haar ruime beoordelingsbevoegdheid derhalve geoordeeld dat voor zover zowel Jiangsu als Ningbo Jinding gebruikmaakten van koud en warm smeden, zij niet hoefde na te gaan of er door deze processen verschillen ontstonden in het aantal arbeidsuren dat nodig was voor de vervaardiging van het betrokken product, en met name in de arbeidsuren die nodig waren voor de vervaardiging van het betrokken product door de producenten in de Unie. In dit verband heeft de Commissie in ieder geval uitgelegd dat in de vragenlijsten van de producenten in de Unie niet naar de gewerkte uren werd gevraagd. Deze informatie was dus niet beschikbaar in de zin van artikel 18, lid 5, van de basisverordening.

229 In die omstandigheden kon de Commissie, zonder een kennelijke beoordelingsfout te maken, tot de slotsom komen dat de betrokken gegevens tegenstrijdigheden en lacunes bevatten en dat zij deze niet kon gebruiken.

230 In de tweede plaats zij over de vraag of de Commissie voor de berekening van de arbeidskosten de meest betrouwbare gegevens heeft gekozen waarover zij beschikte, meteen al opgemerkt dat op de grond dat er alternatieve berekeningen mogelijk zijn, niet reeds kan worden vastgesteld dat de Commissie een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt.

231 Artikel 18 van de basisverordening heeft immers tot doel de Commissie in staat te stellen het onderzoek binnen de haar opgelegde termijnen te voltooien. In die omstandigheden beschikt de Commissie wegens de ingewikkeldheid van de economische, politieke en juridische situaties die zij moet onderzoeken over een ruime beoordelingsbevoegdheid ten aanzien van de vraag of zij zich bij het onderzoek van de gegevens waarover zij beschikt op artikel 18 van de basisverordening moet beroepen.

232 Wat meer bepaald de mogelijkheid betreft om zich op de standaard gewerkte uren te baseren, zij er ten eerste op gewezen dat de Commissie heeft kunnen vaststellen dat de standaard gewerkte uren niet noodzakelijk de realiteit van de specifiek aan de vervaardiging van het betrokken product bestede uren weerspiegelden, hetgeen verzoeksters niet hebben betwist.

233 Bovendien kan het argument van verzoeksters dat de standaard gewerkte uren in andere onderzoeken zijn gebruikt, niet slagen. In dat verband blijkt uit de rechtspraak dat de rechtmatigheid van een verordening tot instelling van antidumpingrechten moet worden beoordeeld aan de hand van de rechtsregels en inzonderheid aan de hand van de bepalingen van de basisverordening, en niet op basis van de vermeende eerdere besluitvormingspraktijk van de instellingen van de Unie [arrest van 18 oktober 2016, Crown Equipment (Suzhou) en Crown Gabelstapler/Raad, T-351/13, niet gepubliceerd, EU:T:2016:616, punt 107; zie ook in die zin arresten van 10 februari 2021, RFA International/Commissie, C-56/19 P, EU:C:2021:102, punt 79, en 4 oktober 2006, Moser Baer India/Raad, T-300/03, EU:T:2006:289, punt 45].

234 De basisverordening geeft immers geen definitie van „nodige” gegevens in de zin van artikel 18, lid 1 (arrest van 22 mei 2014, Guangdong Kito Ceramics e.a./Raad, T-633/11, niet gepubliceerd, EU:T:2014:271, punt 46).

235 Aangezien een gegeven het in een bepaald onderzoek mogelijk kan maken conclusies te trekken en in een ander onderzoek onbruikbaar kan zijn, moet derhalve worden aangenomen dat bij de beoordeling of een bepaald gegeven onder „nodige gegevens” in de zin van artikel 18, lid 1, van de basisverordening valt, de specifieke omstandigheden van elk onderzoek in aanmerking moeten worden genomen en dat dit niet in abstracto mag worden beoordeeld [arrest van 14 december 2017, EBMA/Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, punt 49].

236 In casu heeft de Commissie het noodzakelijk geacht het aantal „werkelijk” gewerkte uren vast te stellen dat nodig was om het betrokken product te vervaardigen. Verzoeksters betwisten niet dat het aantal gewerkte uren dat nodig was om het betrokken product te vervaardigen noodzakelijke informatie was voor het onderzoek, maar zij waren van mening dat de mededeling van de standaard gewerkte uren volstond. Bijgevolg leveren zij geen bewijs van een kennelijke beoordelingsfout van de Commissie bij de afwijzing van de berekening van de arbeidskosten op basis van de standaarduren in China.

237 Om dezelfde redenen moet het argument van verzoeksters dat er in China geen wettelijke verplichting is om de werkelijk gewerkte uren te registreren, worden afgewezen, voor zover de Commissie van oordeel was dat de werkelijk gewerkte uren die nodig waren voor de vervaardiging van het betrokken product noodzakelijke informatie vormden voor de berekening van de normale waarde van het betrokken product.

238 Aan deze vaststelling wordt niet afgedaan door het argument van verzoeksters dat de Commissie de wettelijke uren had kunnen gebruiken om het aantal gewerkte uren te berekenen dat nodig was voor de vervaardiging van het betrokken product, in plaats van onrechtmatig gedrag te veronderstellen. Zoals de Commissie in overweging 183 van de bestreden verordening heeft opgemerkt, volstaat het loutere bestaan van een wet die het standaardaantal uren dat een werknemer mag werken bepaalt, niet om de werkelijk gewerkte uren aan te tonen, aangezien tijdens het onderzoek geen bewijs werd gevonden dat de Chinese arbeidswetgeving werd nageleefd of gehandhaafd en dat de door de producenten-exporteurs opgegeven werkelijke arbeidsdagen tot uiting kwamen in de daadwerkelijk aan het personeel betaalde beloning.

239 Ten tweede heeft de Commissie, met betrekking tot de door verzoeksters geopperde mogelijkheid om gebruik te maken van het in de Chinese wetgeving vastgestelde maximumaantal arbeidsuren, uitgelegd dat zij bij Jiangsu bewijzen had gevonden van niet-naleving van deze regel en van een gebrek aan toezicht op de naleving ervan. De Commissie heeft daarom geconcludeerd dat deze benchmark niet relevant was.

240 Over ten derde de mogelijkheid om zich te baseren op het gemiddelde aantal gewerkte uren per werknemer van Jiangsu, vermenigvuldigd met het aantal werknemers van de andere twee producenten-exporteurs, moet worden vastgesteld dat een dergelijke berekening, zoals de Commissie heeft uitgelegd, niet geschikt is voor zover het aantal werknemers van Ningbo Jinding in de loop van het onderzoektijdvak varieerde. Op basis van de gegevens die deze producent-exporteur in dit verband heeft verstrekt, kon de Commissie dus niet tot een waarde komen voor de berekening van de arbeidskosten. Verzoeksters hebben de Commissie bijgevolg niet alle informatie verstrekt die zij nodig achtte om de normale waarde van het betrokken product te berekenen.

241 Uit het voorgaande volgt dat verzoeksters niet voldoende elementen hebben aangedragen die kunnen afdoen aan de plausibiliteit van de feitelijke beoordelingen in de bestreden verordening met betrekking tot het aantal werkelijk gewerkte uren dat nodig was voor de vervaardiging van het betrokken product. Dergelijk bewijs is echter vereist om vast te stellen dat de Commissie een kennelijke beoordelingsfout heeft begaan die de nietigverklaring van een handeling rechtvaardigt (zie in die zin arrest van 20 september 2019, Jinan Meide Casting/Commissie, T-650/17, EU:T:2019:644, punt 110).

242 Gelet op de voorgaande overwegingen moet dan ook worden geoordeeld dat de Commissie, in de uitoefening van haar ruime beoordelingsbevoegdheid, zonder een kennelijke beoordelingsfout te maken, mocht oordelen dat, voor zover de in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs haar niet het werkelijke aantal gewerkte uren van hun werknemers voor het gehele productieproces van het betrokken product konden meedelen, zij zich kon baseren op de gecontroleerde gegevens van een van deze drie producenten-exporteurs om de normale waarde van het betrokken product te berekenen.

243 Bijgevolg moet het derde middel worden afgewezen.

4. Vierde middel: schending van artikel 9, lid 6, van de basisverordening

244 Verzoeksters voeren in wezen aan dat de Commissie zich niet kon baseren op artikel 9, lid 6, van de basisverordening om de dumpingmarge voor de niet in de steekproef opgenomen medewerkende producenten-exporteurs vast te stellen, voor zover de Commissie volgens die bepaling geen rekening mocht houden met marges die onder de in artikel 18 bedoelde omstandigheden zijn vastgesteld. Eenzelfde beperking vloeit voort uit artikel 9.4 van de antidumpingovereenkomst, dat bedoeld is om te voorkomen dat producenten-exporteurs die tijdens het onderzoek niet om medewerking waren gevraagd, nadeel ondervinden van leemten of tekortkomingen in de informatie die de onderzochte producenten-exporteurs hebben verstrekt.

245 De Commissie betwist het betoog van verzoeksters.

246 Om te beginnen zij erop gewezen dat in artikel 1, lid 2, van de bestreden verordening ten eerste de definitieve antidumpingrechten voor de drie in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs zijn vastgesteld, te weten 22,1 % voor Jiangsu, 46,1 % voor Ningbo Jinding en 48,8 % voor Wenzhou, waarna de rechten voor de niet in de steekproef opgenomen medewerkende producenten-exporteurs en tot slot voor alle andere producenten-exporteurs in het betrokken land zijn vastgesteld, op respectievelijk 39,6 % en 86,5 %. Het recht dat met het vierde middel wordt aangevochten is het recht ter hoogte van 39,6 %.

247 Artikel 9, lid 6, van de basisverordening bepaalt:

„Wanneer de Commissie haar onderzoek overeenkomstig artikel 17 heeft beperkt, mag het antidumpingrecht op de invoer van exporteurs of producenten die zich bekend hebben gemaakt overeenkomstig artikel 17, maar niet in het onderzoek zijn opgenomen, de gewogen gemiddelde dumpingmarge die voor de partijen in de steekproef is vastgesteld, niet overschrijden, ongeacht of de normale waarde voor deze partijen op grond van artikel 2, leden 1 tot en met 6, of artikel 2, lid 7, onder a), is vastgesteld.

Voor de toepassing van dit lid houdt de Commissie geen rekening met nihilmarges en minimale marges noch met marges die onder de in artikel 18 bedoelde omstandigheden zijn vastgesteld."

248 Deze bepaling is dus alleen van toepassing wanneer de Commissie gebruikmaakt van een steekproefonderzoek, te weten alleen wanneer zij haar onderzoek overeenkomstig artikel 17 van de basisverordening heeft beperkt tot een bepaalde groep producenten-exporteurs, zoals zij heeft gedaan in de procedure die het voorwerp uitmaakt van het onderhavige geding.

249 Vervolgens zij erop gewezen dat artikel 9, lid 6, van de basisverordening in wezen identiek is aan artikel 9.4 van de antidumpingovereenkomst, waarin het volgende is bepaald:

„Wanneer de autoriteiten hun onderzoek hebben beperkt overeenkomstig de tweede zin van artikel 6.10, mag het antidumpingrecht op de invoer van producten van niet bij het onderzoek betrokken exporteurs of producenten niet hoger zijn dan:

i) de gewogen gemiddelde dumpingmarge die voor de geselecteerde exporteurs of producenten is vastgesteld of,

[...]

met dien verstande dat de autoriteiten voor de toepassing van dit lid geen rekening houden met nihilmarges en minimale marges die onder de in artikel 6.8, bedoelde omstandigheden zijn vastgesteld. De autoriteiten passen individuele rechten of normale waarden toe op de invoer van elke niet bij het onderzoek betrokken exporteur of producent die tijdens het onderzoek de nodige informatie als bedoeld in artikel 6, lid 10.2, heeft verstrekt."

250 Het Hof heeft reeds geoordeeld dat het algemene internationaalrechtelijke beginsel van de naleving van verdragsrechtelijke verplichtingen (pacta sunt servanda) – dat is neergelegd in artikel 26 van het Verdrag van Wenen van 23 mei 1969 inzake het verdragenrecht (*United Nations Treaty Series*, deel 1155, blz. 331) – impliceert dat de Unierechter bij de uitlegging en de toepassing van de antidumpingovereenkomst rekening moet houden met de uitlegging die het orgaan voor geschillenbeslechting van de WTO heeft gegeven aan de verschillende bepalingen van die overeenkomst (zie arrest van 20 januari 2022, Commissie/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, punt 32 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

251 Volgens overweging 3 van de basisverordening dienen, ter verzekering van een correcte en doorzichtige uitvoering van de regels van de antidumpingovereenkomst, de bewoordingen van die overeenkomst zo veel mogelijk in het Unierecht tot uitdrukking te komen. De Unierechter kan zich dus baseren op de rapporten van de beroepsinstantie van de WTO om de in essentie identieke bepalingen uit te leggen (zie in die zin arrest van 20 januari 2022, Commissie/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, punten 33 en 34).

252 In zijn rapport over het geschil „Verenigde Staten – Antidumpingmaatregelen toegepast op bepaalde producten uit warmgewalst staal van oorsprong uit Japan" van 24 juli 2001 (WT/DS 184/AB/R), heeft de beroepsinstantie van de WTO geoordeeld dat artikel 9.4 van de antidumpingovereenkomst de betrokken autoriteiten bij het bepalen van het plafond voor het „voor alle anderen geldende" recht een maximumgrens oplegt, waarbij de marge die wordt vastgesteld voor niet in de steekproef opgenomen medewerkende producenten-exporteurs niet hoger mag zijn dan de gewogen gemiddelde marge van de in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs. De beroepsinstantie merkte ook op dat artikel 9.4 twee verbodsbepalingen bevatte. De eerste belet de met het onderzoek belaste autoriteiten om het totale residuele recht te berekenen aan de hand van nihilmarges of minimale marges, terwijl de tweede hen verbiedt om dit plafond te berekenen aan de hand van „marges die zijn vastgesteld onder de omstandigheden" bedoeld in artikel 6.8 van de overeenkomst.

253 De beroepsinstantie van de WTO heeft meer in het bijzonder uitdrukkelijk de stelling afgewezen dat de tweede beperking alleen betrekking had op marges die volledig op basis van beschikbare feitelijke gegevens waren berekend. De „omstandigheden bedoeld" in artikel 6.8 van de antidumpingovereenkomst zijn dus omstandigheden waarin de met het onderzoek belaste autoriteiten naar behoren gebruik hebben gemaakt van de beschikbare gegevens om het gebrek aan noodzakelijke informatie in het dossier te compenseren en in die omstandigheden kan het voorkomen dat er in feite slechts een kleine hoeveelheid informatie aanwezig is, die moet worden gebruikt om de individuele dumpingmarge voor een exporteur of producent te berekenen.

254 De beroepsinstantie van de WTO heeft voorts geoordeeld dat deze interpretatie van artikel 9.4 van de antidumpingovereenkomst verenigbaar is met het doel van de bepaling. Voor zover artikel 6.8 van de antidumpingovereenkomst de autoriteiten in staat stelt leemten of tekortkomingen aan te vullen in de informatie die de onderzochte exporteurs moeten verstrekken, is artikel 9.4 van deze overeenkomst immers bedoeld om te voorkomen dat exporteurs die tijdens het onderzoek niet om medewerking waren gevraagd, nadeel ondervinden van leemten of tekortkomingen in de

informatie die de in de steekproef opgenomen exporteurs hebben verstrekt. Dat doel zou derhalve in gevaar komen indien de gewogen gemiddelde marge zelfs maar ten dele werd berekend op basis van de beschikbare feitelijke gegevens.

255 De beroepsinstantie van de WTO heeft uitdrukkelijk geoordeeld dat in het geschil dat zij moest onderzoeken niet aan de orde was hoe een situatie zoals die in de onderhavige zaak moest worden verholpen, waarbij alle marges op basis waarvan de Commissie de gewogen gemiddelde marge voor de niet in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs moest berekenen, op grond van het tweede verbod van de berekening moesten worden uitgesloten. Na het bestaan van een leemte te hebben vastgesteld, heeft zij uitgelegd dat het geschil dat zij onderzocht geen verplichting inhield om deze kwestie op te lossen.

256 In casu heeft de Commissie zich op dat verslag gebaseerd om aan te voeren dat de basisverordening een leemte vertoont die haar in omstandigheden als die van de onderhavige zaak een beperking oplegt zonder haar een alternatief te bieden. Zo heeft de Commissie voor het Gerecht aangevoerd dat artikel 17, lid 4, van de basisverordening bedoeld was om deze vastgestelde leemte met betrekking tot de vaststelling van de dumpingmarge van de niet in de steekproef opgenomen medewerkende producenten-exporteurs te verhelpen.

257 Artikel 17, lid 4, van de basisverordening bepaalt:

„Wanneer tot een steekproefonderzoek wordt besloten en enkele of alle geselecteerde partijen medewerking weigeren in een mate die waarschijnlijk de resultaten van het onderzoek in aanmerkelijke mate ongunstig zal beïnvloeden, kan een nieuwe selectie worden gemaakt.

Wanneer echter een groot aantal geselecteerden medewerking blijft weigeren of wanneer er niet genoeg tijd is om een nieuwe selectie te maken, zijn de desbetreffende bepalingen van artikel 18 van toepassing.”

258 De Commissie heeft dan ook betoogd dat zij niet over „genoeg tijd” beschikte in de zin van artikel 17, lid 4, van de basisverordening en dat zij verplicht was om de gewogen gemiddelde marge voor de niet in de steekproef opgenomen medewerkende producenten-exporteurs vast te stellen op grond van artikel 18 van de basisverordening, zoals zij dat ook had gedaan voor de niet-medewerkende producenten-exporteurs. De Commissie voert aan dat indien zij zich voor de berekening van de gewogen gemiddelde marge van de niet in de steekproef opgenomen medewerkende producenten-exporteurs niet mocht baseren op de marges van de drie in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs, dit voornoemde niet in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs in een veel ongunstiger situatie zou hebben gebracht, aangezien het toepasselijke antidumpingrecht net zoals voor alle andere Chinese producenten-exporteurs die op geen enkele wijze aan het onderzoek hadden deelgenomen, zou zijn vastgesteld op 86,5 % in plaats van op 39,6 %.

259 In de repliek hebben verzoeksters dit argument betwist voor zover de op artikel 17, lid 4, van de basisverordening gebaseerde redenering volledig nieuw was en de bestreden verordening niet a posteriori kon rechtvaardigen. Zij waren derhalve van mening dat dit een nieuwe motivering van de Commissie was. Ter terechtzitting hebben verzoeksters aangevoerd dat artikel 17, lid 4, van de basisverordening voorzag in twee stappen, te weten ten eerste de constatering van een mate van niet-medewerking die een aanmerkelijke invloed kon hebben en ten tweede de selectie van een nieuwe steekproef. Indien er na deze verdere steekproef nog steeds geen medewerking werd verleend of er niet genoeg tijd was, zouden de relevante bepalingen van artikel 18 van toepassing kunnen zijn. Deze hypothese zou niet overeenkomen met de situatie in de onderhavige zaak.

Volgens verzoeksters is artikel 17, lid 4, van de basisverordening een antwoord op impassesituaties, waarin geen van de producenten-exporteurs medewerking verlenen of informatie verstrekken.

260 Ten eerste heeft de Commissie ter terechtzitting betoogd dat de selectie van een nieuwe steekproef een mogelijkheid vormde, maar geen verplichting, aangezien in artikel 17, lid 4, van de basisverordening is bepaald dat zij een nieuwe selectie „kan" maken. Ten tweede heeft de Commissie erkend dat de constatering van de leemte haar niet ontsloeg van haar algemene verplichting om de basisverordening na te leven, zoals in casu het geval zou zijn. Ten derde heeft de Commissie opgemerkt dat zij, wanneer sprake is van een leemte, artikel 18 van de basisverordening kan toepassen overeenkomstig de vereisten van die verordening. Ten vierde heeft de Commissie eveneens aangevoerd dat artikel 9, lid 6, van de basisverordening niet noodzakelijk bescherming bood aan niet in de steekproef opgenomen medewerkende producenten-exporteurs. In de hypothetische situatie waarin slechts twee van de drie marges buiten beschouwing zouden moeten worden gelaten omdat zij gebaseerd waren op artikel 18 van de basisverordening, zou de Commissie immers de resterende marge toepassen op de betrokken producenten-exporteurs, zelfs wanneer dat de hoogste van de drie marges zou zijn. De dumpingmarge van deze producenten zou dus kunnen stijgen als een van de marges in de steekproef niet in aanmerking kon worden genomen omdat deze was vastgesteld aan de hand van de beschikbare gegevens in de zin van artikel 18 van de basisverordening.

261 In het licht van het voorgaande zij in de eerste plaats opgemerkt dat de door artikel 296, tweede alinea, VWEU vereiste motivering volgens vaste rechtspraak de redenering van de instelling die de handeling heeft verricht, duidelijk en ondubbelzinnig tot uitdrukking moet doen komen, zodat de belanghebbenden de rechtvaardigingsgronden van de genomen maatregel kunnen kennen en de bevoegde rechter zijn toezicht kan uitoefenen. Daarbij kan echter niet worden verlangd dat alle relevante gegevens, feitelijke of rechtens, in de motivering worden gespecificeerd, aangezien bij de beantwoording van de vraag of de motivering van een handeling aan de eisen van artikel 296, tweede alinea, VWEU voldoet, niet enkel acht moet worden geslagen op de bewoordingen ervan, maar ook op de context waarin deze handeling is vastgesteld en op het geheel van rechtsregels die de betrokken materie beheersen. Meer in het bijzonder zou het overdreven zijn om een gedetailleerdere uiteenzetting te eisen van elk van de aspecten die aan de bestreden handeling ten grondslag liggen, met name wanneer de verzoekende partijen, zoals in casu, nauw bij de administratieve procedure zijn betrokken (zie in die zin arrest van 13 april 2011, Far Eastern New Century/Raad, T-167/07, niet gepubliceerd, EU:T:2011:165, punt 103 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

262 In de tweede plaats moet worden opgemerkt dat indien de gegevens van de drie in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs vanwege de beperking van artikel 9, lid 6, tweede alinea, van de basisverordening niet konden worden gebruikt, de steekproef van de Commissie niet langer bruikbaar was voor het desbetreffende onderzoek.

263 Zoals blijkt uit de punten 201 tot en met 243 hierboven, heeft de Commissie immers gebruikgemaakt van de beste beschikbare gegevens over de arbeidsinzet die nodig is om het betrokken product te vervaardigen, voor zover de gegevens van de in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs die zij had ontvangen, onvolledig of inconsistent waren. Deze bevinding werd echter in een laat stadium van het onderzoek naar voren geschoven, aangezien de Commissie pas tijdens de kruiselingse controles op afstand heeft geconstateerd dat de verstrekte gegevens ontoereikend waren. Aangezien de procedure die leidt tot de instelling van een antidumpingrecht overeenkomstig de basisverordening uit een stapsgewijze benadering bestaat,

is de dumpingmarge voor de in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs pas vastgesteld na de mededeling van de definitieve bevindingen. Dienaangaande zij eraan herinnerd dat de Commissie verplicht is het onderzoek binnen een betrekkelijk korte termijn af te ronden, die strikt begrensd is door de basisverordening en door het bericht van inleiding van het desbetreffende onderzoek. Zij had dus niet genoeg tijd om een nieuwe steekproef te selecteren overeenkomstig artikel 17, lid 4, van de basisverordening.

264 In de derde plaats zij om te beginnen opgemerkt dat, zoals blijkt uit overweging 336 van de bestreden verordening, geen van de door deze marge betroffen verzoeksters, te weten de betroffen leden van de CCCME of de vijf andere niet in de steekproef opgenomen medewerkende producenten-exporteurs, de conclusies van de Commissie inzake de marge voor de niet in de steekproef opgenomen medewerkende producenten-exporteurs heeft betwist.

265 Voorts moet erop worden gewezen dat in artikel 17, lid 3, van de basisverordening, waarnaar artikel 9, lid 6, van die verordening verwijst, is voorzien in de berekening van een individuele dumpingmarge voor elke niet in de steekproef opgenomen exporteur of producent die daarom verzoekt door een ingevulde vragenlijst over te leggen.

266 Volgens artikel 17, lid 3, van de basisverordening kan, ingeval de Commissie overgaat tot een steekproefonderzoek, niettemin een individuele dumpingmarge worden vastgesteld voor elke producent-exporteur die niet in de oorspronkelijke selectie was opgenomen, maar die binnen de bij deze verordening bepaalde termijnen de nodige inlichtingen verstrekt, tenzij het aantal exporteurs of producenten zo groot is dat individuele onderzoeken te belastend zijn en aan een tijdige afsluiting van het onderzoek in de weg staan. Hoe dan ook heeft geen van de betrokken verzoeksters aan de Commissie de wens te kennen gegeven dat op hen een individuele marge zou worden toegepast, zoals de partijen ter terechtzitting ook hebben bevestigd.

267 In de vierde plaats zij eraan herinnerd dat de Commissie in de bestreden verordening heeft uitgelegd dat de mate van medewerking in het algemeen als laag werd beschouwd en dat zij de berekening van het voor het gehele land geldende recht had moeten baseren op de beschikbare gegevens in het dossier.

268 In de vijfde plaats zij eraan herinnerd dat de Commissie voor de berekening van de normale waarde van het betrokken product de beschikbare gegevens in de zin van artikel 18 van de basisverordening heeft gebruikt. De normale waarde van het betrokken product is echter dezelfde voor alle producenten-exporteurs van dat product van oorsprong uit de VRC, aangezien deze is berekend op grond van artikel 2, lid 6 bis, van de basisverordening. Wat de dumpingmarge van de verschillende producenten-exporteurs onderscheidt, is immers de vergelijking van de genoemde normale waarde met de eigen uitvoerprijzen van die producenten-exporteurs, en niet de vergelijking van de „algemene” normale waarde met de uitvoerprijzen van de bedrijfstak. De niet in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs zouden bij toepassing van artikel 17, lid 3, van de basisverordening dus mogelijk een andere marge verkrijgen, door hun uitvoerprijzen te vergelijken met de normale waarde zoals bepaald op grond van de „beschikbare gegevens” overeenkomstig artikel 18 van de basisverordening. Bijgevolg had de beperking van artikel 9, lid 6, van de basisverordening in casu niet kunnen worden opgeheven omdat er geen nieuwe steekproef van het geheel van producenten-exporteurs was geselecteerd.

269 Indien de stelling zou worden aanvaard dat de Commissie verplicht was bij de berekening van de normale waarde gebruik te maken van de „beschikbare gegevens” in de zin van artikel 18 van de basisverordening, voor zover de gegevens die de in de steekproef opgenomen

producenten-exporteurs hadden verstrekt, ontoereikend waren, kan dus worden gesteld dat deze stap in het kader van het onderzoek in de onderhavige zaak onontbeerlijk was. Bovendien staat eveneens vast dat de Commissie voor het betrokken onderzoek gebruik heeft gemaakt van een steekproef, hetgeen in het kader van het onderhavige beroep overigens niet wordt betwist, vanwege de omvang van de betrokken producenten-exporteurs, wier gegevens niet tijdig individueel hadden kunnen worden onderzocht. Zoals blijkt uit de in punt 227 hierboven aangehaalde rechtspraak, beschikt de Commissie echter niet over middelen om de in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs te dwingen haar de informatie te verstrekken die zij nodig acht om haar onderzoek af te ronden.

270 Bijgevolg moet worden vastgesteld dat de marge van de niet in de steekproef opgenomen medewerkende producenten-exporteurs niet op willekeurige of bestraffende wijze door de Commissie is vastgesteld, maar nadat zij in een laat stadium van de administratieve procedure tot de slotsom was gekomen dat zij op sommige verzoeksters artikel 18 van de basisverordening moest toepassen, aangezien ten eerste de gegevens die door de in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs waren verstrekt, inconsistent waren en ten tweede door de mondiale context van de COVID-19-epidemie geen controles ter plaatse konden worden verricht.

271 Hieruit volgt dat verzoeksters niet hebben aangetoond dat de Commissie zich niet op artikel 9, lid 6, van de basisverordening kon baseren om de gewogen gemiddelde marge voor de niet in de steekproef opgenomen medewerkende producenten-exporteurs vast te stellen.

272 Bijgevolg moet het vierde middel worden afgewezen.

5. Vijfde middel: schending van artikel 3, leden 2, 3, 5 en 6, van de basisverordening, gelezen in samenhang met artikel 4, lid 1, van die verordening

273 Met hun vijfde middel betogen verzoeksters dat de Commissie de schade en het causale verband verkeerd heeft geanalyseerd, omdat zij ten eerste geen rekening heeft gehouden met het feit dat de meerderheid van de producenten in de Unie hoofdzakelijk niet-standaardbevestigingsmiddelen produceerde terwijl de meerderheid van de Chinese invoer uit standaardbevestigingsmiddelen bestond. De Commissie had dus moeten onderzoeken of de bedrijfstak van de Unie en de Chinese exporteurs zich in gelijke mate op beide segmenten concentreerden, dan wel of een of meer segmenten waarschijnlijk meer dan andere door de invoer met dumping zouden worden getroffen. De weigering van de Commissie was bovendien niet gebaseerd op enig bewijs dat de betrokken productsoorten onderling verwisselbaar waren of dat zij met elkaar concurreerden. Verzoeksters voegen daar in dat verband aan toe dat de twee productsoorten niet alleen aanzienlijk in prijs verschillen, maar ook verschillende bestemmingen hebben en aan verschillende bedrijfstakken worden verkocht. Niet-standaardbevestigingsmiddelen worden immers gebruikt in bedrijfstakken waar veiligheid een essentiële rol speelt en in kwaliteitsgevoelige bedrijfstakken, terwijl standaardbevestigingsmiddelen worden gebruikt in de bouw, de meubelsector en de doe-het-zelfsector. Verzoeksters keren zich tegen het feit dat de Commissie, ondanks herhaalde verzoeken van belanghebbenden om een gesegmenteerde analyse, heeft geweigerd een dergelijke analyse uit te voeren.

274 Ten tweede voeren verzoeksters aan dat de Commissie haar stelling dat de Chinese producenten-exporteurs over de capaciteit beschikten om niet-standaardbevestigingsmiddelen te produceren en uit te voeren niet op enig bewijs had gebaseerd en dat zij hoe dan ook de werkelijke weerslag van de invoer tijdens de beoordelingsperiode had moeten analyseren. Volgens het

onderzoek van de CCCME waren echter slechts vier Chinese producenten voornemens om in de jaren na de beoordelingsperiode niet-standaardbevestigingsmiddelen uit te voeren en hadden 28 producenten die mogelijkheid niet overwogen.

275 Ten derde voeren verzoeksters in wezen aan dat de segmentatie eveneens werd aangetoond door het feit dat de Commissie verplicht was om de steekproef van producenten in de Unie uit te breiden omdat de informatie die eerder was verkregen van de vier ondernemingen in de oorspronkelijke steekproef, geen betrekking had op de vervaardiging van standaardbevestigingsmiddelen. Uiteindelijk bleek slechts voor 24 % van de productie van de in de steekproef opgenomen producenten in de Unie overeenstemming tussen de producten te bestaan.

276 Ten vierde betwisten verzoeksters met betrekking tot het gebruik van de methode op basis van productcontrolenummers (hierna: „PCN") voor de analyse van prijsonderbieding het door de Commissie aangevoerde percentage van 90 % overeenstemming, omdat de Commissie zich niet op de Chinese invoer had mogen concentreren, maar naar de verkoop in de Unie had moeten kijken. De Commissie had dus moeten onderzoeken of er sprake was van onderbieding ten aanzien van de verkoop van de bedrijfstak van de Unie en had het overeenstemmingspercentage vanuit het oogpunt van de bedrijfstak van de Unie in aanmerking moeten nemen om te beoordelen of er sprake was van aanzienlijke prijsonderbieding door de invoer met dumping. Verzoeksters betogen dat de Commissie slechts voor een klein deel van de bedrijfstak van de Unie waar standaardbevestigingsmiddelen worden vervaardigd, prijsonderbieding heeft vastgesteld en die bevindingen vervolgens heeft uitgebreid naar de gehele bedrijfstak van de Unie.

277 Ten vijfde uiten verzoeksters dezelfde bezwaren met betrekking tot de belangrijkste groepen bevestigingsmiddelen, te weten schroeven, bouten en sluitringen, die allemaal verschillende gebruiksdoelstellingen hebben, die een gesegmenteerde schadeanalyse zouden rechtvaardigen. De drie in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs voeren alleen schroeven en bouten uit. De Commissie heeft derhalve artikel 3, leden 2 en 6, van de basisverordening geschonden door het bestaan van schade vast te stellen voor de producenten van sluitringen in de Unie.

278 De Commissie betwist verzoeksters' argumenten.

279 Om te beginnen moet worden opgemerkt dat, om die schade vast te stellen, artikel 3, lid 2, van de basisverordening bepaalt dat een objectief onderzoek moet worden uitgevoerd van de omvang van de invoer met dumping, de gevolgen daarvan voor de prijzen van soortgelijke producten in de Unie en de gevolgen van deze invoer voor de bedrijfstak van de Unie.

280 Wat meer in het bijzonder de weerslag van de invoer met dumping op de prijzen betreft, is in artikel 3, lid 3, tweede volzin, van de basisverordening bepaald dat moet worden nagegaan of een aanzienlijke prijsonderbieding door deze invoer ten opzichte van de prijzen van soortgelijke producten van de bedrijfstak van de Unie heeft plaatsgevonden, dan wel of deze invoer de prijzen op enige andere wijze sterk drukt, of een aanzienlijke belemmering vormt voor prijsverhogingen die zonder deze invoer hadden plaatsgevonden.

281 In artikel 3, lid 5, van de basisverordening wordt dan weer gepreciseerd dat het onderzoek naar de gevolgen van de invoer met dumping voor de betrokken bedrijfstak van de Unie een beoordeling omvat van alle relevante economische factoren en indicatoren die van invloed zijn op de situatie van die bedrijfstak. Deze bepaling bevat een lijst van de verschillende factoren die in aanmerking kunnen worden genomen, en preciseert dat deze lijst niet limitatief is, alsook dat een of meer van

deze factoren niet noodzakelijk doorslaggevend zijn [zie arrest van 28 februari 2017, Yingli Energy (China) e.a./Raad, T-160/14, niet-gepubliceerd, EU:T:2017:125, punt 188 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

282 Volgens artikel 3, lid 6, van de basisverordening moet de Commissie aan de hand van alle relevante bewijzen aantonen dat de invoer met dumping, vanwege de omvang en/of prijzen ervan, aanmerkelijke schade veroorzaakt voor de bedrijfstak van de Unie.

283 Uit artikel 4, lid 1, van de basisverordening vloeit bovendien voort dat de schade moet worden vastgesteld op het niveau van de bedrijfstak van de Unie als geheel.

284 Tot slot zij eraan herinnerd dat, volgens vaste rechtspraak van het Hof, de ruime beoordelingsbevoegdheid waarover de Commissie beschikt wegens de ingewikkeldheid van de economische en politieke situaties die zij in het kader van een antidumpingprocedure moet onderzoeken, ook betrekking heeft op de vaststelling van het bestaan van schade voor de bedrijfstak van de Unie (zie arrest van 21 september 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products e.a./Commissie, C-478/21 P, EU:C:2023:685, punt 112 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Aangezien het onderzoek naar het bestaan van onderbieding een economisch complex vraagstuk is waarvoor de basisverordening geen specifieke methode voorschrijft, beschikt de Commissie voor dat onderzoek eveneens over een ruime beoordelingsbevoegdheid (arrest van 12 mei 2022, Commissie/Hansol Paper, C-260/20 P, EU:C:2022:370, punt 99).

285 Bij het rechterlijke toezicht op een dergelijke beoordeling mag dan ook alleen worden nagegaan of de procedureregels in acht zijn genomen, of de feiten juist zijn vastgesteld en of er geen sprake is van een kennelijk onjuiste beoordeling van deze feiten dan wel van misbruik van bevoegdheid. Dit geldt met name voor de vaststelling, in het kader van een antidumpingonderzoek, van de factoren die de bedrijfstak van de Unie schade toebrengen (zie arrest van 20 januari 2022, Commissie/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

286 Tevens heeft het Hof herhaaldelijk geoordeeld dat de toetsing door het Gerecht van het bewijsmateriaal waarop de instellingen van de Unie hun vaststellingen baseren, geen nieuwe beoordeling van de feiten vormt die in de plaats komt van de beoordeling door die instellingen. Die toetsing maakt geen inbreuk op de ruime beoordelingsbevoegdheid die deze instellingen op het gebied van de handelspolitiek bezitten, maar houdt enkel in dat wordt vastgesteld of dat bewijsmateriaal de door de instellingen gemaakte gevolgtrekkingen kan schragen. Het Gerecht dient bijgevolg niet alleen de materiële juistheid, de betrouwbaarheid en de samenhang van het aangedragen bewijsmateriaal na te gaan, maar moet tevens toetsen of dat bewijsmateriaal het relevante feitenkader voor de beoordeling van een complexe toestand vormt en de daaruit getrokken conclusies kan schragen (zie arrest van 20 januari 2022, Commissie/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

287 Uit de bewoordingen zelf van artikel 3, lid 3, van de basisverordening blijkt echter dat de methode die wordt gevolgd om eventuele prijsonderbieding vast te stellen, in beginsel moet worden toegepast op het niveau van het „soortgelijke product” in de zin van artikel 1, lid 4, van die verordening, ook al kan dit product – zoals in casu – bestaan uit verschillende, tot meerdere marktsegmenten behorende productsoorten (zie in die zin arrest van 20 januari 2022, Commissie/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, punt 74 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Derhalve legt de basisverordening de Commissie in beginsel geen

verplichting op om te analyseren of er sprake is van prijsonderbieding op een ander niveau dan dat van het soortgelijke product (arrest van 20 januari 2022, Commissie/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, punt 75).

288 Deze uitlegging wordt eveneens bevestigd door de antidumpingovereenkomst, waarnaar verzoeksters verwijzen, aangezien de met het antidumpingonderzoek belaste autoriteit krachtens artikel 3.2 van de antidumpingovereenkomst niet verplicht is om voor elke productsoort waarop het onderzoek betrekking heeft of voor het gehele assortiment van producten waaruit het soortgelijke binnenlandse product bestaat, vast te stellen of er sprake is van prijsonderbieding (arrest van 20 januari 2022, Commissie/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, punt 76).

289 Omwille van de objectiviteit van de analyse van de prijsonderbieding kan de Commissie evenwel in bepaalde omstandigheden gehouden zijn om een dergelijke analyse te verrichten op het niveau van de marktsegmenten voor het product in kwestie, ook al strekt de ruime beoordelingsbevoegdheid waarover zij beschikt om met name schade vast te stellen, zich op zijn minst uit tot beslissingen over de keuze van de analysemethode, de te verzamelen gegevens en bewijzen, en de te gebruiken methode voor de berekening van de prijsonderbiedingsmarge, alsmede tot de uitlegging en beoordeling van de verzamelde gegevens (arrest van 20 januari 2022, Commissie/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, punt 78).

290 Dit kan zo zijn in een situatie die gekenmerkt wordt door een uitgesproken segmentering van de markt voor het betrokken product en door het feit dat de invoer waarop het antidumpingonderzoek betrekking had, overwegend geconcentreerd was in een van de marktsegmenten voor het product in kwestie, op voorwaarde evenwel dat het soortgelijke product in zijn geheel naar behoren in aanmerking wordt genomen. Dit kan ook zo zijn in een bijzondere situatie waarin er sprake is van een sterke concentratie van de binnenlandse verkoop en de invoer met dumping in onderscheiden segmenten alsook van aanzienlijke prijsverschillen tussen deze segmenten. In deze omstandigheden kan de Commissie, teneinde de objectiviteit van de analyse van het bestaan van prijsonderbieding te waarborgen, gehouden zijn om rekening te houden met het marktaandeel van elke productsoort en met die prijsverschillen (zie arrest van 21 september 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products e.a./Commissie, C-478/21 P, EU:C:2023:685, punt 167 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

291 Wat betreft het bewijsmateriaal waarop de Commissie zich kan baseren om te oordelen dat er sprake is van schade voor de bedrijfstak van de Unie, volgt uit artikel 3, lid 2, van de basisverordening dat zij bij haar analyse van de prijsonderbieding rekening moet houden met al het relevante positief bewijsmateriaal (arrest van 20 januari 2022, Commissie/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, punt 77). De basisverordening geeft evenwel geen definitie van het begrip „positief bewijsmateriaal”. Gelet op de letterlijke betekenis van dit begrip, de context ervan – waaronder met name het volgens artikel 3, lid 2, van deze verordening vereiste objectieve onderzoek – en de doelstelling die wordt nagestreefd met de vaststelling dat er sprake is van schade – welke doelstelling erin bestaat de mogelijkheid te scheppen om wegens invoer met dumping een antidumpingrecht op te leggen – duidt dit begrip op materiële gegevens die op bevestigende, objectieve en verifieerbare wijze aantonen dat er daadwerkelijk sprake is van aanwijzingen voor deze schade. Eenvoudige beweringen, vermoedens of onzekere overwegingen kunnen dus niet zulke aanwijzingen vormen (arrest van 21 september 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products e.a./Commissie, C-478/21 P, EU:C:2023:685, punt 118).

292 Tegen deze achtergrond dient de gegrondheid te worden onderzocht van de stelling van verzoeksters dat de Commissie een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt door haar schadeanalyse te baseren op het gehele soortgelijke product en dit niet te onderzoeken per segment.

293 In de eerste plaats moet worden vastgesteld dat, volgens overweging 110 van de bestreden verordening, alle bevestigingsmiddelen op grond van hun fysieke en technische basiskenmerken en eindgebruik voor het doel van de aan de orde zijnde procedure als één enkel product zijn beschouwd.

294 Uit de rechtspraak volgt dat de Commissie, wat de definitie van het betrokken product betreft, rekening kan houden met verschillende factoren, zoals de fysische, technische en chemische kenmerken van de producten, hun gebruik, onderlinge verwisselbaarheid, de perceptie ervan door de consument, de distributiekanalen, het fabricageprocedé, de productiekosten en de kwaliteit (arresten van 13 september 2010, Whirlpool Europe/Raad, T-314/06, EU:T:2010:390, punt 138, en 17 december 2010, Gold East Paper en Gold Huasheng Paper/Raad, T-369/08, EU:T:2010:549, punt 82). Om te bepalen of sprake is van verschillende producten, moet met name worden nagegaan of zij dezelfde technische en fysieke kenmerken hebben, dezelfde gebruiksdoeleinden en dezelfde verhouding tussen prijs en kwaliteit. In dat verband moet ook worden gekeken naar de onderlinge verwisselbaarheid van en de concurrentie tussen die producten (arrest van 18 april 2013, Steinel Vertrieb, C-595/11, EU:C:2013:251, punt 44).

295 Aangezien de lijst van criteria in punt 294 hierboven indicatief is, is de Commissie echter niet verplicht het betrokken product aan de hand van deze criteria vast te stellen. Evenmin hoeft op grond van de analyse van elk van deze criteria noodzakelijkerwijs steeds hetzelfde resultaat tot stand te kunnen komen [zie arrest van 28 februari 2017, Yingli Energy (China) e.a./Raad, T-160/14, niet gepubliceerd, EU:T:2017:125, punt 114 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

296 In de basisverordening wordt immers niet gepreciseerd hoe het product of het assortiment van producten ten aanzien waarvan een dumpingonderzoek kan worden ingesteld, moet worden omschreven, en evenmin wordt daarin een scherpe indeling vereist (arrest van 25 september 1997, Shanghai Bicycle/Raad, T-170/94, EU:T:1997:134, punt 61).

297 Hieruit volgt dat producten die niet hetzelfde zijn, onder dezelfde omschrijving van het betrokken product kunnen worden samengebracht en samen het voorwerp kunnen zijn van een antidumpingonderzoek [arrest van 10 oktober 2012, Gem-Year en Jinn-Well Auto-Parts (Zhejiang)/Raad, T-172/09, niet gepubliceerd, EU:T:2012:532, punt 60]. De bepaling van wat „soortgelijke producten” zijn, valt binnen de ruime beoordelingsbevoegdheid waarover de Commissie bij haar analyse van complexe economische situaties beschikt. De beoordeling of een specifiek product terecht op de lijst is geplaatst, moet worden gebaseerd op de door de Commissie vastgestelde kenmerken van het betrokken product en niet op de kenmerken van producten waaruit het betrokken product bestaat of subcategorieën daarvan (arrest van 18 november 2014, Photo USA Electronic Graphic/Raad, T-394/13, niet gepubliceerd, EU:T:2014:964, punt 30).

298 In casu zij erop gewezen dat verzoeksters het onderscheid dat de Commissie heeft gemaakt tussen standaard- en niet-standaardbevestigingsmiddelen op basis van de vraag of zij al dan niet overeenstemmen met een internationale norm, niet betwisten. Zo worden bevestigingsmiddelen als standaard beschouwd wanneer zij aan specifieke internationale normen voldoen, terwijl de bevestigingsmiddelen die als niet-standaard worden geclassificeerd niet overeenkomen met een

precieze internationaal erkende norm. Volgens overweging 372 van de bestreden verordening zijn standaardbevestigingsmiddelen bevestigingsmiddelen die uitvoerig worden beschreven in industrienormen, zoals die van het Deutsches Institut für Normung (DIN), de Internationale Organisatie voor normalisatie (ISO), of in Europese normen (EN) die worden opgesteld en bijgehouden door het Europees Comité voor Normalisatie (CEN). Niet-standaardbevestigingsmiddelen daarentegen vertonen verschillen met de door de bedrijfstak erkende normen en zijn vaak in overeenstemming met het ontwerp of de eisen van een bepaalde gebruiker. Zo maken tekeningen van afnemers die afwijken van een erkende internationale norm een bevestigingsmiddel niet-standaard. Evenzo werden bevestigingsmiddelen die op standaardproductielijnen worden vervaardigd als niet-standaardbevestigingsmiddelen beschouwd als ze niet volledig voldoen aan een specifieke internationaal erkende industrienorm.

299 Hieruit volgt dat deze middelen te vinden zijn in een groot aantal sectoren, waar bevestigingsmiddelen van verschillende soorten worden gebruikt. In de omschrijving van een standaard- en een niet-standaardbevestigingsmiddel wordt immers geen rekening gehouden met de complexiteit of de productiekosten van de desbetreffende bedrijfstak of de gebruikte grondstoffen. Hieruit volgt ook dat eenzelfde voorwerp, zoals een meubelstuk of een auto, uit zowel standaard- als niet-standaardbevestigingsmiddelen kan bestaan.

300 Deze vaststelling wordt niet weerlegd door de argumenten van verzoeksters. Verzoeksters hebben immers aangevoerd dat niet-standaardbevestigingsmiddelen in het bijzonder bedoeld zijn voor bedrijfstakken waar veiligheid belangrijker is, terwijl standaardbevestigingsmiddelen voornamelijk worden gebruikt in sectoren zoals de bouw. Voor het door verzoeksters gemaakte onderscheid is echter geen bewijs geleverd, waardoor onmogelijk kan worden vastgesteld dat elk type bevestigingsmiddel uitsluitend voor een bepaalde bedrijfstak bestemd was. Bovendien hebben verzoeksters geen bewijsmateriaal verstrekt om aan te tonen dat standaard- en niet-standaardbevestigingsmiddelen niet met elkaar concurreerden.

301 De Commissie heeft standaard- en niet-standaardbevestigingsmiddelen in één categorie ondergebracht op grond dat zij aan dezelfde fysieke en technische kenmerken moesten voldoen. In dat verband zij opgemerkt dat deze factoren deel uitmaken van de factoren die in de in punt 294 hierboven aangehaalde rechtspraak worden erkend. Voorts kunnen de productie- of distributieprocessen voor standaard- en niet-standaard bevestigingsmiddelen, zoals blijkt uit de in punt 298 hierboven verstrekte toelichtingen, naast elkaar bestaan. Bovendien heeft de Commissie in overweging 402 van de bestreden verordening uitgelegd dat uit het onderzoek tevens was gebleken dat er sprake was van overlapping bij de toepassingen voor eindgebruik van de twee soorten bevestigingsmiddelen.

302 Verzoeksters hebben onvoldoende bewijs geleverd om de beoordelingen van de Commissie in de bestreden verordening ten aanzien van de omschrijving van het betrokken product te weerleggen. De benadering van de Commissie strookt derhalve met de rechtspraak, waarin is erkend dat het gegeven dat producten tot verschillende categorieën behoren op zich niet volstaat om te concluderen dat zij niet onderling verwisselbaar zijn en dat een gesegmenteerde analyse derhalve mogelijk is, aangezien producten die tot verschillende categorieën behoren identieke functies kunnen hebben of aan dezelfde behoeften kunnen voldoen (zie arrest van 19 mei 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products e.a./Commissie, T-254/18, EU:T:2021:278, punt 383 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Bovendien blijkt eveneens uit de rechtspraak dat indien het prijsverschil tussen de verschillende marktsegmenten wordt verklaard door een verschillend gebruik van de producten die onder de

omschrijving van het betrokken product vallen, dat prijsverschil in ieder geval in aanmerking wordt genomen bij de op basis van de PCN-methode verrichte analyse van de prijsonderbieding, zodat het niet nodig is een gesegmenteerde analyse van de schade te verrichten (zie in die zin arrest van 20 januari 2022, Commissie/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, punten 112-114).

303 De Commissie kon dus zonder een kennelijke beoordelingsfout te maken oordelen dat standaard- en niet-standaardbevestigingsmiddelen soortgelijke producten waren.

304 In de tweede plaats moet worden vastgesteld dat de Commissie ten eerste in overweging 402 van de bestreden verordening heeft verduidelijkt dat de bedrijfstak van de Unie standaard- en niet-standaardbevestigingsmiddelen produceerde en verkocht, en dat de producenten-exporteurs standaard- en niet-standaardbevestigingsmiddelen naar de Unie uitvoerden. Ten tweede heeft de Commissie vastgesteld dat de invoer van het betrokken product concurreert met de verkoop van de bedrijfstak van de Unie voor dezelfde gebruiksvormen en toepassingen. Ten derde heeft de Commissie zich gebaseerd op bewijsmateriaal in het dossier waaruit bleek dat de Chinese producenten-exporteurs over de capaciteit beschikten om niet-standaardbevestigingsmiddelen te produceren en uit te voeren, hoewel de in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs weinig niet-standaardbevestigingsmiddelen uitvoerden. De productsoorten die van de Chinese producenten-exporteurs werden ingevoerd, kwamen immers overeen met meer dan 90 % van de productsoorten die door de in de steekproef opgenomen producenten in de Unie werden vervaardigd en verkocht, en een vergelijking van de prijzen van standaard- en niet-standaardbevestigingsmiddelen liet steeds een aanzienlijke mate van prijsonderbieding en prijsbederf zien. Ten vierde heeft de Commissie geconcludeerd dat alle producenten in de Unie, met inbegrip van de producenten van speciale bevestigingsmiddelen ongeacht de productmix, te maken hadden met een dalende trend in productie- en verkoopvolumes en winstmarges en dat daaruit bleek dat alle in de steekproef opgenomen producenten in de Unie te lijden hadden onder de invoer uit China. Ten vijfde heeft de Commissie opgemerkt dat het dossier bewijsmateriaal bevatte waaruit bleek dat de producenten in de Unie hun productie en verkoop van standaardbevestigingsmiddelen niet konden uitbreiden omdat door de Chinese invoer prijsdruk werd uitgeoefend op de markt van de Unie. Ten zesde hebben de verslechtering van de macro-economische schade-indicatoren, die gelijk opging met de toename van de invoer uit China, en de neerwaartse trend van de micro-economische indicatoren van alle in de steekproef opgenomen producenten in de Unie laten zien dat er op de markt sprake was van concurrentie tussen de bedrijfstak van de Unie en de invoer uit China op het niveau van het soortgelijke product.

305 Het Gerecht heeft de Commissie verzocht te specificeren op basis van welke elementen in het dossier zij had kunnen vaststellen dat de Chinese producenten-exporteurs in staat waren om niet-standaardbevestigingsmiddelen naar de Unie uit te voeren, voor zover verzoeksters die stelling hadden betwist.

306 Wat dat betreft heeft de Commissie om te beginnen uitgelegd dat tijdens het onderzoek een aanzienlijk aantal Chinese importeurs en producenten-exporteurs, met inbegrip van een van de betrokken leden van de CCCME en een van de in de bijlage vermelde rechtspersonen, had gevraagd van het onderzoek te worden uitgesloten omdat de door hen geproduceerde bevestigingsmiddelen op bepaalde punten bijzondere kenmerken vertoonden zoals hun fysieke en technische kenmerken, hun gebruik, hun onderlinge verwisselbaarheid, hun productieproces, hun prijzen en hun certificeringsproces, en deze bevestigingsmiddelen bestemd waren voor een

ander gebruik dan standaardbevestigingsmiddelen. De Commissie heeft eveneens bewijzen van deze aanvragen overgelegd, waaruit het nauwe verband tussen de twee betrokken segmenten blijkt.

307 Zo blijkt uit bijlage E.1 bij de schriftelijke antwoorden van de Commissie op de vragen van het Gerecht dat twee importeurs-distributeurs van de Unie hadden verzocht om houtschroeven uit te sluiten van de omschrijving van het betrokken product, waarbij zij aangaven dat 40 tot 60 % van de totale invoer van houtschroeven in de Unie afkomstig was uit de VRC. Zij stelden dat ijzeren of stalen houtschroeven, met uitzondering van roestvrijstalen houtschroeven, van het onderzoek moesten worden uitgesloten op grond van de in punt 294 hierboven genoemde criteria, waarbij zij eveneens aanvoerden dat deze producten extra moesten worden gecertificeerd om op het grondgebied van de Unie te mogen worden verkocht. Volgens de door de Commissie gekozen omschrijving zijn de houtschroeven die deze twee importeurs-distributeurs uit China invoeren geen standaardbevestigingsmiddelen, aangezien deze schroeven afwijken van de internationale normen. Verder hebben twee Chinese producenten-exporteurs verklaard dat zij schroeven voor houtproducten voor de bouw uitvoerden die op maat gemaakte niet-standaardbevestigingselementen waren, terwijl een betrokken CCCME-lid eveneens verzocht om meubelverbindingsschroeven (zelfborende pennen) van de productomschrijving uit te sluiten vanwege hun specifieke eindgebruik.

308 Vervolgens wordt in de door de Commissie verstrekte bijlage E.6 het standpunt van interveniënte uiteengezet dat veel producten die door de Chinese producenten-exporteurs werden uitgevoerd, onterecht in de categorie van standaardbevestigingsmiddelen waren ingedeeld en dat de invoer van niet-standaardbevestigingsmiddelen tijdens het onderzoektijdvak in werkelijkheid veel omvangrijker was. Zo was interveniënte ten eerste van mening dat bepaalde niet-standaardbevestigingsmiddelen in de antwoorden op de vragenlijsten van de EFDA ten onrechte als standaardbevestigingsmiddelen waren ingedeeld, waarbij de EFDA andere criteria had gebruikt dan die welke in de vragenlijst van de Commissie waren gebruikt om standaardbevestigingsmiddelen van niet-standaardbevestigingsmiddelen te onderscheiden. Voorts was in de antwoorden op de genoemde vragenlijst voorbijgegaan aan het feit dat voor in de Unie ingevoerde standaardbevestigingsmiddelen een aanvullende certificeringsprocedure nodig is alvorens de producten aan de fabrikanten van originele uitrusting kunnen worden geleverd. De antwoorden van de EFDA die door interveniënte bij haar brief zijn gevoegd, bevestigen deze beweringen.

309 Tot slot blijkt uit het door de Commissie ingediende bewijsmateriaal ook dat twee van de drie in de steekproef opgenomen Chinese producenten-exporteurs tijdens het onderzoektijdvak niet-standaardbevestigingsmiddelen naar de Unie hebben uitgevoerd. Verzoeksters hebben overigens erkend dat de producenten in de Unie en de Chinese producenten zowel standaard- als niet-standaardbevestigingsmiddelen vervaardigden. Toch hebben verzoeksters aangevoerd dat deze opmerking irrelevant was en dat de Commissie had moeten onderzoeken of de bedrijfstak van de Unie en de Chinese producenten-exporteurs zich in gelijke mate op beide segmenten concentreerden, dan wel of een segment waarschijnlijk meer dan andere zou worden getroffen.

310 Uit de in de punten 289 en 290 hierboven aangehaalde rechtspraak blijkt echter duidelijk dat de Commissie alleen verplicht is een gesegmenteerde analyse van de schade te verrichten wanneer uit bewijs blijkt dat er ten aanzien van de betreffende invoer sprake is van een bijzonder uitgesproken segmentering, op voorwaarde evenwel dat het soortgelijke product in zijn geheel naar behoren in aanmerking wordt genomen (arrest van 20 januari 2022, Commissie/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, punt 80).

311 Hoe dan ook blijkt uit het door partijen aan het Gerecht overgelegde bewijsmateriaal niet dat er sprake is van een dergelijke bijzonder uitgesproken segmentering.

312 Om te beginnen wordt door verzoeksters niet betwist dat de producenten in de Unie, en met name de in de steekproef opgenomen producenten, zowel standaard- als niet-standaardbevestigingsmiddelen produceren. Volgens het onderzoek van de Commissie vond deze productie op dezelfde productielocaties plaats. Hieruit volgt dat de Chinese invoer van bevestigingsmiddelen kan concurreren met de productie van alle bevestigingsmiddelen door de bedrijfstak van de Unie.

313 Voorts hebben verzoeksters aangevoerd dat het feit dat de ingevoerde bevestigingsmiddelen overeenkwamen met 90 % van de bevestigingsmiddelen die door de bedrijfstak van de Unie werden geproduceerd, niet relevant was, aangezien de Commissie, om de schade te beoordelen, moest nagaan of er bij de verkoop van de Unie sprake was van onderbieding en niet of dat bij de invoer uit de VRC het geval was. Een dergelijk argument vindt echter duidelijk geen steun in de rechtspraak. Uit artikel 1, lid 1, gelezen in samenhang met artikel 3, lid 2, van de basisverordening, volgt immers dat de schade moet worden beoordeeld bij het „in de Unie in het vrije verkeer brengen" van het gedumpte product. Derhalve moet de onderbieding, in tegenstelling tot wat verzoeksters betogen, in beginsel worden berekend op het niveau van de invoer met dumping (arrest van 12 mei 2022, Commissie/Hansol Paper, C-260/20 P, EU:C:2022:370, punt 102).

314 Hieruit volgt dat de Commissie haar conclusies met betrekking tot de capaciteit van de Chinese producenten-exporteurs om niet-standaardbevestigingsmiddelen uit te voeren naar de Unie op positief bewijsmateriaal heeft gebaseerd, waaruit overigens het onderlinge verband tussen beide marktsegmenten blijkt.

315 In de derde plaats moet, ten aanzien van het argument dat de Commissie zes maanden na de inleiding van het onderzoek genoodzaakt was de steekproef uit te breiden omdat de aanvankelijk in de steekproef opgenomen producenten onvoldoende standaardbevestigingsmiddelen produceerden of verkochten, worden opgemerkt dat, zoals blijkt uit de punten 6 en 7 hierboven, de steekproef van producenten in de Unie moest worden herzien wegens een gebrek aan informatie van de aanvankelijk geselecteerde producenten. Deze informatie werd opgenomen in het niet-vertrouwelijke dossier.

316 In dat verband zij opgemerkt dat de Commissie heeft voldaan aan de vereisten van artikel 17, lid 1, van de basisverordening, waarin is bepaald dat indien het aantal klagers, exporteurs of importeurs, productsoorten of transacties groot is, het onderzoek kan worden beperkt tot een redelijk aantal partijen, producten of transacties, door gebruik te maken van statistisch geldige steekproeven op basis van op het tijdstip van de selectie beschikbare gegevens, of tot de grootste representatieve productie-, verkoop- of exporthoeveelheden die binnen de beschikbare tijd redelijkerwijs kunnen worden onderzocht.

317 Uit de rechtspraak blijkt dat de uiteindelijke keuze van de steekproef een zaak van de Commissie is, waarin zij over een ruime beoordelingsmarge beschikt (zie arrest van 19 mei 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products e.a./Commissie, T-254/18, EU:T:2021:278, punt 293 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het toezicht door de Unierechter wordt op dit punt dus beperkt overeenkomstig de in punt 285 hierboven aangehaalde rechtspraak.

318 In een dergelijke context staat het aan verzoeksters om, op basis van de rechtspraak, de bewijzen over te leggen op grond waarvan het Gerecht kan vaststellen dat de Commissie als gevolg van de wijze waarop zij de steekproef van de bedrijfstak van de Unie heeft samengesteld, bij de beoordeling van de schade een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt (zie in die zin arrest van 19 mei 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products e.a./Commissie, T-254/18, EU:T:2021:278, punt 295 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

319 Verzoeksters hebben echter geenszins bewijs aangevoerd dat de Commissie een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt bij de keuze voor de in de steekproef opgenomen producenten in de Unie, noch dat zij de vereisten van de basisverordening of de rechtspraak ter zake niet in acht heeft genomen.

320 Indien een aanvankelijk geselecteerde producent in de Unie niet aan het onderzoek van de Commissie kan of wil deelnemen, kan de Commissie deze producent krachtens de basisverordening bovendien niet dwingen zijn medewerking te verlenen aan het onderzoek of informatie over te leggen (zie arrest van 20 mei 2015, Yuanping Changyuan Chemicals/Raad, T-310/12, niet gepubliceerd, EU:T:2015:295, punt 152 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

321 Dat gezegd zijnde, moet worden opgemerkt dat indien de steekproef van producenten in de Unie uiteindelijk meer producenten van standaardbevestigingsmiddelen bevatte dan in de oorspronkelijke samenstelling, deze steekproef derhalve representatiever is geweest voor beide segmenten van de markt voor bevestigingsmiddelen. De Commissie heeft immers uitgelegd dat aangezien twee van de zes aanvankelijk geselecteerde producenten in de Unie hun medewerking hadden beëindigd, zij verplicht was twee nieuwe producenten te selecteren om de representativiteit van de resterende steekproef te waarborgen, ook wat het productassortiment betreft. Deze omstandigheid kon dus geen bewijs vormen van een kennelijke beoordelingsfout van de Commissie bij haar analyse van het bestaan van schade voor de bedrijfstak van de Unie.

322 Hoe dan ook hebben verzoeksters geen bewijsmateriaal verstrekt op grond waarvan het Gerecht kan vaststellen dat de Commissie de samenstelling van de steekproef van de bedrijfstak van de Unie heeft gemanipuleerd om deze minder representatief te maken voor de bedrijfstak van de Unie.

323 Het argument van verzoeksters dat de wijziging van de steekproef van de producenten in de Unie tijdens de procedure aantoont dat de bedrijfstak van de Unie als geheel onvoldoende standaardbevestigingsmiddelen produceert, moet bijgevolg worden afgewezen.

324 Wat in de vierde plaats het argument van verzoeksters inzake de geringe overeenstemming van de PCN betreft, moet in herinnering worden gebracht dat de PCN codes zijn die in antidumpingonderzoeken worden gebruikt om overeenkomsten tussen productsoorten vast te stellen. Tijdens een onderzoek wordt de gecontacteerde ondernemingen verzocht hun producten onder te brengen in categorieën waarmee deze codes corresponderen. Aan die codes worden specifieke productkenmerken gekoppeld die relevant worden geacht omdat zij de productiekosten of de verkoopkosten hebben beïnvloed.

325 Uit de rechtspraak volgt dat wanneer het betrokken product een ruim assortiment goederen omvat, het onontbeerlijk kan blijken om deze goederen in min of meer homogene categorieën in te delen teneinde tot een billijke vergelijking tussen vergelijkbare producten te komen en aldus te voorkomen dat de schademarge onjuist wordt berekend doordat er geen passende vergelijking

wordt verricht (arrest van 19 mei 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products e.a./Commissie, T-254/18, EU:T:2021:278, punten 550 en 551).

326 De analyse van de schade aan de hand van PCN-methode per PCN wordt dus passend geacht, met name in het geval van complexe producten, waarvan de modellen verschillende technische kenmerken en prijzen hebben die aanzienlijk kunnen variëren (zie in die zin arrest van 22 september 2021, Severstal/Commissie, T-753/16, niet gepubliceerd, EU:T:2021:612, punt 72 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

327 Indien zij de door de Commissie in dit kader gehanteerde benadering naar behoren ter discussie willen stellen, dienen verzoeksters aan te tonen dat de door de Commissie voorgestelde codificatie kennelijk ongeschikt is (zie in die zin arrest van 19 mei 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products e.a./Commissie, T-254/18, EU:T:2021:278, punt 552).

328 In casu voeren verzoeksters dit evenwel niet aan. Zij voeren daarentegen aan dat de Commissie geen overeenstemming heeft vastgesteld voor 138 van de 267 PCN van de in de steekproef opgenomen producenten.

329 De Commissie heeft in dat verband uitgelegd dat elke PCN in casu in werkelijkheid een reeks van zes kenmerken omvatte, waaronder de vraag of er sprake was van standaard- of van niet-standaardbevestigingsmiddelen, maar ook andere kenmerken zoals sterkte, diameter, lengte of coating. Een productsoort bestaat daarom uit een combinatie van kenmerken en er is alleen sprake van overeenstemming indien alle kenmerken van de door de bedrijfstak van de Unie vervaardigde productsoort overeenkomen met de uitgevoerde productsoort. De stelling van verzoeksters dat er een overeenstemming van 24 % bestond, heeft dus alleen betrekking op transacties waarbij de gehele combinatie van kenmerken overeenkomt. Indien er alleen rekening mee zou worden gehouden of een bevestigingsmiddel standaard dan wel niet-standaard is, zou de overeenkomst echter 44 % bedragen, aangezien 44 % van de in de steekproef opgenomen verkoop standaardbevestigingsmiddelen betrof.

330 De Commissie heeft er terecht op gewezen dat het feit dat de bedrijfstak van de Unie ook andere soorten producten verkocht die niet overeenstemden met de uitvoer van de in de steekproef opgenomen Chinese producenten-exporteurs, niet afdeed aan de conclusie dat er sprake was van concurrentie tussen het ingevoerde product en het op het grondgebied van de Unie vervaardigde product, maar slechts het gevolg was van de keuze voor de PCN-methode en voor een steekproef, die voor het overige als zodanig niet ter discussie is gesteld (zie in die zin arrest van 20 januari 2022, Commissie/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, punt 144).

331 Hoe dan ook blijkt uit de door de Commissie verstrekte correspondentietabellen duidelijk dat de overeenstemming van 90 % op basis van de PCN-methode bewezen is.

332 Hieruit volgt dat het bezwaar van verzoeksters dat slechts bij een klein deel van de verkopen van de Unie sprake is van prijsonderbieding, welk bezwaar er in wezen op neerkomt dat de mogelijkheid voor de Commissie om zich te baseren op representatieve steekproeven ter discussie wordt gesteld, moet worden afgewezen (zie in die zin arrest van 19 mei 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products e.a./Commissie, T-254/18, EU:T:2021:278, punt 412).

333 Dit wordt bevestigd door het feit dat het ter vaststelling van schade te verrichten onderzoek naar de gevolgen van invoer met dumping voor de prijzen van de bedrijfstak van de Unie, geen vergelijking van de verkopen van een en dezelfde onderneming impliceert, maar wel een vergelijking van de verkopen van verschillende ondernemingen, te weten de in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs en de in de steekproef opgenomen ondernemingen die behoren tot de bedrijfstak van de Unie. Een vergelijking van de verkopen van de betreffende ondernemingen zal echter vaak moeilijker zijn bij de analyse van een prijsonderbieding dan bij de vaststelling van de dumpingmarge, aangezien de door die verschillende ondernemingen verkochte assortimenten van productsoorten elkaar doorgaans slechts gedeeltelijk zullen overlappen (arrest van 21 september 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products e.a./Commissie, C-478/21 P, EU:C:2023:685, punt 195).

334 Een dergelijk risico dat bepaalde productsoorten wegens het onderscheid in het door die verschillende ondernemingen verkochte assortiment van producten bij de analyse van een prijsonderbieding niet in aanmerking kunnen worden genomen, is nog groter wanneer de PCN's gedetailleerder zijn. Immers, hoewel een grotere fijnmazigheid van de PCN's als voordeel heeft dat productsoorten worden vergeleken die meer fysieke en technische kenmerken gemeen hebben, heeft zij omgekeerd als nadeel dat de kans toeneemt dat bepaalde productsoorten die door sommige van de betrokken ondernemingen worden verkocht, geen equivalent hebben en dus niet kunnen worden vergeleken noch in aanmerking kunnen worden genomen bij deze analyse van een prijsonderbieding (arrest van 21 september 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products e.a./Commissie, C-478/21 P, EU:C:2023:685, punt 196).

335 De uitoefening door de Commissie van haar ruime beoordelingsbevoegdheid bij de keuze van de te volgen methode ter analyse van een prijsonderbieding kan dus tot onvermijdelijk gevolg hebben – zoals het geval is bij de PCN-methode – dat bepaalde productsoorten niet kunnen worden vergeleken en dus niet in aanmerking worden genomen bij die analyse. De uitoefening van deze beoordelingsbevoegdheid wordt evenwel beperkt door de bij artikel 3, lid 2, van de basisverordening aan de Commissie opgelegde verplichting om een „objectief onderzoek" te verrichten naar de gevolgen die de invoer met dumping heeft voor de prijzen van de bedrijfstak van de Unie (arrest van 21 september 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products e.a./Commissie, C-478/21 P, EU:C:2023:685, punt 197).

336 Hieruit volgt dat verzoeksters geen bewijs hebben aangedragen dat de Commissie een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt door de PCN-methode te gebruiken om aan te tonen dat er sprake was van prijsonderbieding die schade toebracht aan de bedrijfstak van Unie.

337 Wat in de vijfde plaats het argument van verzoeksters betreft dat de Commissie de schade voor de drie segmenten van schroeven, bouten en sluitringen afzonderlijk had moeten beoordelen, zij opgemerkt dat deze grief niet voldoende is onderbouwd, aangezien het argument van verzoeksters hoofdzakelijk is gebaseerd op het feit dat het om zeer verschillende producten gaat die tot verschillende segmenten behoren. Naast hun stelling betreffende het verschil tussen schroeven, bouten en sluitringen, die een gesegmenteerde analyse van de schade vereisen, voeren verzoeksters echter geen enkel bewijs aan dat de Commissie in dat opzicht een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt.

338 Aangezien deze stelling niet wordt gestaafd door concreet bewijsmateriaal, volstaat zij dus niet om de omschrijving van het onderzochte product door de Commissie of de schadeanalyse voor al deze bevestigingselementen als geheel in twijfel te trekken.

339 Deze grief moet derhalve worden afgewezen.

340 Hieruit volgt dat de argumenten van verzoeksters betreffende de kennelijke beoordelingsfout die de Commissie zou hebben begaan door te weigeren de mogelijke schade als gevolg van de Chinese invoer van bevestigingsmiddelen per segment te onderzoeken, ongegrond zijn.

341 Op grond van het voorgaande moet het vijfde middel derhalve worden afgewezen.

6. Zesde middel: schending van artikel 3, leden 2 en 3, en artikel 9, lid 4, van de basisverordening

342 Met hun zesde middel betogen verzoeksters dat het geringe percentage van de verkoop van de in de steekproef opgenomen producenten in de Unie waarvoor de Commissie prijsonderbieding heeft vastgesteld, het niet mogelijk maakt om rechtens genoegzaam tot de conclusie te komen dat de prijzen van de bedrijfstak van de Unie als geheel werden onderboden. Zij onderstrepen wat dat betreft dat de Commissie het bestaan van prijsonderbieding slechts voor minder dan 24 % van de productie van de in de steekproef opgenomen producenten heeft vastgesteld en dat het geringe percentage van de verkoop van de geselecteerde producenten geen „positief bewijsmateriaal" in de zin van artikel 3, leden 2 en 3, van de basisverordening kan vormen, des te meer omdat de door de Commissie samengestelde steekproef van de Unie slechts 9,5 % van de productie van de bedrijfstak van de Unie vertegenwoordigde. De Commissie heeft zich dus gebaseerd op de bevinding dat 2,3 % van de verkoop van de bedrijfstak van de Unie was onderboden, wat niet voldoende was om prijsonderbieding vast te stellen en bovendien niet toeliet om een voldoende nauwkeurig beeld te krijgen van de hoogte van het recht dat nodig zou zijn om de schade voor de bedrijfstak van de Unie op te heffen, hetgeen in strijd is met artikel 9, lid 4, van de basisverordening.

343 De Commissie betwist het betoog van verzoeksters.

344 In dat verband zij eraan herinnerd dat de basisverordening geen definitie van het begrip prijsonderbieding bevat en niet in een methode voorziet om deze te berekenen.

345 Hetzelfde geldt voor de methode voor de berekening van de schademarge die wordt gebruikt om te bepalen of het passend is om overeenkomstig artikel 9, lid 4, van de basisverordening, waarnaar verzoeksters verwijzen, een antidumpingrecht vast te stellen dat lager is dan de dumpingmarge die toereikend zou zijn om de schade voor de bedrijfstak van de Unie op te heffen (beschikking van 17 februari 2023, Hansol Paper/Commissie, T-693/20, niet gepubliceerd, EU:T:2023:83, punt 30).

346 De prijsonderbieding van de invoer wordt overeenkomstig artikel 3, leden 2 en 3, van de basisverordening berekend teneinde vast te stellen of de bedrijfstak van de Unie wegens deze invoer schade heeft geleden, en wordt in bredere zin gebruikt om deze schade te beoordelen en om de schademarge, of met andere woorden het schadeopheffende prijsniveau, vast te stellen (arrest van 10 april 2019, Jindal Saw en Jindal Saw Italia/Commissie, T-301/16, EU:T:2019:234, punt 176).

347 Aangezien het onderzoek naar het bestaan van onderbieding een economisch complex vraagstuk is waarvoor de basisverordening geen specifieke methode voorschrijft, beschikt de Commissie voor dat onderzoek bovendien over een ruime beoordelingsbevoegdheid (arrest van 12 mei 2022, Commissie/Hansol Paper, C-260/20 P, EU:C:2022:370, punt 99).

348 Verzoeksters beweren dat zij de verkoopvolumes van de in de steekproef opgenomen producenten in de Unie hebben kunnen berekenen en daaruit hebben kunnen afleiden dat de prijsonderbieding was vastgesteld voor minder dan 24 % van de productie van de producenten in de Unie. Dat percentage wordt betwist door de Commissie, die heeft uitgelegd dat dit percentage, wanneer de overeenkomstige verkoop van de in de steekproef opgenomen producenten in de Unie wordt vergeleken met de totale verkoop van de producenten in de Unie, 31,6 % bedraagt.

349 Uit het dossier blijkt dat het door verzoeksters aangevoerde percentage van 24 % uitsluitend betrekking had op de overeenkomstige transacties in de PCN-methode voor de volledige combinatie van kenmerken tussen standaard- en niet-standaardbevestigingsmiddelen, sterkte, diameter, lengte en coating. Volgens de in punt 287 hierboven aangehaalde rechtspraak mag de analyse van de prijsonderbieding echter alleen worden toegepast op het niveau van het „soortgelijke product".

350 Het door verzoeksters aangevoerde percentage van 24 % is dus ongegrond.

351 Hoe dan ook is het argument van verzoeksters dat slechts voor een zeer gering percentage van de producenten in de Unie, te weten 2,3 % van deze producenten, prijsonderbieding is vastgesteld, onjuist. Om te beginnen berust het op de ongegronde premisse dat geen andere producent in de Unie dan de in de steekproef opgenomen producenten overeenstemmende productsoorten vervaardigt, zonder dat verzoeksters in dit verband enig bewijsmateriaal aandragen.

352 Voorts wordt in artikel 3, leden 2 en 3, van de basisverordening, zoals blijkt uit de rechtspraak, niet vermeld of gesuggereerd dat bij de analyse van de gevolgen die de invoer met dumping heeft voor de prijzen van de bedrijfstak van de Unie, in alle omstandigheden rekening moet worden gehouden met de gehele verkoop van die bedrijfstak. Integendeel, volgens de bewoordingen van deze bepaling is de Commissie niet verplicht om bij de analyse van de gevolgen van de invoer met dumping voor de prijzen van de bedrijfstak van de Unie noodzakelijkerwijs rekening te houden met de gehele verkoop van het soortgelijke product door de bedrijfstak van de Unie (arrest van 20 januari 2022, Commissie/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, punten 152 en 153).

353 Derhalve was de door de Commissie verrichte analyse gebaseerd op gegevens die als representatief moeten worden beschouwd in de zin van de basisverordening, met als gevolg dat de prijsonderbieding die is geconstateerd voor de verkopen van de in de steekproef opgenomen producenten van de Unie als representatief voor de hele bedrijfstak van de Unie moet worden beschouwd (zie in die zin arrest van 19 mei 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products e.a./Commissie, T-254/18, EU:T:2021:278, punt 411).

354 Hieruit volgt dat de Commissie, zonder een kennelijke beoordelingsfout te maken, haar conclusies over het bestaan van schade voor de bedrijfstak van de Unie als gevolg van dumping van de onderzochte invoer kon baseren op een deel van de verkoop van een representatieve steekproef van de bedrijfstak van de Unie.

355 Het argument van verzoeksters dat de Commissie haar analyse van het bestaan van schade op een zeer gering percentage van prijsonderbieding had gebaseerd, moet dus worden afgewezen.

356 Bijgevolg is het zesde middel ongegrond en moet het worden afgewezen.

7. Zevende middel: schending van artikel 3, leden 2, 3 en 6, en artikel 9, lid 4, van de basisverordening

357 Met hun zevende middel betwisten verzoeksters de analyse van de gevolgen voor de prijzen en de vaststelling van de schademarge, aangezien de Commissie geen billijke prijsvergelijking zou hebben gemaakt. Zo voeren verzoeksters in wezen aan dat de Commissie niet heeft verduidelijkt in welk handelsstadium de verkoop van de in de steekproef opgenomen producenten in de Unie had plaatsgevonden en betogen zij dat de Commissie de verkoopprijzen van de Chinese producenten-exporteurs aan distributeurs heeft vergeleken met de verkoopprijzen van de producenten in de Unie aan eindgebruikers, hetgeen in strijd is met artikel 3, leden 2 en 3, van de basisverordening. Voor zover de bestreden verordening voornamelijk gebaseerd is op de mate waarin er prijsonderbieding is vastgesteld teneinde de schade aan de Chinese invoer toe te schrijven en aldus te concluderen dat er een causaal verband is, voeren verzoeksters eveneens schending van artikel 3, lid 6, van die verordening aan.

358 De Commissie stelt dat het betoog van verzoeksters moet worden afgewezen.

359 Om te beginnen dient erop te worden gewezen dat de basisverordening de Commissie geen specifieke methode oplegt voor het vergelijken van prijzen.

360 Uit de rechtspraak volgt echter dat de prijzen, om de billijkheid van deze vergelijking te waarborgen, in hetzelfde handelsstadium moeten worden vergeleken. Hieruit volgt dat een vergelijking van de prijzen die in verschillende handelsstadia zijn verkregen, dat wil zeggen zonder alle kosten op te nemen die verband houden met het handelsstadium dat in aanmerking moet worden genomen, noodzakelijkerwijs zal leiden tot kunstmatige resultaten waarmee de schade voor de bedrijfstak van de Unie niet correct kan worden beoordeeld. Een dergelijke billijke vergelijking vormt een voorwaarde voor de rechtmatigheid van de berekening van de schade voor deze bedrijfstak (zie arrest van 10 april 2019, Jindal Saw en Jindal Saw Italia/Commissie, T-300/16, EU:T:2019:235, punt 239 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

361 De verplichting om de prijzen in hetzelfde handelsstadium te vergelijken geldt dus ongeacht het aantal meewerkende producenten-exporteurs, en ongeacht het volume van de verbonden of niet-verbonden verkoop in het kader van het betrokken onderzoek (zie in die zin arrest van 4 mei 2022, CRIA en CCCMC/Commissie, T-30/19 en T-72/19, EU:T:2022:266, punt 149).

362 Bovendien moet worden opgemerkt dat de Unierechter heeft geoordeeld dat door rekening te houden met de verkoopprijzen die golden voor onafhankelijke afnemers de eventuele schademarge kon worden bepaald, voor zover deze prijzen doorslaggevend waren bij de keuze van de afnemer om de producten van de bedrijfstak van de Unie of de producten van de Chinese producenten-exporteurs te kopen (zie in die zin arrest van 10 april 2019, Jindal Saw en Jindal Saw Italia/Commissie, T-300/16, EU:T:2019:235, punt 251). Voor de prijsvergelijking met het oog op de vaststelling van de schademarge, moest de Commissie derhalve rekening houden met alle kosten in verband met een verkoop in een bepaald handelsstadium en moest zij in voorkomend geval de nodige correcties aanbrengen in de gegevens waarover zij beschikte.

363 In casu heeft de Commissie in overweging 364 van de bestreden verordening uiteengezet dat zij de prijsonderbieding tijdens het onderzoektijdvak heeft vastgesteld aan de hand van een vergelijking van de gewogen gemiddelde verkoopprijs per productsoort die door de in de steekproef opgenomen producenten in de Unie in rekening werd gebracht aan niet-verbonden afnemers op de markt van de Unie, gecorrigeerd tot het niveau „af fabriek”, en de overeenkomstige gewogen

gemiddelde invoerprijzen per productsoort die door de in de steekproef opgenomen Chinese medewerkende producenten aan de eerste onafhankelijke afnemer op de markt van de Unie werden berekend, op cif-basis, met de nodige correcties voor gewone douanerechten en kosten na invoer. In overweging 365 van de bestreden verordening is gepreciseerd dat uit die vergelijking een gewogen gemiddelde prijsonderbiedingsmarge bleek tussen 28 % en 46 % van de invoer uit het betrokken land op de markt van de Unie.

364 In de eerste plaats moet vooraf worden opgemerkt dat de partijen het erover eens zijn dat de drie in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs, waarvan de verkoop werd gebruikt voor de vergelijking, rechtstreeks uitvoerden naar onafhankelijke distributeurs in de Unie.

365 Vervolgens moet worden benadrukt dat de Commissie voor deze vergelijking een onderscheid heeft gemaakt tussen standaard- en niet-standaardbevestigingsmiddelen. Voor het betrokken product als geheel bedroeg de verkoop door producenten in de Unie aan niet-verbonden afnemers 51 % van de totale verkoop, terwijl dit percentage voor standaardbevestigingsmiddelen 84 % bedroeg. De Commissie heeft uitgelegd dat het onderscheid in het percentage van de prijsvergelijkbaarheid van standaard- en niet-standaardbevestigingsmiddelen een logisch resultaat van het gebruik van de PCN-methode was.

366 Tot slot heeft de Commissie uiteengezet dat de verkoop van de producenten in de Unie aan „niet-verbonden afnemers” die in aanmerking is genomen voor de berekening van de prijsonderbieding, waarnaar zij in overweging 364 van de bestreden verordening verwijst, zowel de verkoop aan niet-verbonden distributeurs als de verkoop aan eindgebruikers bestreek. Bovendien heeft de Commissie ter terechtzitting verduidelijkt dat de verschillen die waren vastgesteld tussen de verkoopprijzen van de producenten in de Unie aan niet-verbonden distributeurs en aan eindgebruikers minimaal waren, waardoor correcties niet nodig werden geacht, hetgeen verzoeksters niet konden weerleggen.

367 In de tweede plaats zij erop gewezen dat verzoeksters de correcties die de Commissie heeft aangebracht om een billijke prijsvergelijking tussen de verkoop van de in de steekproef opgenomen Chinese producenten en de verkoop van de producenten in de Unie te waarborgen, niet betwisten. Zoals de Commissie ter terechtzitting heeft verduidelijkt, hebben verzoeksters in de loop van het onderzoek geen kwantificeerbaar verzoek om correcties ingediend.

368 Verzoeksters hebben dit argument van de Commissie ter terechtzitting betwist. Wat dat betreft blijkt ten eerste uit de opmerkingen van de CCCME bij de definitieve bevindingen van 6 december 2021 en uit overweging 377 van de bestreden verordening dat zij had aangevoerd dat bij de berekening van de onderbiedingsmarges correcties hadden moeten worden toegepast voor de kosten van kwaliteitscontrole en documentenbeheer. Zo heeft zij betoogd dat de bedrijfstak van de Unie onderworpen was aan specifieke certificeringsvoorschriften die niet golden voor de Chinese producenten-exporteurs. Dat argument is echter hoe dan ook irrelevant, voor zover verzoeksters dit op geen enkele wijze in hun schriftelijke opmerkingen hebben aangevoerd.

369 Ten tweede blijkt ook uit de overwegingen 376 en 381 van de bestreden verordening dat de CCCME tijdens het onderzoek had aangevoerd dat de verkoop van de bedrijfstak van de Unie meestal via verbonden distributeurs plaatsvond en dat dus passende correcties hadden moeten worden gemaakt voor verschillen in het handelsstadium. Uit overweging 381 van de bestreden verordening blijkt echter dat deze bewering niet was gebaseerd op enige informatie in het dossier, noch met enig bewijs werd gestaafd. De Commissie heeft daarom opnieuw verduidelijkt

dat de verkopen van de in de steekproef opgenomen producenten in de Unie die bij de berekening van de prijsonderbieding in aanmerking zijn genomen, hebben plaatsvonden aan niet-verbonden afnemers in de Unie.

370 Uit de opmerkingen van de EFDA over de definitieve bevindingen, waarnaar verzoeksters hebben verwezen, blijkt ook dat de EFDA heeft betoogd dat de Commissie correcties moest aanbrengen om te waarborgen dat de vergeleken prijzen met hetzelfde handelsstadium overeenstemden. Deze opmerkingen bevatten echter hoofdzakelijk stellingen met betrekking tot het feit dat het niet gemakkelijk was om na te gaan of producenten in de Unie eveneens vooral aan niet-verbonden distributeurs verkochten. In dit verband werd geen bewijs of zelfs maar een concreet argument overgelegd. Bij gebreke van kwantitatieve gegevens heeft de Commissie haar bevindingen met betrekking tot de vergelijkbaarheid van de voor de berekening van de prijsonderbieding in aanmerking genomen verkoop dus niet in twijfel getrokken. De beweringen van verzoeksters, die niet worden ondersteund door concrete bewijzen, volstonden derhalve niet om de analyse van de Commissie ter discussie te stellen.

371 Evenwel hebben verzoeksters in het kader van het onderhavige beroep niet aangevoerd dat er enige correctie nodig was om de vergelijkbaarheid van de prijzen van de Unie met die van de Chinese producenten-exporteurs te waarborgen teneinde de schade en het causaal verband te onderzoeken. In hun stukken hebben verzoeksters zich immers enkel gekeerd tegen het gebrek aan duidelijkheid over het gekozen handelsstadium ten behoeve van de analyse van de prijsonderbieding voor de producenten in de Unie. Aangezien de Commissie deze kwestie heeft opgehelderd, moet worden vastgesteld dat dit middel, omdat verzoeksters niet hebben aangetoond dat de Commissie een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt bij de analyse van de prijsonderbieding, moet worden afgewezen.

8. Achtste middel: schending van artikel 3, leden 2 en 5, van de basisverordening

372 Met hun achtste middel betwisten verzoeksters de beoordeling van de macro-economische indicatoren door de Commissie, die onverenigbaar zou zijn met artikel 3, leden 2 en 5, van de basisverordening en met de procedurele verplichtingen van de Commissie.

373 In wezen betwisten verzoeksters ten eerste de representativiteit van de ondernemingen waarvan de gegevens de basis vormden voor de bevindingen van de Commissie en het feit dat de Commissie het precieze aantal betrokken ondernemingen niet heeft gespecificeerd. Hoewel in de niet-vertrouwelijke versie van de macro-economische vragenlijst wordt vermeld dat 44 ondernemingen informatie hebben verstrekt, blijkt uit het antwoord van de Commissie op de vragen van de CCCME betreffende aanvullende inlichtingen van 1 december 2021 immers dat zij sprak van 34 ondernemingen die de vragenlijst zouden hebben beantwoord.

374 Ten tweede klagen verzoeksters erover dat de Commissie heeft geweigerd de productie- of verkoophoeveelheden van de ondernemingen die de macro-economische vragenlijst hebben beantwoord, openbaar te maken. Bovendien hebben partijen volgens verzoeksters niet de mogelijkheid gehad om nuttige opmerkingen te maken bij deze gegevens, daar deze pas laat zijn meegedeeld en er geen passende niet-vertrouwelijke samenvattingen zijn gemaakt.

375 Ten derde uiten verzoeksters kritiek op de manier waarop de desbetreffende gegevens zijn geëxtrapoleerd naar de bedrijfstak van de Unie in haar geheel.

376 De Commissie stelt dat het betoog van verzoeksters moet worden afgewezen.

377 Volgens artikel 3, lid 5, van de basisverordening omvat het onderzoek naar de gevolgen van de invoer met dumping voor de betrokken bedrijfstak van de Unie een beoordeling van alle relevante economische factoren en indicatoren die op de situatie van die bedrijfstak van invloed zijn. Het artikel bevat een niet-uitputtende lijst met de verschillende factoren die in aanmerking kunnen worden genomen.

378 Deze bepaling kent de Commissie dus een discretionaire bevoegdheid toe bij het onderzoek en de beoordeling van de verschillende indicatoren (arrest van 10 september 2015, Bricmate, C-569/13, EU:C:2015:572, punt 54).

379 In het onderhavige geval omvat, volgens overweging 382 van de bestreden verordening, het onderzoek naar de gevolgen van de invoer met dumping voor de bedrijfstak van de Unie overeenkomstig artikel 3, lid 5, van de basisverordening een beoordeling van alle economische factoren die tijdens de beoordelingsperiode van invloed waren op de situatie van de bedrijfstak van de Unie.

380 In de overwegingen 384 tot en met 386 van de bestreden verordening heeft de Commissie voor de schadevaststelling een onderscheid gemaakt tussen macro-economische en micro-economische schade-indicatoren en heeft zij de macro-economische indicatoren beoordeeld op basis van door interveniënte verstrekte gegevens die zijn getoetst aan de gegevens die zijn verstrekt door de in de steekproef opgenomen producenten in de Unie. De ingediende gegevens werden gecorrigeerd op basis van kruiscontroles met gegevens die door de in de steekproef opgenomen producenten in de Unie waren verstrekt. De correcties hielden alleen rekening met enkele inconsistenties in de gegevens, maar brachten geen wezenlijke verandering in de door interveniënte ingediende gegevens. Volgens overweging 387 van de bestreden verordening heeft de Commissie de nauwkeurigheid van de gegevens gecontroleerd en was zij derhalve van mening dat deze een geschikte basis vormden voor de vaststelling van macro-economische indicatoren.

381 Bovendien heeft de Commissie in overweging 385 van de bestreden verordening uiteengezet dat zij de vertrouwelijkheid van deze gegevens had beschermd omdat zij op bedrijfsspecifiek niveau waren verstrekt. Het totale bedrag voor macro-economische gegevens werd door interveniënte dus geschat door extrapolatie van gegevens op basis van het aandeel van deze producenten in de totale productie in de Unie en interveniënte heeft de totale productie van de Unie op de in Prodcom beschikbare informatie gebaseerd.

382 Om te beginnen moet worden opgemerkt dat verzoeksters de relevantie van de economische factoren en indicatoren die door de Commissie zijn gebruikt voor de beoordeling van de door de bedrijfstak van de Unie geleden schade in het kader van het onderhavige middel niet bestrijden.

383 Wat betreft de eerste grief van verzoeksters dat de Commissie heeft nagelaten het aantal betrokken ondernemingen te preciseren, heeft uitgelegd dat 44 ondernemingen de vragenlijst hadden beantwoord en dat het aantal van 34 een eenvoudige tikfout in haar correspondentie was, die was overgenomen in de brief die op 1 december 2021 aan de CCCME was toegezonden.

384 Aangezien deze verduidelijking nu door de Commissie is aangebracht en door verzoeksters is aanvaard, moet de eerste grief worden afgewezen.

385 Met hun tweede grief komen verzoeksters op tegen de weigering van de Commissie om hun de productie- of verkoophoeveelheden van de 44 ondernemingen die de macro-economische vragenlijst hebben beantwoord, mee te delen.

386 Wat dat betreft, blijkt allereerst uit de brief die op 1 december 2021 aan de CCCME is toegezonden dat de Commissie de CCCME heeft meegedeeld dat de productie- en verkoophoeveelheden geen in het dossier beschikbare informatie uitmaakten.

387 Verzoeksters baseren zich op de niet-vertrouwelijke versie van de antwoorden op de macro-economische vragenlijst om aan te voeren dat de Commissie op de hoogte was van deze informatie, aangezien deze voorkwam in cel B69 van de tabel „1 Productie”. De Commissie heeft echter uitgelegd dat deze cel van de tabel het aandeel in de totale productie in de Unie bevatte van alle bij interveniënte aangesloten ondernemingen die de macro-economische vragenlijst hadden beantwoord. De Commissie heeft uiteengezet dat zij, voor zover de totale productie in de Unie een extrapolatie was van de door de medewerkende producenten in de Unie verstrekte gegevens, niet beschikte over het precieze aandeel van de producenten die de macro-economische vragenlijst hadden beantwoord.

388 Voorts zij er eveneens aan herinnerd dat de Commissie verplicht was de toegangsrechten tot die informatie te beperken en de vertrouwelijkheid ervan te respecteren om de medewerking van de producenten in de landen van de Unie die marktkennis meebrachten te verzekeren. Deze benadering wordt bevestigd door de rechtspraak, waarin is geoordeeld dat de geschatte productie van de betrokken producenten in de Unie, waarop de Commissie zich had gebaseerd voor de berekening van de schade, terecht als vertrouwelijk kon worden beschouwd, aangezien deze was gebaseerd op de marktkennis waarover interveniënte beschikte (zie in die zin arrest van 19 mei 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products e.a./Commissie, T-254/18, EU:T:2021:278, punt 507).

389 Bovendien zijn de aard van de aan interveniënte gestelde vragen en de niet-vertrouwelijke samenvatting van de individuele bijdragen van de producenten van de Unie ter beschikking gesteld aan de belanghebbenden. Hoewel verzoeksters aanvoeren dat de niet-vertrouwelijke samenvatting te laat is toegezonden, blijkt uit het dossier dat zij niettemin de gelegenheid hebben gehad om opmerkingen in te dienen, aangezien de termijn voor het indienen van die opmerkingen werd verlengd, ondanks de beperkingen die de basisverordening en het bericht van inleiding met betrekking tot de termijnen voor het onderzoek bevatten.

390 Hieruit volgt dat de tweede grief moet worden afgewezen.

391 Met hun derde grief betwisten verzoeksters de extrapolatie van de door interveniënte verstrekte gegevens naar de gehele bedrijfstak van de Unie.

392 In dat verband moet om te beginnen worden gepreciseerd dat de Commissie voor het onderhavige onderzoek steekproeven heeft samengesteld van zowel de producenten in de Unie als de Chinese producenten van het betrokken product. Zoals blijkt uit de overwegingen in punt 353 hierboven, moet dit argument, voor zover het ertoe strekt de door de Commissie gekozen steekproeftechniek ter discussie te stellen, worden afgewezen.

393 Vervolgens zij eraan herinnerd dat de Raad en de Commissie in antidumpingzaken afhankelijk zijn van de vrijwillige medewerking van de partijen om hun binnen de voorgeschreven termijn de benodigde informatie te verstrekken (arrest van 28 oktober 1999, EFMA/Raad, T-210/95, EU:T:1999:273, punt 71). De macro-economische factoren maken het echter mogelijk om de geleden schade op het niveau van de bedrijfstak van de Unie als geheel vast te stellen en ondersteunen de berekeningen van de Commissie in dat verband.

394 Uit de bestreden verordening blijkt dat de klacht werd ondersteund door producenten die in de betrokken periode meer dan 58 % van de totale productie van ijzeren of stalen bevestigingsmiddelen in de Unie voor hun rekening namen. De door interveniënte gedeelde gegevens kunnen dus als representatief voor de situatie van de bedrijfstak van de Unie worden beschouwd. Het doel een zo nauwkeurig en gedetailleerd mogelijk beeld van de bedrijfstak van de Unie in haar geheel te verkrijgen, kan bovendien niet worden bereikt indien de Commissie verplicht zou zijn om van alle beschikbare gegevens de macro-economische gegevens buiten beschouwing te laten omdat deze niet beschikbaar waren voor alle producenten van de bedrijfstak van de Unie (arrest van 20 mei 2015, Yuanping Changyuan Chemicals/Raad, T-310/12, niet gepubliceerd, EU:T:2015:295, punt 147).

395 Tot slot heeft de Commissie uitgelegd dat zij de door interveniënte gedeelde gegevens heeft getoetst aan die van de in de steekproef opgenomen producenten in de Unie. De Commissie heeft eraan herinnerd dat de extrapolatie van de gegevens voor de macro-economische vragenlijst van een dusdanig versnipperde bedrijfstak een statistische oefening was waarbij per definitie onbekende waarden moesten worden afgeleid uit trends in de bekende gegevens.

396 Wat dat betreft, moet worden vastgesteld dat het argument van verzoeksters dat de Commissie de door interveniënte verstrekte gegevens niet naar behoren heeft gecontroleerd, speculatief is en niet wordt gestaafd door enig concreet bewijs dat twijfel doet rijzen over de controle die de Commissie bij het onderzoek van die gegevens heeft verricht.

397 De derde grief van verzoeksters moet derhalve worden afgewezen, waardoor het achtste middel in zijn geheeld moet worden afgewezen.

9. Negende middel: schending van de procedurele rechten van verzoeksters

398 Met hun negende middel voeren verzoeksters schending van hun procedurele rechten tijdens het administratieve onderzoek aan. Dit middel bestaat uit drie onderdelen, te weten: een al te vertrouwelijke behandeling van de informatie in het dossier; slecht beheer van het niet-vertrouwelijke dossier door de Commissie, en het niet bekendmaken van essentiële feiten door de Commissie.

399 De Commissie betwist de gegrondheid van dit middel.

400 Om te beginnen dient worden herinnerd aan de beginselen en de procedurele waarborgen die de Commissie in acht dient te nemen wanneer de belanghebbende partijen bij een antidumpingonderzoek voor de uitoefening van hun rechten van verdediging toegang willen krijgen tot feiten of overwegingen die de grondslag kunnen vormen voor antidumpingmaatregelen, in het bijzonder wanneer deze informatie vertrouwelijk is.

401 Artikel 19, lid 1, van de basisverordening schrijft voor dat inlichtingen die wegens hun aard vertrouwelijk zijn, als dusdanig door de autoriteiten worden behandeld. In artikel 19, lid 2, van deze verordening is bepaald dat belanghebbenden die vertrouwelijke inlichtingen verstrekken, daarvan een niet-vertrouwelijke samenvatting dienen te verstrekken die gedetailleerd genoeg moet zijn om een redelijk inzicht in de wezenlijke inhoud van de als vertrouwelijk verstrekte inlichtingen te verschaffen. In buitengewone omstandigheden kunnen belanghebbenden aangeven dat deze inlichtingen niet kunnen worden samengevat, maar dan moeten zij aangegeven waarom het niet mogelijk is een samenvatting te verstrekken.

402 In artikel 19, lid 3, van de basisverordening is bepaald dat, indien de Commissie van oordeel is dat een verzoek om vertrouwelijke behandeling niet gegrond is en degene die de inlichtingen heeft verstrekt, niet bereid is deze bekend te maken of de bekendmaking ervan in algemene bewoordingen of in samengevatte vorm toe te staan, deze inlichtingen buiten beschouwing kunnen worden gelaten, tenzij uit goede bronnen blijkt dat ze juist zijn. In dit lid is eveneens bepaald dat verzoeken om vertrouwelijke behandeling niet willekeurig mogen worden afgewezen.

403 Overeenkomstig artikel 6, lid 5, van de basisverordening worden de belanghebbenden die zich binnen de gestelde termijn kenbaar hebben gemaakt naar aanleiding van de aankondiging van de opening van het onderzoek, gehoord wanneer zij aantonen daadwerkelijk belanghebbende te zijn en geldige redenen hebben om te worden gehoord.

404 Bovendien is in artikel 6, lid 7, van de basisverordening bepaald dat de producenten in de Unie, de vakbonden, de importeurs, de exporteurs, de representatieve verenigingen van importeurs en exporteurs, de gebruikers en de consumentenorganisaties die zich overeenkomstig artikel 5, lid 10, van die verordening kenbaar hebben gemaakt, alsmede de vertegenwoordigers van het land van uitvoer, op schriftelijk verzoek inzage hebben in alle door een bij het onderzoek betrokken partij verstrekte informatie – met uitzondering van de interne documenten van de autoriteiten van de Unie of haar lidstaten – die relevant is voor het bepleiten van hun zaak, niet vertrouwelijk is in de zin van artikel 19 en bij het onderzoek wordt gebruikt. Deze belanghebbenden mogen opmerkingen maken over vorenbedoelde informatie en met hun opmerkingen moet rekening worden gehouden indien zij met voldoende bewijsmateriaal zijn gestaafd.

405 Volgens artikel 20, lid 2, van de basisverordening kunnen de klagers, de importeurs, de exporteurs, de representatieve verenigingen van importeurs en exporteurs, en de vertegenwoordigers van het land van uitvoer om definitieve mededeling verzoeken van de essentiële feiten en overwegingen op grond waarvan wordt overwogen de instelling van voorlopige maatregelen aan te bevelen. In artikel 20, lid 4, van diezelfde verordening is verduidelijkt dat de definitieve mededeling schriftelijk geschiedt, zo spoedig mogelijk en normaal uiterlijk één maand vóór de inleiding van de in artikel 9 bedoelde procedures, weliswaar met inachtneming van de verplichting tot bescherming van vertrouwelijke gegevens. Wanneer de Commissie bepaalde feiten of overwegingen op dat tijdstip niet kan mededelen, dan deelt zij die mede zodra dit mogelijk is.

406 Uit de rechtspraak volgt dat de eerbiediging van de rechten van de verdediging – die van kapitaal belang is in antidumpingonderzoeksprocedures – impliceert dat de belanghebbende ondernemingen tijdens de administratieve procedure in staat zijn gesteld om zinvol hun standpunt kenbaar te maken over het bestaan en de relevantie van de gestelde feiten en omstandigheden en over het bewijsmateriaal dat de Commissie gebruikt tot staving van het door haar gestelde bestaan van dumping en van daaruit voortvloeiende schade (zie arrest van 14 juli 2021, Interpipe Niko Tube en Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant/Commissie, T-716/19, EU:T:2021:457, punt 209 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

407 Het feit dat de opmerkingen van verzoeksters niet in aanmerking zouden zijn genomen, vormt echter geen schending van hun rechten van verdediging of van hun recht te worden gehoord. De eerbiediging van deze rechten eist van de instellingen van de Unie immers weliswaar dat zij de belanghebbende partijen in staat stellen hun standpunt nuttig kenbaar te maken, maar kan deze instellingen niet verplichten, zich achter dat standpunt te scharen. Om hun standpunt nuttig kenbaar te maken, volstaat het dat de verzoeksters dat standpunt te gelegener tijd kunnen meedelen, zodat de instellingen van de Unie er kennis van kunnen nemen en met de nodige

aandacht kunnen beoordelen of het relevant is voor de inhoud van de vast te stellen handeling. In elk geval dient erop te worden gewezen, dat de Commissie niet verplicht is om in een verordening houdende vaststelling van definitieve antidumpingrechten te antwoorden op alle door de belanghebbende partijen in de loop van de onderzoeksprocedure aangevoerde argumenten, en dat het ontbreken van een antwoord niet automatisch betekent dat die argumenten niet zijn onderzocht (zie in die zin arrest van 30 juni 2016, Jinan Meide Casting/Raad, T-424/13, EU:T:2016:378, punt 126 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

408 Schending van het recht op toegang tot het onderzoekdossier kan slechts tot gehele of gedeeltelijke nietigverklaring van de bestreden verordening leiden, indien de openbaarmaking van de betrokken documenten had kunnen resulteren in een kans, hoe klein ook, dat de administratieve procedure een andere afloop zou hebben gehad indien de betrokken onderneming zich in die procedure op die documenten had kunnen beroepen (arrest van 10 maart 2009, Interpipe Niko Tube en Interpipe NTRP/Raad, T-249/06, EU:T:2009:62, punt 134).

409 Dat gezegd zijnde, moet een persoon op rechtmatige wijze procedurele rechten toegekend krijgen om te kunnen worden aangemerkt als een persoon die door deze rechten individueel wordt geraakt en een beroep tot nietigverklaring kan instellen tegen een handeling die in strijd met deze rechten is vastgesteld (arrest van 21 september 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products e.a./Commissie, C-478/21 P, EU:C:2023:685, punt 52).

410 Bovendien zijn voornoemde rechten afhankelijk van de actieve deelname van deze belanghebbenden aan deze procedure, en van deze deelname kan enkel sprake zijn wanneer zij ten minste binnen de vastgestelde termijnen een schriftelijk verzoek hebben ingediend (zie arrest van 21 september 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products e.a./Commissie, C-478/21 P, EU:C:2023:685, punt 214 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Door zich kenbaar te maken en relevante inlichtingen te verschaffen om een representatieve steekproef van belanghebbende partijen samen te stellen of daar zelfs in te worden opgenomen, nemen deze partijen op een bepaalde wijze deel aan de antidumpingprocedure. Aan deze deelname kunnen deze partijen evenwel niet de procedurele waarborgen van artikel 6, leden 5 en 7, en artikel 20, leden 1 en 2, van de basisverordening ontlenen. De toekenning van deze waarborgen is immers afhankelijk van bepaalde voorwaarden die tot gevolg hebben dat de deelname van deze partijen aan de procedure op een specifieke manier moet plaatsvinden waarbij zij hun belang kenbaar maken en schriftelijke verzoeken indienen. De deelname aan een steekproef in de zin van artikel 17 van deze verordening vormt echter geen dergelijke specifieke vorm van deelname (arrest van 21 september 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products e.a./Commissie, C-478/21 P, EU:C:2023:685, punt 216).

411 Bovendien moet in herinnering worden gebracht dat de bescherming van het zakengeheim een algemeen beginsel van het Unierecht is. De handhaving van een onvervalste mededinging is immers een belangrijk openbaar belang waarvan de bescherming de weigering van onthulling van onder het zakengeheim vallende informatie kan rechtvaardigen (zie in die zin arrest van 30 juni 2016, Jinan Meide Casting/Raad, T-424/13, EU:T:2016:378, punt 165 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Om het beginsel van eerbiediging van de rechten van verdediging van de belanghebbenden en dat van de bescherming van het zakengeheim met elkaar te verzoenen, moeten de instellingen van de Unie bij het vervullen van hun informatieplicht dus met de nodige zorgvuldigheid te werk gaan door te proberen om, voor zover de inachtneming van de

vertrouwelijkheid dat toelaat, de betrokken ondernemingen de voor de behartiging van hun belangen dienstige gegevens mee te delen in een – eventueel ambtshalve – door de instellingen te bepalen passende vorm (zie arrest van 1 juni 2017, Changmao Biochemical Engineering/Raad, T-442/12, EU:T:2017:372, punt 141 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

412 Wanneer zij de voorschriften inzake vertrouwelijkheid en het recht op informatie voor de belanghebbenden moeten verenigen, moeten de betrokken instellingen dus, in het licht van die informatie de bijzondere situatie van de belanghebbende partij en met name de positie van die belanghebbende partij op de betrokken markt ten opzichte van die van de persoon die deze informatie heeft verstrekt, beoordelen (zie arrest van 19 mei 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products e.a./Commissie, T-254/18, EU:T:2021:278, punt 469 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

413 Artikel 19 van de basisverordening beoogt echter niet alleen de bedrijfsgeheimen te beschermen, maar ook de rechten van verdediging van de andere partijen bij de antidumpingprocedure. In dat kader kan het gebruik door de Commissie van informatie waarvan geen niet-vertrouwelijke samenvatting is verstrekt, slechts dan door de partijen bij een antidumpingprocedure als grond voor nietigverklaring van een antidumpingmaatregel worden aangevoerd, wanneer deze partijen kunnen aantonen dat door het gebruik van die informatie hun rechten van verdediging worden geschonden (zie arrest van 15 oktober 2020, Zhejiang Jiuli Hi-Tech Metals/Commissie, T-307/18, niet gepubliceerd, EU:T:2020:487, punt 82 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

414 Uit de rechtspraak volgt ook dat de vraag of de door de Commissie verstrekte gegevens toereikend zijn, moet worden beoordeeld aan de hand van de vraag, hoe specifiek de gevraagde gegevens waren (arrest van 15 oktober 2020, Zhejiang Jiuli Hi-Tech Metals/Commissie, T-307/18, niet gepubliceerd, EU:T:2020:487, punt 86 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

415 Het negende middel van verzoeksters moet in het licht van deze beginselen worden onderzocht.

a) Ontvankelijkheid van het negende middel

416 In de eerste plaats zij eraan herinnerd dat het beroep is ingesteld door meerdere verzoeksters, die op verschillende wijze door de bestreden verordening worden geraakt. Verzoeksters zijn ten eerste de drie in de steekproef opgenomen Chinese producenten-exporteurs en ten tweede 36 niet in de steekproef opgenomen medewerkende producenten-exporteurs, waarvan de namen in bijlage 1 bij de bestreden verordening zijn vermeld. Zoals blijkt uit punt 37 hierboven, worden 31 van deze producenten-exporteurs in het onderhavige beroep vertegenwoordigd door de CCCME.

417 In de tweede plaats zijn de argumenten die de CCCME in eigen naam heeft aangevoerd, zoals blijkt uit de punten 24 en 37 hierboven, niet-ontvankelijk in het kader van het onderhavige beroep. Verzoeksters hebben deze niet-ontvankelijkheid met betrekking tot de CCCME overigens erkend in hun schriftelijke antwoord van 15 januari 2024 op de vragen van het Gerecht en ter terechtzitting van 7 februari 2024.

418 In de derde plaats zij erop gewezen dat het Gerecht in het arrest van 21 september 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products e.a./Commissie (C-478/21 P, EU:C:2023:685) de niet-ontvankelijkheid van de stelling dat de rechten van verdediging van de leden van de CCCME en de andere rechtspersonen waarvan de namen in de bijlage bij de verordening zijn vermeld, zouden zijn geschonden, heeft bevestigd, aangezien zij geen specifieke verzoeken hebben ingediend om informatie te ontvangen die voor

de verdediging van hun belangen essentieel was. In die procedure vertegenwoordigde de CCCME immers „het belang van de Chinese gietijzerbedrijfstak in zijn geheel" en haar leden waren tijdens de administratieve procedure niet geïdentificeerd.

419 In de onderhavige zaak is de situatie anders, voor zover de CCCME aan het onderzoek heeft deelgenomen als vereniging die de belangen behartigt van haar leden voor wie zij hun volmacht heeft overgelegd aan de Commissie.

420 Ten eerste moet worden opgemerkt dat de Commissie, in punt 5.6 van het bericht van inleiding van het onderzoek dat tot de vaststelling van de bestreden verordening heeft geleid, heeft aangekondigd dat belanghebbenden, zoals producenten-exporteurs, producenten in de Unie, importeurs en hun representatieve verenigingen, gebruikers en hun representatieve verenigingen, vakbonden en representatieve consumentenorganisaties, om aan het onderzoek mee te werken eerst moeten aantonen dat er een objectieve band is tussen hun activiteiten en het onderzochte product en dat het dossier voor inzage door belanghebbenden toegankelijk was via het platform TRON.tdi.

421 Verzoeksters hebben in hun antwoorden op de vragen van het Gerecht beweerd dat alle ondernemingen en leden die deze procedure hadden gevolgd, automatisch de status van belanghebbende hadden gekregen.

422 Wat dat betreft, hebben verzoeksters aangevoerd dat de Commissie in het bericht van inleiding alle Chinese exporteurs van het betrokken product had uitgenodigd om deel te nemen aan het onderzoek door een formulier te verstrekken, waarin werd gepreciseerd dat alle producenten die overeenkomstig de voorschriften van voornoemd bericht van inleiding zouden deelnemen, als belanghebbenden zouden worden beschouwd indien er een objectieve band was tussen hun activiteiten en het onderzochte product. Volgens verzoeksters waren alle producenten-exporteurs die via het platform TRON.tdi aan de procedure hadden deelgenomen, bijgevolg belanghebbenden die procedurele rechten hadden verworven. Aangezien volgens formulering van het bericht van inleiding alle belanghebbenden worden uitgenodigd om deel te nemen aan het onderzoek en de procedure voor de uitwisseling van informatie tussen de Commissie en de belanghebbenden verschilde van die in de zaak die aanleiding heeft gegeven tot het arrest van 21 september 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products e.a./Commissie (C-478/21 P, EU:C:2023:685), voor zover die uitwisseling uitsluitend via het platform TRON.tdi verliep, verschilt de onderhavige zaak dus van die welke aanleiding heeft gegeven tot bovengenoemd arrest. Verzoeksters zijn derhalve van mening dat het negende middel in zijn drie onderdelen ontvankelijk is.

423 Wat betreft het eerste onderdeel van het negende middel, te weten schending van artikel 19, leden 1 tot en met 3, van de basisverordening, voeren verzoeksters om te beginnen aan dat deze bepalingen hoe dan ook objectieve verplichtingen opleggen aan de Commissie, die ervoor moet zorgen dat de vertrouwelijke behandeling van de relevante gegevens tot het strikt noodzakelijke wordt beperkt. Verzoeksters wijzen er bovendien op dat in de zaak die tot het arrest van 21 september 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products e.a./Commissie (C-478/21 P, EU:C:2023:685), heeft geleid, geen enkel middel schending van artikel 19 van de basisverordening betrof. Verzoeksters zijn dan ook van mening dat dit onderdeel ontvankelijk is, voor zover het zowel door individuele producenten-exporteurs als door de CCCME namens haar leden wordt aangevoerd.

424 Vervolgens betogen verzoeksters dat het tweede onderdeel, waarmee zij slecht beheer van het vertrouwelijke dossier in strijd met artikel 6, lid 7, en artikel 19, leden 1 tot en met 3, van de basisverordening en met de rechten van verdediging aanvoeren, eveneens ontvankelijk is.

425 Tot slot stellen verzoeksters dat de individuele producenten-exporteurs en de leden van de CCCME via hun registratie op het platform TRON.tdi uitdrukkelijk om toegang tot het dossier en de definitieve bevindingen hebben verzocht en dat de Commissie, door hen geen mededeling te doen van de essentiële feiten, artikel 20, leden 2 en 4, van de basisverordening heeft geschonden.

426 Voor het geval dat het Gerecht de ontvankelijkheid van bepaalde grieven die de CCCME in het kader van het negende middel namens haar leden heeft aangevoerd, niet zou aanvaarden, voeren verzoeksters subsidiair aan dat het negende middel ontvankelijk is ten aanzien van de argumenten die de door de CCCME tijdens het onderzoek vertegenwoordigde individuele producenten-exporteurs hebben aangevoerd.

427 In dat verband hebben verzoeksters voor verschillende ondernemingen volmachten voor vertegenwoordiging door de CCCME overgelegd die in de loop van het onderzoek aan de Commissie waren meegedeeld. Zoals blijkt uit punt 5 hierboven werd de CCCME immers alleen als belanghebbende bij de administratieve procedure beschouwd voor zover zij door die specifieke producenten van bevestigingsmiddelen was gemachtigd om hen te vertegenwoordigen.

428 Uit de volmachten die verzoeksters aan het Gerecht hebben overgelegd, blijkt dat de CCCME voor de Commissie niet alle betrokken leden namens wie zij het onderhavige beroep heeft ingesteld, vertegenwoordigde; in het onderhavige beroep voor het Gerecht vertegenwoordigt de CCCME dus deels andere producenten-exporteurs dan die welke zij voor de Commissie heeft vertegenwoordigd.

429 Ten eerste blijkt immers uit de volmachten die verzoeksters aan het Gerecht hebben verstrekt dat de CCCME gemachtigd was om de drie in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs te vertegenwoordigen in de administratieve procedure. Deze producenten-exporteurs hebben echter geen bewijs van lidmaatschap van deze vereniging verstrekt.

430 Ten tweede heeft de CCCME negen niet in de steekproef opgenomen medewerkende producenten-exporteurs vertegenwoordigd, die zijn opgenomen in bijlage 1 bij de bestreden verordening. Zij zijn lid van de CCCME en worden in het onderhavige beroep eveneens door haar vertegenwoordigd.

431 Ten derde heeft de CCCME voor de Commissie ook acht andere ondernemingen vertegenwoordigd die zijn opgenomen in bijlage 1 bij de bestreden verordening en die geen partij zijn bij het onderhavige beroep. Deze ondernemingen hebben evenmin bewezen lid te zijn van de CCCME, maar zij zijn hoe dan ook geen verzoekende partij in het onderhavige beroep.

432 Ten vierde heeft de CCCME voor de Commissie twee ondernemingen vertegenwoordigd waarvan de namen niet in de bestreden verordening voorkomen en die evenmin door de CCCME worden vertegenwoordigd in het kader van het onderhavige beroep.

433 Wat betreft de ontvankelijkheid van de argumenten die de CCCME namens haar leden voor het Gerecht heeft aangevoerd, heeft zij van de 31 betrokken leden van de CCCME namens wie zij het onderhavige beroep heeft ingesteld, voor de Commissie dus slechts negen in de steekproef opgenomen Chinese producenten-exporteurs vertegenwoordigd. Zoals de partijen ter

terechtzitting meermaals hebben bevestigd, heeft de Commissie niet gecontroleerd of de ondernemingen die deze volmachten hebben verleend lid waren van de CCCME. De partijen hebben in dit verband geen verdere bewijzen verstrekt. Verzoeksters konden niet met zekerheid zeggen of alle ondernemingen die vertegenwoordigingsvolmachten voor de Commissie hadden verleend lid waren van de CCCME. Verzoeksters hebben overigens aangevoerd dat de volmacht alleen, zou moeten volstaan om de belangen van deze ondernemingen te verdedigen voor de Commissie.

434 Ten eerste is een beroep van een vereniging zoals de CCCME, zoals blijkt uit punt 26 hierboven, echter alleen ontvankelijk als zij producenten-exporteurs vertegenwoordigt voor de Unierechter, indien zij kan aantonen dat die producenten-exporteurs bij haar zijn aangesloten.

435 Ten tweede heeft het Hof geoordeeld dat de leden van de CCCME en de andere rechtspersonen van wie de namen zijn vermeld in de bijlage, zelfs al hadden zij deelgenomen aan de in de loop van de betrokken antidumpingprocedure uitgevoerde steekproef, geen ontvankelijk beroep konden instellen waarin zij aanvoeren dat hun procedurele waarborgen waren geschonden doordat de Commissie informatie die voor de verdediging van hun belangen essentieel was, niet aan hen had meegedeeld, aangezien deze leden en deze rechtspersonen in de loop van de procedure niet hadden verzocht om verstrekking van deze informatie (zie in die zin arrest van 21 september 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products e.a./Commissie, C-478/21 P, EU:C:2023:685, punt 217).

436 Bij de rechten van de verdediging gaat het immers om rechten van specifiek de personen aan wie zij zijn toegekend, welke rechten een subjectief karakter hebben, zodat het de betrokken partijen zelf zijn die deze rechten daadwerkelijk moeten kunnen uitoefenen, ongeacht de aard van de tegen hen gevoerde procedure. De mogelijkheid voor een vereniging om de procedurele rechten van haar leden uit te oefenen, mag niet tot gevolg hebben dat de voorwaarden worden ontdoken waaraan de betrokken ondernemingen volgens deze rechtspraak hadden moeten voldoen indien zij hun procedurele rechten zelf wilden uitoefenen (arrest van 21 september 2023, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products e.a./Commissie, C-478/21 P, EU:C:2023:685, punten 223 en 224).

437 Uit deze overwegingen volgt dat een producent-exporteur die lid is van de CCCME, zich niet kan verlaten op de verzoeken van de CCCME indien hij zijn rechten van verdediging tijdens het administratieve onderzoek niet uitdrukkelijk heeft doen gelden. Hoewel registratie op het platform TRON.tdi individuele producenten-exporteurs in staat stelde tijdig informatie te ontvangen en de voortgang van het administratieve onderzoek te volgen, konden de betrokken producenten-exporteurs bij gebreke van een uitdrukkelijk verzoek om nadere inlichtingen immers geen aanspraak maken op de uitoefening van hun specifieke procedurele rechten.

438 In dat verband zij eraan herinnerd dat het in artikel 6, lid 7, van de basisverordening bedoelde recht op inzage van de niet-vertrouwelijke gegevens gekoppeld is aan de hoedanigheid van belanghebbende die zich overeenkomstig artikel 5, lid 10, van dezelfde verordening kenbaar heeft gemaakt (arrest van 27 januari 2000, BEUC/Commissie, T-256/97, EU:T:2000:21, punt 32) en dat de Commissie per geval moet beslissen, of een partij, gelet op de specifieke elementen van het concrete geval, als belanghebbende moet worden beschouwd (arrest van 27 januari 2000, BEUC/Commissie, T-256/97, EU:T:2000:21, punt 76).

439 Uit de rechtspraak blijkt bovendien dat het aan de belanghebbende partijen bij een antidumpingonderzoeksprocedure staat, de instellingen in staat te stellen de moeilijkheden te beoordelen die zij kunnen ondervinden door het ontbreken van een element in de informatie die hun is verstrekt. A fortiori kan een dergelijke belanghebbende partij niet op goede gronden voor de Unierechter klagen over het feit dat bepaalde informatie haar niet is meegedeeld, indien zij in de loop van de onderzoeksprocedure die tot de litigieuze antidumpingverordening heeft geleid, bij de instellingen geen enkel verzoek betreffende die specifieke informatie heeft ingediend (zie arrest van 30 juni 2016, Jinan Meide Casting/Raad, T-424/13, EU:T:2016:378, punt 93 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Hieruit volgt dat dergelijke verzoeken moeten worden ingediend door de individuele producenten-exporteurs zelf, die geen genoegen kunnen nemen met de verzoeken van de CCCME.

440 Het in de onderhavige procedure voorkomende waarop verzoeksters zich beroepen en dat zich voordeed voor zover de communicatie van de Commissie met de belanghebbenden op een andere manier is verlopen, te weten via het platform TRON.tdi, waar belanghebbenden informatie en opmerkingen konden indienen en het onderzoek konden volgen, kan geen afbreuk doen aan deze vaststelling met betrekking tot de procedurele vereisten die aan de rechten van verdediging van de partijen zijn verbonden. Zoals de Commissie ter terechtzitting terecht heeft opgemerkt, is het platform TRON.tdi immers uitsluitend bedoeld om de communicatie met de partijen te vereenvoudigen en de uitwisseling te vergemakkelijken. Hoe dan ook kunnen de hoedanigheid van belanghebbende in de zin van de basisverordening en de daaraan verbonden rechten niet afhangen van de wijze waarop de Commissie met deze partijen communiceert.

441 De in het negende middel aangevoerde grieven zijn, voor zover zij betrekking hebben op de niet in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs die geen specifieke verzoeken om openbaarmaking van aanvullende informatie voor de uitoefening van hun procedurele rechten hebben ingediend, bijgevolg niet-ontvankelijk, ongeacht of zij door de CCCME namens haar leden zijn aangevoerd, of door de vijf niet in de steekproef opgenomen producenten-exporteurs.

442 In de vierde plaats blijkt ten aanzien van de drie in de steekproef opgenomen Chinese producenten-exporteurs uit de in punt 410 hierboven aangehaalde rechtspraak dat de enkele deelname aan een steekproef de betrokken producenten-exporteurs geen bijzondere procedurele rechten verleent voor zover zij niet hebben verzocht om verstrekking van de informatie die zij essentieel achten voor de verdediging van hun belangen.

443 In het licht van het voorgaande moet derhalve worden vastgesteld dat het negende middel slechts ontvankelijk kan zijn voor zover het wordt aangevoerd door de individuele producenten-exporteurs die schending van hun rechten van verdediging aanvoeren die tijdens de administratieve procedure uitdrukkelijk kenbaar hebben gemaakt dat zij deze rechten wilden uitoefenen. Teneinde de ontvankelijkheid van de aangevoerde grieven te beoordelen, moet dus voor elk onderdeel worden onderzocht of de betrokken ondernemingen hebben voldaan aan de voorwaarden die hen in staat stelden hun rechten van verdediging daadwerkelijk uit te oefenen.

b) Uitoefening van verzoeksters' procedurele rechten

1) Eerste onderdeel

444 Met het eerste onderdeel van hun negende middel voeren verzoeksters schending aan van artikel 19, leden 1 tot en met 3, van de basisverordening en van hun rechten van verdediging, voor zover alle documenten die door interveniënte of door de in de steekproef opgenomen producenten in de Unie zijn ingediend, zonder geldige reden vertrouwelijk zijn behandeld of in de niet-vertrouwelijke samenvatting zeer onvolledig waren, waardoor de belanghebbenden niet in de gelegenheid waren opmerkingen te maken of de juistheid van het bewijsmateriaal in deze documenten na te gaan. Verzoeksters komen met name op tegen de vertrouwelijke behandeling van de macro-economische vragenlijst, de niet-vertrouwelijke versies van de antwoorden van de in de steekproef opgenomen producenten in de Unie op de vragenlijst en het antwoord van interveniënte op het verzoek van de Commissie om nadere informatie over de macro-economische indicatoren.

445 Volgens verzoeksters wordt de schending van hun procedurele rechten verergerd door de anonieme behandeling die is toegekend aan alle producenten in de Unie die informatie hebben verstrekt en door de herhaalde weigeringen om enige informatie mee te delen over het productassortiment van deze ondernemingen en over hun representativiteit met betrekking tot het verkoopvolume.

446 In dat verband volgt uit de bestreden verordening ten aanzien van het vertrouwelijke karakter van de antwoorden op de macro-economische vragenlijst dat alleen de EFDA en de CCCME de vertrouwelijkheid van die informatie tijdens de administratieve procedure hebben betwist. Hetzelfde geldt voor de betwisting van de vertrouwelijkheid van de antwoorden op de vragen van de in de steekproef opgenomen producenten in de Unie en van de vertrouwelijkheid van het antwoord van interveniënte op het verzoek van de Commissie om aanvullende informatie over de macro-economische indicatoren.

447 De EFDA is evenwel geen verzoekende partij, en overeenkomstig de conclusie in punt 434 hierboven kan de CCCME geen schending van de procedurele rechten van haar leden inroepen indien die leden deze rechten niet hebben doen gelden voor de Commissie door middel van een schriftelijk verzoek.

448 Wat betreft de namen van de ondernemingen die de macro-economische vragenlijst hebben beantwoord, blijkt voorts uit de overwegingen 21 en 396 van de bestreden verordening dat de enige belanghebbenden die de anonimiteit van de producenten in de Unie hebben betwist, de CCCME, de EFDA en de Volksrepubliek China waren. Voor zover geen van de producenten-exporteurs die tot de verzoekende partijen behoren de Commissie om aanvullende informatie over de identiteit van de producenten in de Unie heeft verzocht, moet deze grief overeenkomstig de conclusie in punt 441 hierboven worden afgewezen.

449 Dit betekent dat het eerste onderdeel van het negende middel niet-ontvankelijk is en moet worden afgewezen.

2) Tweede onderdeel

450 Verzoeksters komen op tegen de wijze waarop de Commissie het niet-vertrouwelijke dossier heeft beheerd, omdat deze in strijd zou zijn met artikel 6, lid 7, en artikel 19, leden 1 tot en met 3, van de basisverordening en hun rechten van verdediging, aangezien de belanghebbenden tijdens het onderzoek geen volledige en tijdige toegang zouden hebben gekregen tot het niet-vertrouwelijke dossier.

451 Ten eerste zou dit de belanghebbenden de mogelijkheid hebben ontnomen om de belangrijkste ontwikkelingen in het onderzoek van nabij te volgen of daarover opmerkingen te maken, bijvoorbeeld met betrekking tot het besluit van de Commissie om de steekproef van de producenten in de Unie te wijzigen. Bovendien zijn de belanghebbenden niet op de hoogte gehouden van de ex-parte-uitwisselingen tussen de Commissie en interveniënte.

452 Ten tweede voeren verzoeksters aan dat een aantal documenten uit het niet-vertrouwelijke dossier is verwijderd.

453 Ten derde suggereren verzoeksters dat er verschillende andere bestanden zijn die nooit naar het niet-vertrouwelijke dossier zijn geüpload.

454 Wat het beheer van het niet-vertrouwelijke dossier door de Commissie betreft, zij ten eerste opgemerkt dat uit in punt 404 hierboven in herinnering gebrachte tekst van artikel 6, lid 7, van de basisverordening volgt dat de belanghebbende partijen bij een antidumpingonderzoeksprocedure, zoals verzoeksters, slechts over het ontbreken van een document in het niet-vertrouwelijke onderzoeksdossier kunnen klagen indien zij schriftelijk om inzage van dat document hebben verzocht (zie in die zin arrest van 30 juni 2016, Jinan Meide Casting/Raad, T-424/13, EU:T:2016:378, punt 109).

455 Uit de overwegingen 22 en 24 van de bestreden verordening blijkt echter dat de vermeende ontoereikendheid van het niet-vertrouwelijke dossier tijdens de administratieve procedure uitsluitend door de CCCME en de EFDA werd betwist na de mededeling van de definitieve bevindingen.

456 In de tweede plaats blijkt uit overweging 47 van de bestreden verordening dat alleen de EFDA en de CCCME om openbaarmaking van de communicatie tussen de Commissie en interveniënte hadden verzocht.

457 In de derde plaats heeft alleen de CCCME de Commissie om nadere informatie verzocht met betrekking tot de vermeende verwijdering van een aantal documenten uit het niet-vertrouwelijke dossier.

458 Gelet op de identiteit van de belanghebbenden die tijdens de administratieve procedure een verzoek hebben ingediend en op de conclusie in punt 441 hierboven, moet dit onderdeel derhalve eveneens niet-ontvankelijk worden verklaard.

3) Derde onderdeel

459 Verzoeksters komen op tegen de weigering van de Commissie om de belanghebbenden de informatie te verstrekken waarop zij zich bij haar definitieve bevindingen heeft gebaseerd, hetgeen in strijd is met artikel 20, leden 2 en 4, van de basisverordening en met de rechten van

verdediging. De informatie die door de in de steekproef opgenomen producenten in de Unie is verstrekt en de macro-economische vragenlijst waren de twee belangrijkste bronnen waarop de Commissie haar bevindingen inzake schade en causaal verband heeft gebaseerd.

460 Wat dat betreft, blijkt uit de bestreden verordening dat geen enkele individuele producent-exporteur die tot de verzoekende partijen behoort, heeft verzocht om openbaarmaking van de precieze informatie die door de producenten in de Unie is verstrekt. Hieruit volgt dat de stellingen van verzoeksters in het kader van dit onderdeel niet-ontvankelijk zijn en dat het negende middel daarmee in zijn geheel moet worden afgewezen.

461 Gelet op het voorgaande, moet het beroep in zijn geheel worden verworpen.

IV. Kosten

462 Volgens artikel 134, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering wordt de in het ongelijk gestelde partij in de kosten verwezen voor zover dit is gevorderd. Aangezien verzoeksters in het ongelijk zijn gesteld, dienen zij overeenkomstig de vorderingen van de Commissie en interveniënte in hun eigen kosten en in die van de Commissie en van interveniënte te worden verwezen.

HET GERECHT (Derde kamer),

rechtdoende, verklaart:

1) Het beroep wordt verworpen.

2) De China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products (CCCME) en de andere verzoekende partijen waarvan de namen zijn opgenomen in de bijlage worden verwezen in de kosten.

Schalin Steinfatt Kukovec

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 2 oktober 2024.

Ondertekeningen